

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/31 • 03 Ağustos 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Kapitalist sömürüyü ve emperyalist saldırıyı

militan sınıf ve kitle hareketiyle durduralım!

İÇİNDEKİLER

Sermaye iktidarının üç koldan yürüttüğü saldırganlığa karşı;	
Militan sınıf/kitle hareketi.....	3
Sermaye devleti, Batı Kürdistanlıların kazanımlarını yok etme telaşında.....	4
Sedat Selim Ay'ın terfisi düzenin işkence politikasının parçasıdır.....	5
Alevilere yönelik inkar, asimilasyon ve fiziki saldırılar sürüyor.....	6
İrkçı-faşist saldırılar protesto edildi	7
Kapsamlı mücadele gündemleri ve artan sorumluluklar	8
Sermaye sınıfı 'çıplak kölelik' istiyor.....	9
İşten atmalara, baskıya, sömürüye direniş.....	10
"Dayanışma ve ortak mücadele olmadan kazanamayız!".....	11
Senkromeç'te direniş bayrağı dalgalanıyor!.....	12
Temmuz ayı iş cinayetleriyle geçti.....	13
Birleşik Metal-İş Gebze Şube Başkanı Necmettin Aydın ile kıdem tazminatının gaspı, yetki süreci ve MESS Grup TİS süreci üzerine.....	14
BDSP'den HEY Tekstil'e ziyaret.....	15
İran ve Suriye konusunda Amerikancı politika - H. Fırat	16-17
Avrupa işçi hareketindeki yeni dinamikler... - V. Yaraşır.....	18-20
Suriye süreci ve güncel gelişmeler.....	21
Kürt halkının özgürlük yürüyüşü devam ediyor.....	22-23
Sermayenin yeni yalanı: Harçlar kalkıyor!.....	24
YÖK disiplin yönetmeliği değişir mi?	25
Kapitalist düzenin kadın düşmanlığı durmak bilmiyor!.....	26
Burjuvazi asalak bir sınıf, kapitalizm bir israf düzenidir.....	27
9. Mamak Kültür-Sanat Festivali Hazırlık Komitesi sözcüsüyle konuştuk.....	28
İşçi ve emekçiler festivale çağırıyor...29	
"Üstelik de anlattığını, yaşanmışlıktan damıtarak anlatıyordu!"*	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/31 * 3 Ağustos 2012

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok

Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /

Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Suriye süreci ve özellikle Batı Kürdistan'da yaşanan son gelişmeler geçtiğimiz hafta boyunca gündemdeki yerini korudu. Sermaye devleti yaşanan bu gelişmeler karşısında içerisine düştüğü aczi önce inkar yoluyla, tehditlerle ardından yoğun bir ırkçı-şoven propagandayla perdelemeye çalıştı. Batı Kürdistan'da Kürt halkının elde ettiği kazanımları boğmaya çalışan sermaye devleti ve onun dinci-gerici hükümeti bütün bir haftayı bu şoven-saldırgan propagandaya eşlik eden bir diplomasi trafiği ile geçirdi. Tüm bu diplomasi trafiği ve bir dizi "zirve"nin perde arkasında ise Kürt halkına yönelik kanlı ve kapsamlı saldırı planlarının olduğundan kuşku duymamak gerekiyor. Zira daha ilk günlerden itibaren tampon bölge oluşturmaktan sınır ötesi operasyonlara, Suriye'de emperyalistler hesabına savaşan çeteleri Kürt halkına yönelik kışkırtmaktan işbirlikçi Kürt burjuvalarını devreye sokmaya kadar bir dizi senaryo ortalıkta dolaşmaya başladı. Bunların gerçekleşip gerçekleşmemesinden bağımsız olarak Türk sermaye devletinin Batı Kürdistan sürecine yönelik şoven-saldırgan tutumunu dolaysız olarak ortaya koymaktadır.

Dışarıda taşeronluğunu yaptığı ABD emperyalizmi adına savaş kışkırtıcılığı yapan, halklara karşı kudurgan bir saldırganlıkla hareket eden sermaye devleti içeride ise sınıfa ve emekçi kitlelere yönelik saldırılarında hız kesmiyor. Kıdem tazminatının gaspı, kiralık işçi uygulamaları gibi işçi sınıfını iktisadi ve sosyal açıdan yıkıma uğratacak kapsamlı saldırılara grev yasakları, yeni sendikalar kanunu ve TİS hakkının ortadan kaldırılmasını içeren Toplu İş İlişkileri Yasa Tasarısı gibi yeni saldırı halkaları ekleniyor.

Tüm bunlara azgın devlet terörünü ve yaratılan ırkçı-şoven atmosferden beslenen faşist saldırganlığı eklemek gerekiyor. Geçtiğimiz hafta Malatya Sürgü'de Alevilere yönelik gerçekleştirilen dinci-gerici saldırganlık tam da yaratılan bu temelden beslenmektedir. Dinci-gerici AKP hükümetinin ve sermaye devletinin saldırıları masum göstermeye çalışması, saldırının arka planında kimlerin olduğunu dolaysız olarak ortaya koymaktadır. Yaşanan bu gelişmeler karşısında birçok yerde Alevi emekçiler

sokağa indi, ırkçı-gerici saldırganlığa karşı öfkelerini haykırdı. Aynı günlerde İstanbul Ayazağa ve Muğla'da da Kürt inşaat işçilerine yönelik benzer saldırılar gündeme geldi.

Mevcut siyasal atmosfer, sınıf devrimcilerinin omuzlarına büyük sorumluluklar yüklüyor. "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarını öne çıkardığımız bu dönemde sınıf ve emekçi kitleler içerisine çöreklenmiş her türden burjuva gericiliğinin kırılması büyük önem taşıyor. Bunun yolu ise politik gündemler üzerinden işçi sınıfına yönelik etkin bir müdahale süreci işletmekten geçiyor. Dolayısıyla sınıf devrimcileri tüm bu siyasal gelişmeleri sınıf ve emekçi kitlelere yönelik politik müdahalenin gündemleri olarak ele almalı, sınıfı politik mücadeleye kazanma bakışıyla hareket etmelidir.

Sermaye iktidarının üç koldan yürüttüğü saldırganlığa karşı:

Militan sınıf/kitle hareketi...

Hem içerde hem dışarda saldırgan politika izleyen sermaye iktidarının, bu çizgiden kaynaklı açmazları da derinleşiyor. İç politikada sermaye sınıfının çıkarlarını savunan, bu sınıfsal konumun dolaysız sonucu olarak işçi sınıfına, emekçilere, Kürt halkına, Alevilere ve tüm ezilenlere saldıran AKP iktidarı, bölgesel çapta ise savaş kışkırtıcılığı yapıyor. Baas yönetimine karşı savaşan silahlı çetelere doğrudan destek veren bu iktidar, bölgesel savaşa yol açabilecek çatışmanın baş kışkırtıcısı durumundadır.

Kışkırtılan gerici savaş, bölge halklarının etnik, dinsel, mezhepsel parçalanmaya uğratılması, daha da vahim olanı, birbirine boğazlatılması için de zemin hazırlamaktadır.

Emperyalistlerin, Ankara'daki dinci-Amerikancı iktidarın, Suudi Arabistan ve Katar'daki ortaçağ kalıntısı rejimlerin güdümünde savaşan Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) ile kökten dinci çeteler, gerici güç odaklarının tetikçiliğini yapıyorlar. Bu çetelerin dinci/mezhepçi niteliği, emperyalist/siyonist güçlerin bölge halklarını birbirine kırdırıp güçten düşürme planının uygulanması için biçilmiş kaftandır.

Suriye'deki çatışmaların şiddetlenmesi, silahlı çapulcuların gerici güç odaklarının desteği ve yönlendirmesi ile belli bir güç kazanması, pek çok ülkeden binlerce kökten dincinin başta Türkiye olmak üzere Ürdün, Lübnan ve Irak üzerinden Suriye'ye taşınması gibi etkenler, emperyalist merkezlerde silahlı saldırının başlatılması için "uygun koşul" olarak sunuluyor. Yani emperyalist merkezler, somutta Pentagon ve onun hizmetindeki savaş çıkırtkanları, Suriye'ye saldırı zamanının geldiğini yazıp çizmeye başladılar.

Olası bir ABD-NATO saldırısının çatışmaları bölgesel bir savaşa doğru sürüklemesi neredeyse kaçınılmazdır. Zira Rusya ve İran'ın Baas yönetimine tam destek vermesi, bölgesel çıkarları gereği Suriye'yi ABD ile suç ortaklarına terk etmelerinin mümkün olmaması, buna karşın batılı emperyalistlerle bölgedeki gerici işbirlikçi rejimlerin saldırganlıkta ısrarlı olmaları, bölgesel savaş riskini arttıran faktörlerdir. Nitekim geline aşamada tarafların tümü, olası bir savaş için hazırlık yapıyorlar.

Hareketliliğin son dönemde iyice arttığı Doğu Akdeniz, savaş gemilerinin toplanma alanı haline gelmiş bulunuyor. Suriye, Rusya, ABD, Fransa, Almanya, İngiltere, Güney Kıbrıs, İsrail ve Türkiye'nin savaş gemileri bu bölgede toplanıyor. Bu aynı bölgede Rusya ve Suriye geniş çaplı tatbikat yapıyor.

Savaş aygıtı NATO üyesi ülkelerin yanısıra Rusya'dan da çok sayıda savaş gemisinin bölgeye doğru hareket ettiği bildiriliyor. Tüm bu gelişmeler emperyalist merkezlerin ve işbirlikçilerinin olası bir hegemonya savaşına yönelik hazırlıklarına hız verdiğini gösteriyor.

Emperyalizmin taşeronu/ Türk burjuvazisinin vurucu gücü olan AKP iktidarı, bu uğursuz/gerici çatışmanın merkezinde yer alıyor. Dolayısıyla olası bir savaşın ülkeyi bu yangına çekmesi kaçınılmaz görünüyor. Tayyip Erdoğan'ın 4 milyar dolarlık silah

alımına onay vermesi, Ankara'daki Amerikancıların da savaş hazırlığı içinde olduklarını gösteriyor. Durum bu kadar riskli olmasına rağmen AKP iktidarının baş figüranlığa soyunması hem emperyalizmin hem sermayenin hizmetinde olmasından dolayıdır. Bu sınıfsal aidiyet ve gerici çatışma, savaş kışkırtıcılığını Amerikancı rejimlerin alamet-i farikası haline getiriyor.

ABD emperyalizmi bölgesel çapta hegemonya savaşını yürütüyor ve taşeronlara muhtaçtır. Palazlanan Türkiye burjuvazisinin ise, yayılmacı hevesleri iyice depreşmiştir. İşte burjuvazinin hâlihazırdaki vurucu gücü olan AKP iktidarı, hem emperyalistlerin hem burjuvazinin bu sefil çıkarlara dayalı bölgesel politikalarına hizmet etmekle yükümlüdür. Elbette Tayyip Erdoğan'la müritlerinin "Yeni Osmanlı" olma heveslerinin depreşmesi de bu gerici çatışmada daha aktif bir rol alma isteğini pekiştiriyor.

Bölgesel bir savaşın taşeronluğuna soyunan AKP iktidarı gelinen yerde kimi gelişmeler karşısında tökezlemeye başladı. Bunun en bariz örneği, Batı Kürdistan'da ortaya çıkan fiili durumdur. Kendi Kürt sorununu çözme gücü, iddiası ve iradesinden yoksun olduğunu defalarca kanıtlayan dinci-gerici rejim, bu yeni gelişmelerle sersemlemiş görünüyor. İlk günlerde ne diyeceklerini şaşırarak AKP'nin şefleri, bölgesel politikada iyice sıkıştılar. Bölgesel politikaya dayanarak Kürt hareketine yüklenmeye çalışırken, durum tersine döndü. Emperyalistler namına tetikçilik misyonu gereği Baas yönetimine yüklenen AKP iktidarı, hem PKK'yi güçlendiren hem Kürt güçlerini bölgesel çapta daha etkin kılan bir gelişme ile karşı karşıya kaldı.

Şemdinli bölgesini tam bir savaş alanına çeviren sermaye devleti, PKK gerillalarının aktif direnişi karşısında, PKK'ye karşı, Batı Kürdistan'daki

gelişmelerle yüzleşmek zorunda kaldı. Bu histerik hal ile savaşı daha da tırmandırsa da, ırkçı-inkârcı politikadan kaynaklanan kısır döngüden çıkması olası görünmüyor. Nitekim bu durumu saptayan bazı burjuva yazarlar, "yol yakinken Kürt hareketi ile anlaşın" telkininde bulunmaya başladılar. Tabi bunu yaparken, PKK'nin eskisinden daha güçlü bir konuma geldiğini hatırlatmayı da ihmal etmiyorlar.

Kürt halkının kazanımlarını ortadan kaldırma hırsları ile bu ilkel isteği gemlemek zorunda kalmaları, AKP şeflerinin açmazlarını iyice derinleştiriyor. Görünen o ki, daha da saldırganlaşmalarında, bu açmazın belirgin bir etkisi var.

Hem Baas yönetimine hem Kürt hareketine savaş açan dinci-Amerikancı iktidar, aynı günlerde işçi sınıfıyla emekçilere de pervasızca saldırabiliyor. 'Üç cephe saldırganlık' politikası izleyen AKP iktidarı, bu cesareti henüz karşısında güçlü bir sınıf hareketinin bulunmamasından alıyor. Sınıfı hedef alan saldırıların mahiyeti sadece ekonomik-sosyal kazanımların gaspı ile sınırlı değil; bunlardan da önemlisi, mevcut saldırılar ile sınıfı kötürümleştirmek, bir sınıf olarak iktidara karşı harekete geçmesini önlemek esas alınıyor. Grev yasakları, sendikaların TİS olanağını ortadan kaldırma girişimleri, kıdem tazminatının gaspı ve diğer saldırılar, AKP iktidarının, işçi sınıfını misyonunu oynayamaz duruma düşürüp, devrimci sınıf hareketinin gelişmesini "önleyici vuruşlar"la kesme taktiği izlediğini gösteriyor.

Tüm bunların yanısıra dinci gericiliğin toplum geneline yayılması için geliştirilen politikalar, çıkarılan yasalar, gündeme getirilen fiili baskılar, Alevi emekçileri hedef alan gerici saldırıların kaşınması gibi icraatlar da sınıfı kötürümleştirme planının bir parçası sayılmalıdır. Zira TİS imzalayamayan, grev hakkında yoksun, kıdem tazminatı elinden alınmış bir sınıfın etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalanması da kolaylaşır. AKP şeflerinin en büyük korkularından birisi, işçi sınıfının bir sınıf olarak sermaye ve onun vurucu gücü dinci-Amerikancı rejime karşı mücadeleyi yükseltmesidir.

Kürt hareketinin güçlendiği bir dönemde militan bir sınıf/kitle hareketinin gelişmesi, dinci-Amerikancı iktidarın esas kâbusu olur. Zıvanadan çıkan saldırganlığın temel nedenlerinden biri de bu kabusun gerçekleşmesini önleyebilmektir.

AKP iktidarı kamçıyı elden bırakmasa da, temsil ettiği sınıf olan burjuvazinin sömürü ve köleliğe dayalı düzeni, uzlaşmaz sınıf çelişkilerini her gün yeniden üreten, diğer bir ifadeyle sınıf çatışmalarını kaçınılmaz kılan bir düzendir. Bu olgu sınıf saflarındaki mücadele dinamiklerini güçlendiriyor.

Kürt hareketi karşısında açmaza sürüklenen, dış politikada yaşadığı fiyaskoların ardından sıkışan sermayenin vurucu gücü AKP iktidarına, yine de esas darbeyi devrimci bir sınıf hareketinin gelişmesi indirecektir. Rejimin saldırganlığına, açmazlarına ve fiyaskolarına yüklenerek ve işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarını yükselterek devrimci sınıf hareketinin geliştirilmesi için seferber olmak, günün temel görevi sayılmalıdır.

Sermaye devleti, Batı Kürdistanlıların kazanımlarını yok etme telaşında...

Ortaçağ kalıntısı rejimlerle yönetilen Suudi Arabistan-Katar ikilisi ile Baas yönetimini yıkma işine soyunan sermaye devleti/AKP iktidarı, her yönüyle yayılmacı/gerici bir bölgesel politika izlemektedir. Baas yönetiminin yıkılmasıyla tek taşla birden fazla kuş vurabileceklerini sanan Ankara'daki Amerikancılar, Suriye'nin içişlerine kaba bir şekilde müdahale ederek hadlerini aşan derecede saldırgan bir tutum içindeler.

Baas yönetimini yıkmayı da içeren emperyalist/siyonist planın uygulanmasında Suudi Arabistan-Katar ikilisi ile aktif taşeronluk yapan dinci-Amerikancı AKP iktidarının öncelikli hedefleri yayılmacı emellerine ulaşmak, Şam'da Sünni/dinci-Amerikancı bir yönetim kurmak, "bölgesel güç" olduğunu Washington'daki efendilerine kanıtlamak ve Suriye'de yaşayan Kürtlerin olası kazanımlarının önüne geçmektir.

Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, Ankara'daki dinci-Amerikancıların yayılmacı emellerini şöyle ifade etmişti: "1911-1923 yılları arasında nereleri kaybetmişsek 2011-2023 yılları arasında o kaybettiğimiz topraklardaki kardeşlerimizle buluşacağız."

Buna göre AKP şefleri, Osmanlı İmparatorluğu'nun 1911 yılına kadar işgal altında tuttuğu bölgeleri yeniden ele geçirebilme hayalleri kuruyor, bölgesel politikasını buna uygun çerçevede belirliyor.

Bu bölgesel politikaya uygun olarak, Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) adı altında toplanan çapulcuları ve kökten dinci çeteleri silahlandırıp eğiterek Baas yönetiminin üstüne salan AKP iktidarı, güdümüne aldığı medya ile savaş çıkırtkanlığına devam ediyor. Suudi Arabistan-Katar ikilisiyle Suriye'deki iç savaşı kışkırtıp vahşi katliamların yapılmasına suç ortaklığı yapan Ankara'daki dinci-Amerikancılar, Baas yönetiminin yıkılması konusunda sabırsızlanmaya başladılar. Zira aradan 1.5 yıl geçmesine rağmen umduklarının tersi bir tablo ile karşı karşıya kaldılar.

Tüm çabalarına rağmen ne Baas yönetimi planlandığı gibi kısa sürede yıkılabildi ne de Kürtlerin kazanımlarının önüne geçilebildi. Yanlış hesap Şam'dan dönünce, Batı Kürdistan'da ortaya çıkan fiili özerklikle karşı karşıya kalan Tayyip Erdoğan'la müritleri, önce apışıp kaldılar, bu aralar ise küstahça tehditler savurarak durumu kurtarma telaşındalar.

Dinci-Amerikancıların desteğiyle sayısız vahşi katliam gerçekleştiren silahlı çapulcuları "özgürlük savaşçıları" ilan eden AKP şefleri, Kürt halkının demokratik kazanımlarını, "terörist oluşum" diyerek karalamaya çalışıyor. Kürt halkının demokratik kazanımlarına karşı taarruza geçen Tayyip Erdoğan'la müritleri, iliklerine kadar gerici/halklara düşman olduklarını bir kez daha ispatladılar.

İlk günlerde, "böyle bir şey yoktur, marjinal gruplar bayrak asmış" türünden gülünç açıklamalarla kendilerini teselli eden AKP şefleri, nihayet gerçeği teslim etmek zorunda kaldıklarında, "asarız/keseriz, yıkarız, izin vermeyiz" türünden kaba tehditler savurmaya başladılar.

En kaba tehditleri, her zaman olduğu gibi Tayyip Erdoğan savurdu. Son günlerdeki açıklamalarında

Suriye'nin kuzeyinde yeni bir oluşuma "asla izin vermeyeceklerini" iddia eden AKP şefinin bazı ifadeleri şöyle; "Kuzeyde oluşabilecek bir yapılanma bizim için terör anlamına gelir. Bizim terör örgütü PKK'yla PYD'nin ilişkisine sıcak bakmamız mümkün değil. Çünkü buradaki yapılanma oradaki Kürtlerin bir yapılanması olarak değerlendirilemez. PKK terör örgütü ile PYD'nin bir yapılanmasıdır ki, bu da bizim hassas noktalarımız arasında yer alacaktır ve almaktadır."

"...Bazı yerler terör örgütüne teslim edilmiş. Terör örgütünün konuşlandığı yerlerden herhangi bir saldırı olursa hemen harekete geçeriz. Bu en doğal, en tabii hakkımızdır."

"Buralarda PKK yapılanmasına müsaade etmeyiz. Bu noktada her şeyi yaparız. Kamışlı bölgesi ile Afrin, bu bölgeyi kuşatan bir yapılanma Türkiye'yi rahatsız edecektir. Bu yapılanma eğer terörle tehdit altına alınırsa orada bize düşen bir görev olacaktır, çünkü orada ülkemiz bir tehdit altına giriyor, o da bize göre mümkün değil..."

Bu patavatsız açıklamaları duyan sanır ki, Kürt halkı kendi kaderini tayin etme hakkını kullanmak için AKP şefiyle müritlerinden izin alacak. Oysa durum tam tersidir. Zira fiilen özerk bir yapılanma inşa etmeye başlayan Suriyeli Kürtler ne Ankara'daki Amerikancılardan ne ÖSO adlı çapulculardan icazet istedi. Vurgulamak gerekiyor ki, ezilen halkların kendi kaderlerini tayin etmek için gerici güçlerden icazet istediği görülmüş şey değildir. Dahası bu hak, ancak emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele ile kazanılmıştır.

Batı Kürdistan halkının kazanımlarını ortadan kaldırmak için çareler arayan Ankara'daki Amerikancı iktidar, zirve üstüne zirve toplayarak kirli/kanlı planlar oluşturmaya başladı. Tüm esip gürlemelere rağmen, AKP iktidarının Batı Kürdistan'a doğrudan askeri saldırıya girişmesi, en azından şimdilik olası görünmüyor. Zira PKK'nin güçlü direnişi karşısında acze düşen gerici rejimin tüm Kürtlerle çatışmayı göze alması kolay değil. Öte yandan verili koşullarda böyle bir saldırıyı dünya nezdinde meşru göstermek de olası

değil.

Koşulların doğrudan askeri bir saldırı için uygun olmaması, dinci-Amerikancıların boş duracağı anlamına gelmiyor elbette. Tayyip Erdoğan'ın açıklamaları, silahlandırıp eğittikleri ÖSO adlı çapulcuları kullanmak için şimdiden harekete geçildiğini gösteriyor. Sayılarının 45 bin olduğu söylenen Suriyeli mültecilerin de Batı Kürdistan'a karşı tetikçi olarak kullanılabileceğini AKP şefleri de gizlemiyor.

Suudi Arabistan, Türkiye, Katar destekli ÖSO adlı silahlı çapulcuların Kürt halkının kazanımlarını ortadan kaldırma gücünden yoksun oldukları ortada. Ancak bu çetelerin kanlı çatışmaları Batı Kürdistan'a taşınmaları da olasılık dışı değildir.

AKP iktidarının bir diğer girişimi, Barzani üzerinden yapılmaya çalışılıyor. Ahmet Davutoğlu'nu Güney Kürdistan'a gönderen Tayyip Erdoğan, Kürtleri birbirine kırdırma girişimlerini sürdürüyor. Barzani'ye "ya bu oluşumu denetim altına alın ya da biz gerekeni yaparız" şantajı yapan AKP şefinin, bu pervasız girişimden de sonuç alması beklenmiyor.

Bu tablo, "bölgesel güç" havalara giren dinci-Amerikancı iktidarın olayların gelişimi karşısında tam bir acze düştüğünün kanıtıdır. Demek ki, emperyalistler adına taşeronluk yaparak ahkâm kesmek, silahlı çetelerin suç ortağı olmaya yarasa da "bölgesel güç" olmaya yetmiyor.

Ankara'daki Amerikancılarla besledikleri ÖSO ne kadar çırpınırsa çırpınsın, Batı Kürdistan'da oluşan fiili durum, PKK başta olmak üzere tüm Kürdistan güçleri için hem moral hem siyasi hem stratejik açıdan önemli bir kazanım olmuştur.

Emperyalistler ve bölgedeki uşaklarının halkları birbirine boğazlatma hesaplarına hız verdiği, bu gerici planların günden güne bölge halklarını tehit ettiği bu dönemde, Batı Kürdistan'daki kazanımı, Suriye başta olmak üzere bölge halklarının kardeşliğini pekiştirmenin olanağına çevirebilmek büyük bir önem taşıyor. Bunu başarmak hem bu kazanımı güvence altına alabilmek hem gerici boğazlaşmaya karşı durabilmek açısından kritik bir yerde duruyor.

Sedat Selim Ay'ın terfisi düzenin işkence politikasının parçasıdır...

Devlet işkencecisi sahip çıkıyor...

Sermaye devleti, sözcüleri aracılığıyla işkenceci polis şefi Sedat Selim Ay'ı sahiplenmeyi sürdürüyor. Emniyet Genel Müdürlüğü yaptığı açıklamayla işkenceci Sedat Selim Ay'ın terfisinin arkasında durduğunu duyurdu.

EGM Basın ve Halkla İlişkiler Müdürlüğü tarafından yapılan açıklamada, “*Kurum olarak işkence ve kötü muameleyle sıfır tolerans ilkesi gereği, aykırı davranış gösterenler hakkında adli ve idari işlemler titizlikle yapılmakta, olaylar gerekli her durumda görevlendirilen polis başmüfettişleri veya bakanlık müfettişleri tarafından incelenmektedir*” ifadelerine yer verildi.

Riyakarlıkla ‘işkenceye sıfır tolerans’ yalanını tekrarlayan EGM, her gün artan polis şiddetini yok sayıyor. Emniyet Genel Müdürlüğü, açıklamasında gerçeği de tersyüz etmekten geri durmuyor. Açıklamada, 2011 yılından bugüne kadar “işkence ve kötü muameleden dolayı meslekten çıkartılmayı gerektirecek bir suç” işlenmemiş olduğu savunularak işkence konusundaki ‘hassasiyet’ aktarıldı. Düzen/Cemaat yargısının akladığı işkence dosyalarıyla mahkemelerden ceza çıkmamasını işkencenin işlenmediğine kanıt sayan polis teşkilatı, açıklamalarıyla bilgi kirliliği yaratmaya özen gösterdi.

EGM, İstanbul İl Emniyet Müdür Yardımcılığı’na atanan Emniyet Müdürü Sedat Selim Ay ile ilgili davaların ve idari soruşturmaların sonuçlarının, uygulanan rütbe terfisine ve yeni makama atanmasına engel olmadığı belirtilerek herşeyin düzene uygun olduğunu belirtti.

Açıklamada ayrıca, işkenceci polis şefinin işkence ve tecavüzleri de “başarı” olarak gösterildi. 1996 ve 1997 yıllarında Ay’ın ‘başarılı’ pratiği vurgulanarak devlet adına sahip çıkıldı. Açıklamada, Ay’ın aldığı cezaların hukuki süreci tamamlanmadığı ifade edilerek terfiye meşruluk yaratılmaya çalışıldı.

İşkenceci şefe cezaevi yönetiminden destek

Tekirdağ 1 No’lu F Tipi Cezaevi’nde tutuklu bulunan Arif Çelebi’nin, İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şube Müdür Yardımcılığı’na atanan Sedat Selim Ay’ın kendisine yaptığı işkenceleri anlattığı faksı cezaevi yönetimi tarafından engellendi.

Tescilli işkenceci ve tecavüzcü polis şefi Sedat Selim Ay’ın işkence seanslarına maruz kalan Arif Çelebi, Ay’ın bir röportajında söylediği “alınan raporlar işkenceyle ilgili değildi” sözlerinin yalan olduğunu

kamuoyuna duyurmak için cezaevinden bir mektup kaleme aldı. Çelebi’nin Taraf gazetesine yollamak istediği faks cezaevi idaresi tarafından “*Kişi ve kuruluşları paniğe yöeltecek yalan ve yanlış bilgiler içerdiği*” gerekçesiyle engellendi. Böylece, sermaye düzeninin bir kurumu daha tescilli işkenceci Ay’a dolaysızca sahip çıkmış oldu.

Arif Çelebi kaleme aldığı mektupta, 21-22 Şubat 1997 tarihlerinde “MLKP operasyonu” adı altında gerçekleştirilen gözaltıların ardından Sedat Selim Ay’ın şeflerinden olduğu TİM 3’ün, kendisinin de aralarında bulunduğu devrimcilere yaptığı işkenceleri aktarmıştı. Cezaevi idaresinin keyfi gerekçelere dayanarak engellediği mektubu başka bir faksla kamuoyuna duyuran Çelebi şunları söyledi:

“*Sedat Selim Ay verdiği röportajda, işkence gördüğünü iddia edenlerin aldığı doktor raporlarının işkenceyle ilgili olmadığını belirtiyordu. Ben de raporu alanlardanım. Devletin yargısı, içinde o şahsın da olduğu kişilerin bana ve başkalarına işkence yaptığına hükmetti. O şahıs ‘raporlar işkenceyle ilgili değil’ deyince raporun hangi koşullarda alındığını ve içeriğinin ne olduğunu size anlatmak istedim*”

Arif Çelebi, Ay’ın iddialarını da şöyle çürüttü: “*Türlü işkenceyle ilgili kimi bulgular, Vakıf Gureba Hastanesi’nin ve Adli Tıp Kurumu’nun raporlarında mevcuttur. Fiziksel işkencenin yanında yoğun psikolojik işkenceye tabi tutuldum. İşkenceyi yapanlar Tim 3 polisleriydi. Bunlardan Bayram Kartal, Sedat Selim Ay ve Erdoğan Oğuz’un adlarını biliyorum. Teşhis edebilirim. Ayrıca diğerlerini görsem de tanırım. Bana işkence yapanların yargılanıp cezalandırmasını talep ediyorum*”

Çelebi’nin gözaltında gördüğü işkence dolayısıyla açmış olduğu dava düzen yargısı tarafından aklanmıştı. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi ise Türk sermaye devletini aynı konuda cezaya mahkum etmişti.

Sedat Selim Ay işkence politikasının simgesidir

Sedat Selim Ay’ın terfi ettirilmesi ve sermaye devleti tarafından topyekün sahiplenilmesi yalnızca işkenceci olmasına indirgenemez. Sermaye devleti, Sedat Selim Ay şahsında onyıllardır uyguladığı işkence ve şiddete sahip çıkmakta, bu politikadan bir adım geri atılmadığı mesajını vermek istemektedir. Sedat Selim Ay gibi nice eli kanlı polis şefi görevde nice polis de yeni işkenceciler olarak yetiştirilmektedir. Bu atama PVSK ve TMY ile yasal mevzuatı güçlendirilen polis şiddetinin dolaysız sahiplenilmesidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“İşkenceci SS Ay görevden alınsın!”

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi, işkenceci polis şefi Sedat Selim Ay’ın İstanbul Emniyet Müdür Yardımcılığı’na terfi ettirilmesini, 30 Temmuz günü Vatan Caddesi’ndeki İstanbul Emniyet Müdürlüğü önünde gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla protesto etti.

Açklamaya, Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) Başkanı Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı, Mazlum-Der İstanbul Şube yöneticileri ve gözaltında kaybedilen Hasan Ocak’ın abisi Ali Ocak da katıldı.

“Toplum ‘emniyetsiz’ ve ‘adaletsiz’ bırakılıyor”

“Tecavüz için emniyet, işkence için hizmet, SS Ay görevden alınsın” pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını ÇHD İstanbul Şube Başkanı Taylan Tanay okudu. Açıklamada Sedat Selim Ay’ın işkence davasından 11 ay kesinleşmiş cezası olduğu aktarıldı. Beraat kararlarının masum olduğunun değil işkencecilerin korunmasının kanıtı olduğu söylendi.

Açıklamada ayrıca, 1000 operasyonun faili Mehmet Ağar özel cezaevinde el üstünde tutulurken Hasan Salim Gönen gibi devrimcilerin katledildiği ifade edildi.

Açıklamanın sonunda Sedat Selim Ay’ın terfisi hakkında dava açılacağı aktararak işkenceci polis şefinin görevden alınması talep edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşkenceci SS Ay’a kadınlardan protesto

31 Temmuz günü öğle saatlerinde EMEP’li Kadınlar, SDP’li Kadınlar, İmece Kadın Sendikası, Ev İşçileri Dayanışma Sendikası, ÖDP’li Kadınlar, SKM, YDK, SFK tarafından İstanbul Emniyet Müdürlüğü önünde gerçekleştirilen eylemde okunan açıklamada Sedat Selim Ay’ın terfisinin işkenceye, tecavüze uğrayan kadınlara, çocukları katledilen ailelere tehdit anlamı taşıdığı ifade edildi.

Açıklamada Sedat Selim Ay’ın işkenceci kimliği için şunlar ifade edildi: “Onlarca kadın Sedat Selim Ay’ın işkencesinin mağduru, tanığı... Selim Ay’ın biri uluslararası biri ulusal iki mahkeme kararıyla işkenceye karıştığı sabittir. Onu terfi ettirenler de suç ortağıdır.”

Açıklamanın ardından, Sedat Selim Ay’ın işkencesine maruz kalan kadınlardan Birsen Kaya söz aldı.

Kaya, tescilli kıdemli işkenceci Sedat Selim Ay’ın sadece kendisine yaptıklarının değil birçok kişiye işkencesinin de tanığı olduğunu ifade etti. Devletin işkenceye “sıfır tolerans” söyleminin boş olduğunu vurgulayan Kaya, “sıfır tolerans değil tam hız” uygulandığını belirtti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İrkçı-faşist saldırılar protesto edildi

Malatya Sürgü’de Alevi emekçilere yönelik ırkçı-faşist saldırı başta İstanbul olmak üzere çeşitli illerde 30 Temmuz günü gerçekleştirilen eylemlerle protesto edildi.

İstanbul

Maltepe ilçesi **Gülsuyu Mahallesi**’nde kitlesel bir eylem gerçekleştirildi. Gülsensu Son Durak’ta toplanan binlerce emekçi sloganlarla Gülsuyu Fatma Hanım Durağı’na kadar yürüdü.

Fatma Hanım Durağı’nda polisin kurduğu barikatın kaldırılmasını talep eden emekçiler oturma eylemine başladı. Polisin barikadı daha geri bir noktaya çekmesinin ardından kitle daha ileri bir noktaya giderek basın açıklaması yaptı.

Cemevlerinin ibadethane olmadığına dair Yargıtay kararı ve Malatya’daki faşist saldırı **Gazi Mahallesi**’nde de protesto edildi.

Gazi Cemevi’nin çağrısı ile gerçekleşen yürüyüş boyunca emekçiler eyleme katılım sağladı. Eski Karakol’a gelinmesi ile buradan tekrar cemevine yüründü. Burada yapılan açıklamada Yargıtay’ın kararı ne olursa olsun cemvlerinin Alevilerin ibadethanesi olduğu vurgulandı. Yargıtay’ın kararının tanınmayacağı söylendi.

Yürüyüşe BDSP, ESP, BDP ve çeşitli siyasi gruplar da katılarak destek verdi.

Yürüyüşle aynı saatlerde içinde Koçgiri Platformu’nun da yer aldığı çeşitli dernekler eylem gerçekleştirdi.

“Malatya faşizme mezar olacak!”

Malatya Sürgü’de Alevi ailelere yönelik ırkçı-faşist saldırının duyulmasının ardından sabah saatlerine kadar Sarıgazi’de eylem yapan emekçiler 30 Temmuz akşamı da eylemlerine devam ettiler.

Vatan İlköğretim Okulu önünde “Dün Maraş’ta, Çorum’da, Sivas’ta bugün Malatya’da çözüm faşizme karşı savaşta / Sarıgazi, Yenidoğan, Taşdelen, Samandıra halkı” imzalı pankartı açan kitle Sargazi Cemevi’ne kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Kitlenin sayısı yürüyüş sırasında 2 bine ulaştı.

Basın metninde, ezilen halkların saldırılara boyun eğmeyeceği ve saldırıların hesabını soracağı söylendi. Eyleme, aralarında BDSP’nin de olduğu ilerici, demokrat ve devrimci güçler de katıldı.

Taksim’de yürüyüş

Malatya’daki ırkçı-faşist saldırı Alevi Bektaşî Federasyonu, Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Alevi Kültür Dernekleri, Hacı Bektaşî Veli Anadolu Kültür Vakfı’nın çağrısı ile bir araya gelen devrimci, demokrat sol güçler tarafından Taksim Meydanı’ndan Tünel’e yapılan kitlesel yürüyüşle protesto edildi.

Taksim Meydanı’nda toplanan kitle adına Hacı Bektaşî Veli Anadolu Kültür Vakfı yöneticisi Vedat Kara ve PSAKD Genel Yönetim Kurulu üyesi Atilla Özdemir konuşma yaptı. Konuşmalar, tüm halkı

faşizme karşı sokağa çıkmaya çağırarak sonlandırıldı.

Konuşmaların ardından “Biz Aleviler AKP gericiliğine ve asimilasyon politikalarına teslim olmayacağız / Alevi Bektaşî Federasyonu, Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Alevi Kültür Dernekleri, Hacı Bektaşî Veli Anadolu Kültür Vakfı” pankartı arkasında Tünel’e doğru yürüyüşe geçti.

Yürüyüşe Devrimci Alevi Komiteleri, DHF, EHP, ESP, Kaldıraç, Halkevleri, HDK, Mücadele Birliği SDP, Partizan, TKP, TKP 1920, ÖDP ve düzen partilerinden CHP de katıldı. Yürüyüşe BDSP imzalı kızıl flamalar taşıyan sınıf devrimcileri de destek verdi.

Kitle Tünel’e geldiğinde özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşamını yitirenler için saygı duruşunda bulundu.

Ankara

Ankara’da Emek ve Demokrasi Güçleri AKP’ye yürüdü. Yüksel Caddesi’nden başlayan yürüyüşün ardından AKP Ankara İl Başkanlığı binası önünde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamayı okuyan Eğitim Sen Ankara 2 No’lu Şube Başkanı Deniz Sönmez, yaşananların sorumlusunun ırkçı-şoven atmosferi büyüten AKP iktidarı olduğunu söyledi. Son dönemde Alevilere yönelik saldırıları hatırlatan Sönmez, sorumlular hakkında işlem yapılmamasının benzer olaylara zemin hazırladığını ifade etti.

İzmir

Alevi Bektaşî Federasyonu İzmir Bileşenleri, Konak Eski Sümerbank önünde toplanarak İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde yürüyüş gerçekleştirdi.

Yürüyüş sonrası basın açıklamasını Alevi Kültür Dernekleri Genel Başkanı Engin Gündük yaptı. “Alevilere yönelik yapılan saldırılar AKP hükümetinin talimatları üzerine gerçekleşmiştir. Devlet ve AKP, Alevi inancı üzerinden oluşturduğu ret ve inkar gündemiyle adeta yeni katliamlara davetiye çıkarmaktadır” diyen Gündük, gerici-ırkçı politikaları örnek gösterdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Eskişehir’ de Sürgü protestosu

1 Ağustos günü Eskişehir Yıldıztepe’deki cemevi önünde toplanan kitle şehir merkezindeki Eskişehir Valiliği’ne doğru yürüyüşe geçti.

Kitlenin sayısı yürüyüş sırasında 400’e ulaştı. Kitleye yürüyüş sırasında onlarca emekçi de balkonlarından alkışlarla destek verdi.

Kitle Göztepe Tramvay Durağı’na geldiğinde polis barikat kurdu. İlk başta barikata yüklenmeye çalışan kitleyi Hacı Bektaş-ı Veli Derneği yöneticileri durdurdu. Kitlenin barikadı aşma isteği dernek yöneticileri ve sendika bürokratları tarafından durduruldu. Bir süre sonra polis ile görüşen dernek yöneticileri, Eğitim Sen yetkilisi, CHP milletvekili Kazım Kurt’un da aralarında bulunduğu bileşen polisle anlaşarak kitleyi geri dönüp cemevine doğru yürüyüşe çağırdı. Buna kitlenin içinden ciddi tepkiler geldi. Bu sırada karara tepki gösterip slogan atan bir ESP’liye dernek yöneticisi müdahale edince arbede yaşandı. Böylece bir kez daha dernek yöneticilerinin gericiliği ortaya çıktı. Eskişehir Cemevi Başkanı İrfan Çetinkaya da kitle tarafından sürekli yuhalandı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Çerkezköy’de saldırı protestosu

Alevi emekçilere yönelik ırkçı-faşist saldırı 31 Temmuz günü Çerkezköy Pir Sultan Abdal Kültür Derneği tarafından protesto edildi. Eyleme Eğitim-Sen, BDSP, Dev-Lis ve TKP destek verdi.

PSAKD önünde toplanan kitle Belediye Meydanı’na doğru sloganlarla yürüdü. Şube başkanı tarafından yapılan açıklamada sermaye hükümeti AKP döneminde işlenen faşist-gerici saldırılar sıralanarak mücadele çağrısı yükseltildi.

Kızıl Bayrak / Trakya

Çiğli’de polisler püskürtüldü

1 Ağustos akşamı Malatya’daki saldırıyı protesto için İzmir Çiğli’de bir eylem gerçekleştirildi. En önde “Malatya Sivas olmayacak / AKP gericiliğine, katliamlara, asimilasyon politikalarına teslim olmayacağız” pankartının taşındığı yürüyüş polislerin engellemesiyle karşılaştı. Yolu kapatmakta kararlı olan kitle ile polis arasındaki arbede çatışmaya dönüştü.

Çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu 200 kişilik kitle polise sert tepki gösterdi. Çatışma sırasında bazı polisler yaralandı. Diğer polisler de havaya ateş ederek ve Forbes Alışveriş Mağazası’nın yanındaki boş binanın girişine sığınarak kitlenin öfkesinden kurtulabildiler.

Çatışmaların etkisi ve kitlenin kararlılığı nedeniyle yol güzergahına yığınak yapan çevik kuvvet ekipleri geri çekildi. Kitle buradan Anadolu Caddesi’ni tamamen trafiğe kapatarak AKP binasına kadar yürüdü. AKP önünde yapılan konuşmaların ardından kitle dağıldı.

Kızıl Bayrak / Çiğli

Kapsamlı mücadele gündemleri ve artan sorumluluklar

Kapsamlı, acil ve yakıcı mücadele gündemlerinin üst üste düştüğü bir dönemin içerisinde geçiyoruz. Tablo ortada, fakat bir kez daha ana başlıklar altında özetleyelim:

Öncelikle iktisadi-sosyal mücadele alanına baktığımızda tarihi önemde saldırılar görmekteyiz. Özel istihdam büroları, kiralık işçilik, kıdem tazminatı hakkının gaspı gibi saldırı başlıkları bu kapsamdadır. Her biri işçi sınıfını derinden yaralayacak türden bu saldırılar alabildiğine yakıcıdır. Fakat saldırılar bu kadarla sınırlı değildir. İşçi sınıfını bir bütün olarak vuracak bu saldırıların yanında demokratik ve siyasal nitelikte kapsamlı saldırılar yer almaktadır. İşçi sınıfının toplu sözleşme hakkının fiilen gasp edilmesi ve grev hakkına el uzatılması kıdem tazminatı gibi genel grev nedeni olacak kadar ağırdır. Kan ve can bedeli kazanılmış bu haklara el uzatmak kavgaya davet etmek demektir.

Diğer tarafta faşist baskı ve zorbalık hızından hiçbir şey kaybetmeden devam etmektedir. Gözaltılar, tutuklamalar, göstermelik yargılamaya da gerek görmeden infazlar, işkencecilere sınırsız tolerans, namılı işkenceci ve tecavüzcü polislerin merkezi görevlere getirilmesi, faşist katillerin korunup kollanması ve ilerici-devrimci katliamında kullanılan katillerin salınması, karanlık provokasyonlarda tırmanma ve daha sayısız olgu... Tüm bunlar devletin hükümeti-yargısı-polisi ile toplumsal muhalefete karşı çıplak bir zor aygıtı olduğunu, dahası toplumsal muhalefeti ezmek uğruna hiçbir yasa-kural-ahlak tanımadığını ve hiçbir kılıf bulmaya da gerek duymadığını gösteriyor. Bu gözü dönmüşlük doğal olarak tüm barışçıl mücadele ve örgütlenme biçimlerinin geçersizliğini ortaya çıkarıyor, dosdoğru fiili-meşru ve militan mücadele yolunu işaret ediyor.

Başka bir özel önem taşıyan mücadele gündemi ise tırmanan gericiliktir. Dini toplumu yönetmek için etkin biçimde kullanan dinci AKP, “dindar nesil yetiştirmek” parolasıyla eğitim sistemini yeni baştan kurmuştur. Diğer taraftan da tüm devlet mekanizmaları sünni mezhebinin inanç ve görüşlerini toplumun geniş gövdesi içerisinde yaymak üzere seferberlik halindedir. Bu seferberliğin bir boyutunu da ezilen mezhep ve inançlara yönelik ayrımcılık, kışkırtma ve provokasyonlardır. Tüm bunlar bir arada gericiliğe karşı mücadelenin önemini göstermektedir.

Diğeri ise Kürt sorunu kapsamındaki gelişmelerdir. Sermayenin faşist iktidarı, Kürt halkının meşru hak taleplerini karşılama gücü ve kapasitesine sahip değildir. Bu ölçüde de varını yoğunu Kürt halkının mücadelesini bastırabilmek, bu mücadelenin ürünü mevzileri ortadan kaldırmak, Kürt hareketini de tasfiye etmek için seferber etmiştir. Bu amaçla uzun süredir kapsamlı ve topyekûn bir faşist terör uygulamaktadır. Öyle ki Kürt halkına yönelik uygulanan faşist zorbalık toplumsal muhalefete yönelik zorbalığı misliyle aşmakta, aynı zamanda da şovenizm zehriyle her ikisi de meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. Elbette dış gelişmelerin de katkısıyla faşist iktidar bu emellerine ulaşamayacaktır. Ancak bu gerçek, Kürt halkının haklı taleplerini yok sayan ve haklı mücadelesini de faşist terörün en vahşisiyle ezmesi gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Dolayısıyla Kürt halkının hak ve taleplerine sahip çıkmak, aynı zamanda faşist

zorbalığın karşısında aktif dayanışma içerisinde olma görevi güncel ve yakıcıdır.

Bir başka fazlasıyla önemli ve yakıcı gündem ise Suriye ile bağlantılı gelişmelerdir. Esad rejimine yönelik toplumsal tepki, daha baştan emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından istismar edilerek gerici bir nüfuz ve egemenlik mücadelesinin konusu haline getirildi. Emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından örgütlenen silahlı çeteler eliyle kanlı provokasyonlar tertip edilerek emperyalist müdahaleler haklı çıkarılmaya çalışıldı. Böylelikle Suriye halkının bedelini ödediği ve zerrece bir yarar görmeyeceği bir kanlı boğazlaşma adım adım sahneye konulmuş oldu. Türk sermaye devleti de Suriye’ye yönelik bu kanlı tezgahın en aktif aparatlarından biridir. Gerici egemenlik uğruna Suriye’nin kan gölüne dönüştürülmesinde birinci derece sorumluluk sahibidir. Emperyalizme taşeronluk yapanların en büyük korkusu ise Suriye’de Kürt halkının yaşadığı bölgelerde yönetimi eline almasıdır. Bu sermaye iktidarının Suriye politikasının gerici çıkarlar üzerine kurulu olduğu gerçeğini bir kez daha teyit etmektedir. İşte gerici çıkarlar uğruna oynanan bu uğursuz rol ve suç ortaklığına karşı mücadele, diğer yandan ise gericiliğin hedefi olan kardeş halklarla dayanışma görevleri son derece hayati ve acildir.

Tüm bunları birarada özetlersek, mücadelemizin gündeminde, sosyal ve demokratik hak gasplarına, faşist baskı ve zorbalığa, gericiliğe, Kürt halkına yönelik inkar ve imhaya, emperyalizme maşalık ve halklara düşmanlık politikasına karşı mücadeleyi yükseltmek vardır.

Bu geniş kapsamlı mücadele gündeminin acil ve yakıcı bir nitelik taşıması, sırtımızdaki sorumluluğu

ağırlaştırmaktadır. Güncel planda mücadele ve çalışma kapasitemizin sınırlılığı ve bununla birlikte sınıf mücadelesinin oldukça durgun bir seyir izlemesi bu ağırlığın üstesinden gelmeyi zorlaştırmaktadır. Fakat tüm bu zorlukların üstesinden gelmek imkansız değildir. Eğer soluğumuzu tutar, soğukkanlı ama kararlı bir biçimde seferber olursak tüm zorlukların üstesinden gelmenin yolunu da açmış oluruz. Böyle hareket edebildiğimiz ölçüde tüm bu zorlukların başka bir yöndense ciddi imkanlar barındırdığını görebiliriz. Kararlı, bilinçli, inisiyatifli ve ısrarlı bir çalışma ve mücadele, bu imkanlara yaslanarak ilerleme gücünü de gösterebilir.

Bu çerçevede çalışma ve mücadelemizde şunları gözetmeliyiz:

Öncelikle örgütsel niteliğimizi ve donanımımızı yükseltmeli, en zor koşullara dayanıklı hale getirecek önlemleri gecikmeksizin almalıyız.

İkinci olarak ajitasyon-propaganda kapasitemizi yükseltmeli, bu çalışmaya tempolu-sürekli-sistematik bir düzey kazandırmalıyız. Araç ve yöntem çeşitliliği bakımından geliştirmeliyiz.

Üçüncü olarak çalışma ve mücadeleyi sınıf eksenli kurma ısrarımızı sürdürmeliyiz.

Dördüncüsü başta sınıf örgütleri olmak üzere ilerici ve devrimci güçleri mücadelenin ortaya çıkardığı görevleri üstlenmek doğrultusunda basınç altına almalı ve gereğini yapmak üzere inisiyatif kullanmalıyız.

Beşincisi her alanda kurumsal olduğu kadar, işçi, emekçi ve gençliğin birleşik mücadele zeminlerini oluşturmalıyız.

Altıncısı kitle çalışması-örgütlenme ve eylemde fiili-meşru ve militan mücadele çizgisini öne çıkarmalıyız.

Gaza 21.2 milyon dolar

Biber gazı ithalatına ilişkin bir soru önergesini yanıtlayan Gümrük ve Ticaret Bakanı Hayati Yazıcı, 2000 yılından bu yana 628 bin kilo biber gazı ithal edildiğini açıkladı.

Resmi adı “oleoresin capsicum” olan ve kamuoyunda biber gazı olarak bilinen gaz ile “cholorobenzyldenemalononitril” olarak bilinen göz yaşartıcı gazların ithalat kodunun “9304” olduğu bilgisini veren Yazıcı, 2000 yılı başından haziran ayı sonuna kadar 628 bin 668 kilogram biber gazı ve göz yaşartıcı gaz ithal edildiğini bunların da 21.2 milyon dolar ödendiğini ifade etti.

Sermaye sınıfı ‘çıplak kölelik’ istiyor...

Kölelik saldırısını püskürtmek için mücadeleyle!

Emperyalizmin aktif taşeronluğuna soyunarak dışarda Suriye’yi “düşman” ilan eden, içerde de faşist baskı ve devlet teröründe gemi azyan alan dinci-gerici AKP hükümetinin kapsamlı saldırganlık politikasının en önemli ayaklarından birini işçi sınıfını hedef alan sosyal yıkım ve kölelik saldırıları oluşturuyor.

Sözcüsü olduğu sermaye sınıfının çıkarları gereği emek cephesine dönük topyekün saldırı hazırlığında olan dinci parti AKP’nin hava işkolunda grev yasağıyla yeni bir boyuta taşıdığı saldırı dalgasının ardı arkası kesilmiyor. Toplu sözleşmeli çalışma düzenini tümenden ortadan kaldırmak isteyen, bununla da yetinmeyerek işçi sınıfının tarihsel kazanımlarından olan kıdem tazminatı hakkının gaspına dönük kapsamlı hazırlıklara girişen sermaye hükümeti AKP, şimdi de ‘modern kölelik’ uygulaması olan “kiralık işçi” saldırısını yeniden gündemine aldı.

İş Yasası’nda yapmayı düşündüğü değişikliklerle Özel İstihdam Büroları’na “kiralık işçi” çalıştırma yetkisi getirmeyi hedefleyen AKP hükümeti, çalışma yaşamında esneklik ve kuralızsızlığı daha da derinleştirerek patronları sigorta ve kıdem başta olmak üzere zorunlu “maliyetlerden” kurtarmak, işçi sınıfı ve emekçileri ise güvence ve örgütlenme hakkının tamamen ortadan kalktığı kölelik düzenine mahkum etmek istiyor.

“Kiralık işçilik” saldırısı kapıda

İşçileri pazarlarda satılacak birer köle ve işçi simsarlarının elinde satılacak birer “mal” yapmayı öngören “özel istihdam büroları ve kiralık işçilik” düzenlemeleri, bugüne dek doğrudan ya da dolaylı olarak farklı yasal düzenlemeler çerçevesinde birçok kez gündeme gelmişti. TUSİAD başta olmak üzere sermaye örgütlerinin yıllardır oldukça ısrarlı bir biçimde hayata geçirilmesini istediği “kiralık işçi” düzenlemesi Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’nın hazırladığı yeni taslakta bir kez daha yer bulmuş durumda.

Sermayenin isteği doğrultusunda AKP hükümeti tarafından hazırlanan saldırı taslağında, ödünç işçilik konusu “geçici iş ilişkisi” başlığıyla yeniden düzenleniyor. 4857 Sayılı İş Yasası’nın “geçici iş ilişkisini” düzenleyen 7. maddesinde büyük ölçüde değişiklikler öngören taslakta, halihazırda “holding bünyesi içinde veya aynı şirketler topluluğuna bağlı başka bir işyerinde” patronlara tanınan “kendi işçisini kiralama hakkı”, özel istihdam bürolarına veriliyor. Saldırı taslağında, geçici iş ilişkisinin “özel istihdam bürosunun bir işçisini geçici olarak başka bir işverene devriyle kurulacağı” belirtiliyor.

Patronlara sınırsız ‘modern köle’

Taslağın 3. maddesinde patronların hangi durumlarda işçi kiralayabileceği hükme bağlanırken, sermaye sınıfı lehine düzenleme yapmak için seferber olan AKP hükümetinin ne denli pervasızlaştığı görülüyor. Öyle ki, alabildiğine geniş tanımlar barındıran söz konusu hükümler, patronlara sınırsız “modern köle” edinebilme, böylece çok sayıda “maliyet külfetinden” kurtulabilme olanağı sağlıyor.

Taslakta; “*aralıklı olarak gördürülen kısa süreli işler ile işletmenin günlük işlerinden sayılmayan veya iş güvenliği bakımından acil olan ya da mevsimlik işlerde*” ve “*temizlik işlerinde ve evde görülen hasta, yaşlı ve çocuk bakım hizmetlerinde*” geçici iş ilişkisi kurulabileceği belirtiliyor.

Fiili ‘grev kırma’ olanağı

Taslağın aynı bölümünde yer alan, “*bir işçinin herhangi bir nedenle iş görme edinimini yerine getirememesi veya işletmenin iş hacminin öngörülemez ölçüde artması durumunda da geçici iş ilişkisi kurulabilir*” tanımının ise, patronların toplu sözleşme süreçlerinde ilan edilen grevde dahi “kiralık işçi” çalıştırmasına olanak tanıyacağı belirtiliyor.

Her ne kadar bakanlıktan yapılan açıklamalarda ve burjuva medyada çıkan kimi haberlerde düzenlemenin sonuçları “işçisi hastalanan, izne çıkan, askere giden, gözüaltına alınan, siparişi artan patron işçi kiralayabilecek” sınırında öne çıkarılsa da, saldırının kapsamının bunun çok ötesinde olacağı görülüyor.

Buna paralel olarak, sendikalar ve sendika avukatları tarafından yapılan ilk yorumlarda “*bir işçinin herhangi bir nedenle iş görme edinimini yerine getirememesi*” tanımının grevi de kapsayacağı ifade ediliyor. Öyle ki, mevcut yasada yer alan “İşçiyi geçici olarak devralan işveren, grev ve lokavt aşamasına gelen bir toplu iş uyuşmazlığının tarafı ise, işçi grev ve lokavtın uygulanması sırasında çalıştırılmaz” hükmü yeni taslakta yer almıyor. Böylece patronların grev durumunda “kiralık işçi” yoluyla işçi çalıştırmasına, yani fiilen ‘grev kırmasına’ olanak sağlanacağı ifade ediliyor.

Kölelikte sınır yok!

“Modern kölelik” taslağında patronlara tanınan kolaylıklar bunlarla da bitmiyor.

100’ün üzerinde işçi çalıştıran işyerlerinde kiralık işçi sayısını yüzde 20 ile sınırlandıran taslakta, 100’ün altında işçi çalıştıran işyerleri için herhangi bir sınır dahi öngörülüyor.

Bununla birlikte, mevcut iş yasasında “geçici iş ilişkisi süresinin 6 ayı geçemeyeceği, gerekli

durumlarda bu sürenin 2 kere uzatılabileceği” hükmü bulunurken, bakanlığın yeni taslağı işçi kiralama süresini 3 aya düşürüyor. Taslakta, iş sözleşmesinin 6 ayı geçmemek üzere en fazla 3 defa yenilenebileceği belirtiliyor.

Kölelik saldırılarını püskürtmek için mücadeleyle!

Patronlara dizginsiz sömürü için adeta “dikensiz gül bahçesi” vaat eden AKP hükümetinin “kiralık işçi” taslağı incelendiğinde, sermaye sınıfının ne denli büyük bir saldırıya hazırlandığı görülmektedir. Öteki saldırı başlıklarıyla birlikte düşünüldüğünde, çalışma yaşamı tamamen sermayenin çıkarlarına göre yeniden düzenlenmek istenmektedir.

Sendikal bürokrasinin suskunluk fesadının sermaye cephesine güç kattığı böylesi bir tabloda, dinci-gerici AKP hükümeti eliyle bir kez daha işçi sınıfı ve emekçilere dönük kapsamlı saldırı ve yıkım hazırlığına girişen sermaye düzeninin karşısına fiili-meşru mücadele çizgisi ve birleşik-militan mücadeleyle dikilmek, günün en acil görevleri arasında bulunmaktadır. Sermaye iktidarının kölelik ve yıkım saldırılarını püskürtmenin yolu, emek cephesinin tüm güç ve olanaklarını seferber ederek devrimci sınıf kavgasını büyütmekten geçmektedir.

Cansel Malatyalı gözaltına alındı

Ankara’da İnşaat Mühendisleri Odası Genel Merkezi önünde 164 gündür direniş kararlılığını sürdüren Cansel Malatyalı, 1 Ağustos günü oda binasının 6. katına astığı pankartla İMO yönetimini protesto etti. “İMO yönetimi tarafından keyfi olarak işten çıkarıldım. İşimi geri istiyorum” pankartını açan Cansel Malatyalı’nın eylemine İMO yönetiminin talimatıyla polis saldırdı. Cansel Malatyalı’yla birlikte eyleme destek veren 8 kişi daha gözaltına alındı.

Eylem sırasında direniş çadırında bulunan Ezgi Antmen, Özkan Kayöz, Deniz Malatyalı, Ali Altunsoy, Mehmet Malatyalı gözaltına alınırken Cansel Malatyalı, Uğur Can Güneş, Serhat Parlak ve bir destekçi de gözaltına alındı.

İMO yönetimi ise internet sitesi üzerinden yaptığı açıklamayla direnişe saldırdı. “Odamız bugün alçakça bir saldırıya uğradı” başlığını atmaktan geri durmayan İMO yönetimi yaptığı açıklamada, “Bu sabah saat 07.00 civarında bir grup tarafından danışma görevlisi personelimiz darp edilerek binamıza zorla girilmiş, merdiven ve asansör kullanımı engellenmiş, binanın 8. katı maddi hasar verilerek kullanılamaz hale getirilmiştir” denebildi. Eylemin meşruluğuna saldıran oda yönetimi 164 gündür işe dönme talebine kulaklarını tıkadıkları gibi Cansel Malatyalı’nın direnişini ‘odaya yönelik saldırı’ olarak tanımlayarak pervasızlığını sürdürdü.

İşten atmalara, baskıya, sömürüye direniş...

İşe geri dönme talebi ile başladığı direnişini 23 Temmuz'dan beri sürdüren Kıgılı işçisi Didem Sorhun ve destekçi güçler 27 Temmuz günü Kıgılı fabrikası önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasından rahatsızlık duyan fabrika yönetimi ise işçilerin katılımını engellemek için 16.30'da paydos ettirdi. Erken paydos ettirilen işçiler sloganlarla karşılandı.

Basın açıklamasında ise direnişçi işçi Didem Sorhun direnişe geçme sürecini anlattı ve sadece işe geri dönme talebi ile değil Kıgılı'daki baskıya, tehdide, sömürüye karşı da direndiğini belirtti.

Sorhun "Kısacası Kıgılı patronu hiç de övündüğü gibi 'Çalışanlarına, tedarikçilerine, müşterilerine, ülkesine dürüst, saygılı, prensipli' değil. Bu yüzden de ben bir tek haksız yere işten atılmama karşı değil Kıgılı'da yaşanan baskıya, tehdide, sömürüye karşı da direniyorum. Çünkü ben de daha önce işten atılan arkadaşlarım gibi başıma önüme eğip gidersem bu haksızlıkların, sömürünün giderek büyüyeceğini biliyorum. Kıgılı patronu Abdullah Kıgılı bizleri sömürerek, yeri geldiğinde üç kuruş maaşımıza göz dikerek zenginliğine zenginlik katarken artık buna dur demenin vakti geldi" diyerek basın açıklamasını bitirdi.

Sorhun'un ardından basın açıklamasına desteğe gelen HEY Tekstil işçilerine söz verildi. HEY Tekstil işçisi kendilerinin yaklaşık 6 aydır HEY Tekstil patronuna karşı direndiklerini anlattı ve Kıgılı direnişini desteklediklerini belirterek sınıf dayanışmasını yükseltme çağrısında bulundu.

HEY Tekstil işçisinin konuşmasının ardından basın açıklaması çekilen halaylarla bitirildi. Ayrıca basın açıklamasına direnişçi işçinin ailesi de katılarak direnişi sahiplendiklerini göstermiş oldu.

Direnişin 3. günü

Direnişin 3. gününde Sefaköy İşçi Kültür Evi çalışanlarıyla işçilerin giriş saatinden önce direniş alanında buluşuldu. Direniş alanına "Baskıya, tehdide, sömürüye, işten atmalara son! Direnişçi Kıgılı İşçisi" pankartıyla dövizler asıldı.

28 Temmuz 2012 | Taksim

Ardından desteğe gelen işçilerle birlikte kahvaltı yapıldı. 10.00 çayında da içerden gelen işçilerle direniş ve fabrikada yaşanan sorunlar üzerine sohbet edildi. İşçiler tekrar işbaşı yaptıktan sonra direnişlerini sürdüren HEY Tekstil işçileri ziyaret edildi.

HEY Tekstil işçileri ile direnişleri ve kendi süreci üzerine sohbet eden Sorhun, gerçekleştireceği eylemlere çağırdı.

Öğleden sonra direniş alanına gelen Birgün muhabiri, Sorhun'la direniş üzerine röportaj yaptı.

Direnişin 4. günü

Direnişin dördüncü gününde 10.00 çayına kadar direniş alanında beklendikten sonra direniş alanındaki nöbeti Sefaköy İşçi Kültür Evi çalışanları devraldı.

Direnişçi BEDAŞ işçilerine, Çapa taşeron işçileri ve THY işçilerine gerçekleştirilen ziyaretlerde direnişin duyurusu ve sınıf dayanışmasını yükseltme çağrısında bulunuldu.

Direniş ziyaretlerinin ardından direniş alanına geri dönen Sorhun, akşam paydosunda içeriden çıkan işçilerle sohbet etti. Ayrıca Sefaköy İşçi Kültür Evi çalışanları kıdem tazminatı hakkının gaspı ile ilgili bildiri dağıtımı gerçekleştirdiler. İşçiler bildirileri ilgi ile karşıladı.

Kıgılı mağazası önünde eylem

Kendini "Türkiye'nin erkek giyim mağazası" olarak pazarlayan Kıgılı'nın Yenibosna Kuyumcukent'teki fabrikasında çalışırken keyfi şekilde işten atılan Didem Sorhun, 28 Temmuz akşamı Kıgılı'nın Taksim İstiklal Caddesi üzerindeki mağazası önünde eylemdeydi.

Kıgılı patronunun, işçiler üzerindeki baskı ve sömürü politikalarına dikkat çeken Sorhun, işten atma saldırısına boyun eğmeyeceğini ve direnişini kazanana kadar sürdüreceğini vurguladı.

Galatasaray Lisesi önünden Kıgılı'nın Mis Sokak girişindeki mağazası önüne gerçekleştirilen yürüyüşe Sefaköy İşçi Kültür Evi, BDSP ve ÇHD de destek verdi. Yürüyüşe, İstiklal Caddesi'nden geçen çok sayıda kişi de alkışlarla destek verdi. Yürüyüşün ardından Kıgılı mağazası önünde basın açıklaması gerçekleştirildi.

"İşimi geri istiyorum!"

Mağaza girişindeki çevik kuvvet barikatı önünde yapılan açıklamayı, Kıgılı direnişçisi Didem Sorhun okudu.

Kıgılı'daki baskı ve sömürü koşullarının teşhir edildiği açıklamada, Kıgılı'da 23 Temmuz'dan beri süren direnişin sadece işe geri dönme mücadelesi değil aynı zamanda Kıgılı'da çalışan tüm işçilerin maruz kaldığı baskı, sömürü, tehdide karşı bir mücadele olduğu ifade edildi.

Kıgılı'nın Yenibosna'daki fabrikasının tek patron üzerinde gözükmesine rağmen üç ayrı firma olarak faaliyet yürüttüğünü ifade eden Sorhun, Kıgılı patronu Abdullah Kıgılı'nın, bazı işçilerin kaydını doğudaki illerde göstererek devletten destek aldığını söyledi.

İşyerinde maruz kaldığı taciz ve hakaretlere de değinen Sorhun, fabrika müdürü Hüseyin Süzer'in, kendisine yönelik "Altı üstü iplik temizliyorsun., kendini ne bok zannediyorsun", "Kafanı kırar, kapının önüne koyarım" gibi tehditler ve hakaretler yağdırdığını belirtti.

Sorhun, direnişi kazanana kadar sürdüreceğini duyurdu.

Eylemde Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) adına söz alan Av. Süleyman Gökten de, patronların sömürü ve baskı uygulamalarına vurgu yaptı. Gökten, ÇHD olarak tüm direnen işçilerin ve Didem Sorhun'un yanında olacağını ifade etti.

Basın açıklaması sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Dayanışma ve ortak mücadeleye olmadan kazanamayız!”

Kendisini “Türkiye’nin erkek giyim markası” olarak pazarlayan Kiğılı’da işten atmalara, sömürü ve baskı koşullarına karşı 23 Temmuz’da direnişe başlayan Didem Sorhun’un fabrika önündeki bekleyişi sürüyor. Kiğılı işçisi Sorhun ile direniş süreci üzerine konuştuk...

“Hiçbir hakkımız yok”

- Çalıştığın fabrikada ne iş yapıyordun?

- Kendisini “Türkiye’nin erkek giyim” markası olarak pazarlayan tekstil-giyim sektörünün devlerinden Kiğılı’nın Yenibosna Kuyumcukent’teki fabrika satış mağazasında 9 aydır çalışıyorum. Bu işletme fabrika satış mağazası diye geçiyor ama aslında üretimin yapıldığı bir fabrika. 150 işçiyle devam eden üretim aynı zamanda 3 farklı taşeron firma eliyle yapılıyor. Her taşeron firmada 50 işçi çalışıyor. Mesela ben Altınbey Giyim’de kayıtlı gözükiyorum. Ayrıca iki taşeron firma daha var. Burada ceket üretiliyor.

Kiğılı’da hiçbir hakkımız bulunmuyor. Ayda ortalama 700 TL maaş alıyoruz. Sadece sigortalarımız yatıyor. İçeride yoğun bir baskı ortamı var. Müdürlerin, ustaların hakaretlerine, tacizlerine maruz kalıyoruz. Ustabaşları ve müdürler tuvalete gitmemize bile karışıyorlar. Örneğin geçenlerde müdür beni yanına çağırdı ve kaç dakikadır tuvalette olduğumu sordu. Ben de içerisinin kalabalık olduğunu söyledim. Bunun karşılığında bana “Sus. Bana cevap verme. Senin kafanı kırarım, kapının önüne koyarım.” dedi. Ben kalite kontrolcüyüm. Gelip bir gün “Altı üstü iplik temizliyorsun. Kendini ne bok sanıyorsun” diyerek hakaret ediyorlar.

Ağırlıklı olarak kadınların çalıştığı fabrikada kadınlar da bu hakaretlere cevap veremiyorlar. Şimdiye kadar işten çıkartılan herkes imza atıp gitmeyi tercih etti.

“Zorla dışarı çıkarıldım”

- İşten atılma sürecini anlatır mısın?

- 20 Temmuz günü iş çıkışında usta odasına çağırdı. İşime son verdiklerini söylediler. Gerekçesini sorduğumda ise müdürün keyfinin böyle istediğini söylediler. Ben de böyle keyiflerine göre davranamayacaklarını söyledim. Beni keyfine göre çıkaramayacağını söyledim. Bana zorla kağıt imzalatmak ve kartımı zorla almak istediler. Vermedim ve Pazartesi tekrar geleceğimi söyledim. Fabrikaya gittiğimde içeri alınmadım ve zorla dışarı çıkarıldım. Müdür hakaretler savurmaya başladı. Bu olayın ardından kapı önünde direnişe başladım. Çalışma şartları kötü ama haftasonu çalışmasının olmaması özellikle kadınların rahatına geliyor. O yüzden içeride hareketlilik olmuyor.

Şu anda Ramazan nedeniyle 15 gün çalışıyoruz. 3 Ağustos’ta fabrika tatile çıkıyor. 15 gün yemek vermiyorlar. İşçilere yemek karşılığında fiş veriyorlar. Bu fiş aracılığıyla belli marketlerden alışveriş yapılabilir. Bunu da içeriye “biz size veriyoruz” biçiminde yansıtıyorlar. Oysa ki bu fiş, işçinin yemediği yemeğin parasının karşılığında veriliyor. İçeride, bunu sanki Abdullah Kiğılı veriyormuş gibi bir hava yaratılıyor. İçeride Ramazan ayı nedeniyle performans

düşüklüğü yaşıyor ve bu yüzden de patron tatile çıkarmayı tercih ediyor. Ama işçiler tarafından bu durum patronun, dini imanı sağlam gibi görülmesine sebep oluyor.

“Keyfi işlemler yapılıyor”

- Fabrikada başka sorunlar var mı?

- Sigortalar 30 gün üzerinden yatırılıyor. Bir gün gelmediğin zaman hem sigortan hem de maaşın kesiliyor. Ama genelde benim 29 gün üzerinden yatıyordu. Bununla ilgili görüşmek istediğimde ise fabrikada muhatap alınmadım. Örneğin, bir arkadaşımız haklı mazereti olduğundan kaynaklı işe gelememişti. İşe bir gün gitmediği için 3 günlük ücretini kestiler. Şubat ayında bir gün gitmedim, raporlu olduğum halde 3 günlük ücretim kesildi. İçeride keyfi işlemler yapılıyor.

“Yeterli bir dayanışma görmedim”

- Direniş nasıl gidiyor?

- Bu haksızlıklara karşı kapı önünde direnişe geçtim ve hakkımı sonuna kadar arayacağım. Bu sadece benim direnişim değil. İçeride baskı koşulları altında çalışan diğer işçilerin de direnişidir. Sadece fabrikayla da sınırlı değil, bölgede kölelik koşulları altındaki tüm işçiler için de direniyorum.

Şu ana kadar yeterli bir dayanışma görmedim. İçeride çalışan arkadaşlar ilk günlerde destekte bulundular. Bize yemek getirdiler. Yanımda oldular. Şu anda patronun adamları içeride bunun araştırmasını yapıyorlar. Direnişe kimin destek verip vermediğini araştırıyorlar. İçeride, direniş alanına gidenlerin fişlendiğine dair söylenti yaymışlar. Bu durum da

haliyle işçileri etkiliyor. Geçtiğimiz Cuma günü yaptığımız eylem öncesinde işçileri iki saat erken bırakarak evlerine gönderdiler. Tüm bunları, eylemi kırmak için yaptılar. İnsanları apar topar servislere bindirdiler. Biz de sloganlarla servisleri yolladık. Çalışmaya devam eden arkadaşlara iyi davranmaya başlamışlar. Bunların hepsi direnişin kazanımları. İçeride çalışan arkadaşlar, benim burada durmamın getirilerini görüyorlar. Diğer yandan Alevi misin Kürt müsün ki destek veriyorsun türünden söylemlerle işçileri bölmeye çalışıyorlar. Sefaköy İşçi Kültür Evi, BDSP ve Hey Tekstil işçileri direnişle sürekli olarak dayanışma içindeler.

“Her mağazanın önü eylem alanı olacak”

- Önümüzdeki süreçte neler yapmayı düşünüyorsunuz?

-Önümüzdeki günlerde fabrika tatile girecek ve biz Kiğılı mağazaları önünde eylemlerimize devam edeceğiz. Her mağazanın önü benim için eylem alanı olacak. Burada yaşanan sömürüyü ve gerçekleri teşhir edeceğiz. Abdullah Kiğılı, bu noktaya işçilerin sayesinde geldiğini söyleyip duruyor. İşçilere hakkını verdiğini söylüyor ama bir yandan da baskı ve sömürde sınır tanımıyor. Biz onun gerçek yüzünü biliyoruz.

- İstanbul’da ve bölgenizde süren direnişlerle bağınız nasıl?

- THY, Hey Tekstil, Çapa, BEDAŞ işçilerinin yanına da gittik. Direnişleri sadece kapı önünde beklemekten çıkartma ve direnişleri birleştirerek ortak düşmana karşı mücadele etme çağrısı yaptık. Kazanmak için birlikte davranmamız şart. Sınıf dayanışması ve ortak mücadele olmadan kazanıma ulaşamayız.

- Son olarak söylemek istediğin bir şey var mı?

- Patronların sömürü ve baskılarına karşı gerekirse tek başına da olsa direnmek gerekiyor. Buradaki direnişimle bunun mesajını veriyorum. Birleşmekten başka yolumuz yok. Ancak, direnişle dayanışma bekliyoruz. Bu açıdan önemli eksiklikler var. Buradaki direniş, keyfi işten atmaların yanı sıra Kiğılı’daki baskı ve tehditlere bir karşı koyuş mesajı taşıyor. Tek başına işe geri dönmek değil içeriye de etki edebilmesi önemli. Sınıfın diğer kesimleriyle bu direnişin birleşmesi gerekiyor.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Befesa Silvermet’te grev sürüyor...

İskenderun Organize Sanayi Bölgesi’nde faaliyet gösteren Befesa Silvermet fabrikasında 16 Temmuz’dan bu yana sessiz sedasız bir grev sürüyor.

Hak-İş’e bağlı Çelik-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu fabrikadaki toplu sözleşme sürecinde Befesa patronunun düşük ücret ve kölelik dayatmaları üzerine başlayan grev devam ediyor.

Greve, düzen partilerinden ve çeşitli kitle örgütlerinden destek de geliyor.

Çelik-İş Sendikası yönetimi, “Biz işyeri sahipleri ile hasım değil hısım olmak istiyoruz” diyerek Befesa patronuna uzlaşma ve diyalog mesajları verse de, patronun, dayatmalarından geri adım atmaması nedeniyle grev devam ediyor.

Senkromeç'te direniş bayrağı dalgalanıyor!

İzmir Senkromeç'te "üretimde daralma" gerekçesiyle 40'a yakın işçinin işten çıkarılması üzerine **Muharrem Subaşı** 30 Temmuz günü fabrika önünde direnişe geçti.

İlk dayanışma direnişçi işçilerden...

Açıklamaya destek için gelen kitle ve Direnişçi Micha işçileri Atatürk Organize Sanayi Bölgesi girişinde buluşarak İzmir Senkromeç önüne bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Fabrika önüne gelindikten kısa bir süre sonra da direnişçi Billur Tuz işçileri, Tek Gıda-İş Sendikası, TÜMTİS ve Hava-İş Sendikası, Billur Tuz direniş alanından Senkromeç önüne doğru yürüyüşe geçtiler.

İzmir Senkromeç patronlarının ve sivil kolluk güçlerinin yığınak yaptığı fabrika karşısında toplanan kitle sloganlarla eyleme başladı.

Açıklamadan önce **Metal İşçileri Birliği** adına eski bir Senkromeç işçisinin yaptığı konuşmada, Senkromeç'te yaşanan işçi kıyımının sürekliliğine işaret edilerek, Senkromeç patronunun 2008 krizinden bu yana karına kar kattığı, işçi çıkartarak yeni araziler aldığı vurgulandı.

14 aydır Senkromeç'te çalıştığını vurgulayan Muharrem Subaşı ise, yıllardır İzmir Senkromeç'te işçilerin haksız yere işten çıkarıldığını ancak mücadele etmek için kendi güçlerinden yoksun olduğunu ifade ederek, işçilerin gücünün farkına varması için çağrıda bulundu. Senkromeç'teki çalışma koşullarına da değinen Subaşı fabrikadaki sömürüye ve sendika düşmanlığına vurgu yaptı.

Ayrıca Senkromeç fabrikasının işçilerin sömürüsüyle nasıl işlerini büyüttüğünü anlatan Subaşı sözlerini organize işçilerine yaptığı çağrıyla sona erdirdi.

"Senkromeç işçileri köle olmayacak!"

Basın metninin okunmasının ardından direnişe destek için gelen katılımcılara söz verildi. İlk olarak sözü alan Tek Gıda-İş Genel Başkan Danışmanı Gürsel Köse, işçilere örgütsüzlüğün dayatıldığını ve buna dur

demek gerektiğini ifade etti. Billur Tuz işçilerinin direniş sürecinden bahseden Köse, Senkromeç direnişinin de yanında olacaklarını ifade etti.

Köse'nin ardından **BDSP** adına da bir konuşma yapıldı. İşçi sınıfının tarih boyunca sömürüye, baskıya ve kölelik koşullarına karşı direndiği ve direnmeye devam edeceği vurgulandığı konuşmada Micha, Billur Tuz ve Senkromeç direnişçileri selamlanarak, mücadele eden işçilerin yanında olacakları ifade edildi.

Açıklamaya TÜMTİS, Hava-İş, Tek Gıda-İş, Micha ve Billur Tuz direnişçileri, Emek ve Özgürlük Cephesi, Petrol-İş üyesi bir işçi de destek verdi.

Açıklamanın ardından kitle direniş yerine geçerek beklemeye başladı. Bu arada Totomak ve ZF Lemförder temsilcileri, Birleşik Metal-İş Sendikası İzmir Şube yöneticileri de direnişi ziyaret etti.

Senkromeç'te OHAL!

"Senkromeç'te işçi kıyımına son!", "Senkromeç işçisi yalnız değildir!" yazılı dövizler ve "Atılan işçiler geri alınsın. Herkese iş tüm çalışanlara iş güvencesi!" şiarlı ozalit fabrika karşısındaki ağaçlara asıldı. Bu arada Senkromeç'in güvenlik kameraları direniş alanına çevrildi. Senkromeç patronu fabrika içerisinde resmen bir olağanüstü hal ilan etti. Patronun ilk icraatı basın açıklamasından kaynaklı, fabrikada yemek molasının erkene alınması oldu. Senkromeç'te işten atılan ve basın açıklamasına desteğe gelen başka bir işçinin fabrikada çalışan arkadaşlarını telefonla arayarak eylemin sesini duyurmaya çalışması ve çalışan işçilerin fabrika dışına çıkmasının yasaklandığı ve engellendiği bilgisi gelmesi üzerine "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Senkromeç işçisi köle değildir!" sloganları atılmaya başlandı. 16.00-23.00 vardiyasının giriş ve sabah vardiyasının çıkışında Senkromeç tarihinde bir ilk yaşandı ve gelen bütün servisler apar topar fabrika bahçesine alındı ve çıkışlar da soyunma odalarına yakın olan arka kapıdan yapıldı. İşçilerin direniş alanını görmesini engellemek isteyen patron işçilerin ilgili bakışlarına engel olamadı. Aynı korkuyla servisler her zamanki güzergahlarından farklı bir çıkış güzergahından gönderildiler. Patron aynı korkusunu 08.00-18.00 vardiyasının çıkışında da aynı girişimlerde bulunarak tekrar gösterdi. 18.00 çıkışında servisler tekrar soyunma odalarının yakınındaki kapıya çekildi. Ancak bu sefer işçilerin ana çıkıştaki kart basma yerine gitmeleri de engellendi ve soyunma odasının çıkışındaki kapıda imza atılarak işçiler çıkartıldı ve direniş alanının görünmesi engellenmeye çalışıldı.

AOSB'deki diğer fabrikaların işçi servislerinin korna ve alkış sesleriyle direnişin ilk günü sona erdi.

Senkromeç patronunun hazımsızlığı

Direnişin 2. gününde sabah fabrika önüne gelen Subaşı, pankart ve dövizleriyle direniş alanını hazırladı.

Günün ilk ziyaretçileri direnişteki Billur Tuz işçileri oldu. Tek Gıda-İş Sendikası Başkanı ile birlikte gelen işçiler, günboyu da direniş yerine uğrayarak desteklerini eksik etmediler. Direniş alanı her ziyaret edildiğinde patronlar, müdürler ve güvenlik görevlilerinin tedirginlikleri her hallerinden belli oluyordu.

Subaşı ve destekçilerinin yemek ve su ihtiyaçları Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

diğer fabrikalardan ve Billur Tuz direnişçilerinden sağlanırken, ziyarete gelenler arasında Evrensel gazetesi ile tekstil ve petro kimya işçileri vardı.

Öğle yemeği saatlerinde fabrika önünde toplanan patronlar ve uşakları, 16.00 ve 18.00 vardiya değişimlerinde de yine kapı önüne yığınak yaptılar. Yine gün içerisinde patronun yandaşlığını eksik etmeyen sivil polis ekipleri sürekli fabrikayı ziyaret etti. Fabrikada çalışan işçiler ise tüm baskılara rağmen direnişe ilgili gösterdiler.

18.00 mesai bitiminde paydos yapan Senkromeç işçileri direniş alanını ilgiyle izlerken, yine aynı saatlerde paydos eden organize sanayi bölgesindeki fabrikaların yüzlerce işçisi, servislerinden direniş alanını selamlayarak, alkışlayarak ve korna çalarak geçti.

Coşkulu 3. gün

3. günün ilk olayı daha direniş alanına gelmeden sivil ekiplerin fabrika önüne yerleşmesiydi.

Yanısıra Senkromeç patronunun gece vardiyasında direniş alanına servis çektiği gözlemlendi. Ancak bu tutum, direniş alanının fabrikaya daha da yakınlaşmasını sağladı. 09.00'da Billur Tuz direnişçileri çay ve boyoz getirerek anlamlı bir sınıf dayanışması örneği sergilediler. Aynı şekilde direnişçi işçiler hep bir ağızdan sloganlar atarak Senkromeç patronunu protesto ettiler.

10.30'da Senkromeç direnişçisi ve desteğe gelen BDSP'lilerle Billur Tuz direnişçilerine ziyaret gerçekleştirildi.

11.40'ta İMECE-DER ve İzmir Müzisyenler Derneği ziyaret gerçekleştirdi.

12.30'da diğer fabrikalardan çalışan çırak işçilerin ziyareti sırasında direnişin ne için yapıldığı ve ne anlam ifade ettiği anlatıldı.

13.40'ta Senkromeç'ten iki işçinin daha işten çıkarıldığı gözlemlendi. Bu durum üzerine çıkan işçilerle sohbetler gerçekleştirildi ve çıkışlar hakkında bilgiler alındı. Şu anki çıkışların ihbar ve kıdem tazminatı karşılığında işçilerin kendi isteğiyle olduğu bilgisi alındı. Ancak, tazminatların Eylül ayında yatırılacağı söylenerek çıkışların yapıldığı öğrenildi. Patronun bu tutumunun geri bilinçli işçilerde etki yarattığı gözlemlendi.

14.30'da Birleşik Metal-İş İzmir Şube Başkanı ve DİSK Ege Bölge Temsilcisi Ali Çeltik ile Şube Sekreteri Coşkun Yılmaz direnişe destek ziyaretinde bulundu.

16.00 vardiyası çıkışında servislere binen işçilerden direnişe olumlu tepkilerin olduğu gözlemlendi.

17.00'den itibaren ise Metal İşçileri Birliği'nin Senkromeç direnişini destekleyen ve dayanışma çağrısı yapan bildirisi fabrika önünden geçen birçok işçi servisine servisler durdurularak ve şahsi araçla geçen insanlara ulaştırıldı.

Senkromeç'e yakın mesafede bulunan ve Birleşik Metal'de örgütlü ZF işçilerinin gün boyu desteği eksik olmadı. Ayrıca daha önce bildiri dağıtımlarında sorun çıkartan Senkromeç'in servis amirlerinin direniş alanına araçla yanaşarak direnişe karşı kendi tutumlarının olmadığını ve bütün her şeyi Senkromeç patronun yaptırdığını söylemesi ise direnişin 3. gününün bitiminde yaşanan olumlu bir gelişme olarak göze çarptı.

Temmuz ayı iş cinayetleriyle geçti...

Katliama dönüşen iş cinayetleri geride bıraktığımız Temmuz ayında Türkiye'nin dört bir yanında yaşandı. 90'dan fazla işçinin yaşamını yitirdiği iş cinayetleri, kurlsız ve kölece çalışma koşulları gerçeğini bir kez daha gösterdi.

Kocaeli'de Kaytazdere Sanayisi'nde motor ustası olarak çalışan Sinan Menekşe, sanayi elektriğine kapılarak hayatını kaybetti. Motor tamiri yaptığı sırada bir anda elektrik akımına kapılan Menekşe'nin üç yıllık evli olduğu öğrenildi.

Bursa'nın Osmangazi ilçesinde, alt geçit inşaatında beton mikserine ait hortumun çarpması sonucu ağır yaralanan bir işçi hayatını kaybetti.

Soğanlı Çevre Yolu'ndaki alt geçit inşaatında 7 Mayıs'ta yaşanan iş cinayetinde, Hikmet Demirci (41) aşırı basınç yüzünden sağa sola savrulan beton mikserine ait hortumun çarpması sonucu ağır yaralandı. Çekirge Devlet Hastanesi'nde 85 gün tedavi gören Demirci, 31 Temmuz günü hayatını kaybetti.

Otel inşaatında göçük

Bitlis'in Tatvan İlçesi çıkışındaki Hanelma Köyü yakınlarında Cemal Elmas'a ait otelin ek hizmet binası için kazı çalışması başlatıldı. 12 metre derinliğinde kazılan hafriyat bölgesinde 31 Temmuz sabahı iş makineleri çalışırken göçük meydana geldi. 4 işçi bir anda tonlarca toprağın altında kaldı.

Arkadaşları tarafından çıkarılmaya çalışılan işçilerden Suriye uyruklu Halil İbrahim yaşamını yitirirken, 3 işçi yaralı olarak çıkarıldı.

Çapa'da iş cinayeti

İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde 31 Temmuz günü, bir işçi klima takmaya çalışırken hayatını kaybetti.

36 yaşındaki Serkan Borucu 6. katta klima takarken aşağı düştü ve boynunun kırılması sonucu yaşamını yitirdi. Ölüm için iş kazası raporu tutulmazken iş cinayeti "şüpheli ölüm" olarak kayıtlara geçti.

Üniversite yönetimi, güvencesiz çalışma dayattığı işçilerden birinin ölümünün ardından 163 gündür direnişte olan Çapa taşeron işçilerine saldırarak tahammülsüzlüğünü bir kez daha gösterdi. Yaşanan iş cinayeti karşısında tepki gösteren, üstü örtülmek istenen olayı duyurmaya

çalışan direnişçi taşeron işçilerinin çadırı sabaha karşı 05.00'te polis saldırısıyla kaldırıldı. Direnişçilerse saldırılara rağmen mücadeleyi sürdürmekte kararlı.

İspir'de iş cinayeti

Erzurum'un İspir ilçesi Çoruh Vadisi Sırakonaklar Köyü mevkiinde, yol genişletme çalışmasında patlama ateşleyicisi teknisyeni olarak görev yapan Hüseyin Çakır (35) kayaların arasına yerleştirilen dinamiti sığınaktan ateşledikten hemen sonra dışarı çıktı. Bu esnada patlamanın etkisiyle çevreye saçılan taşlardan birisi kafasına isabet eden Çakır iş cinayetine kurban gitti.

Madende iş cinayeti

Zonguldak'ın Elvanpazarcık beldesinde özel bir maden ocağında bir maden işçisi merdivenden düşerek hayatını kaybetti.

Yerin 70 metre altındaki maden ocağında yaşanan iş cinayeti, Satılmış Ç. isimli işçinin üretim noktasına ahşap merdivenden inerken dengesini kaybederek düşmesi sonucu yaşandı.

Termo Teknik işçisi kararlı

Geçtiğimiz Temmuz ayında işbirlikçi Çelik-İş Sendikası'nın esaretinden kurtularak DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenen Termo Teknik işçileri, sendikal tercihlerinin baskı altına alınmasına eylemle yanıt verdiler.

İşçiler 31 Temmuz günü sabah vardiyası girişinde ve çıkışında fabrika önünde eylem gerçekleştirdiler.

Fabrikaya sloganlarla yürüyen işçiler giriş kapısı önünde eylem gerçekleştirdi.

Gece vardiyasından toplu bir şekilde ve alkışlarla çıkan işçiler alkışlarla karşılandı. Bu duruşları ile işçiler patrona ve işbirlikçilerine gerekli yanıt verdiler.

Eyleme, Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar ve Trakya Şube Başkanı Hazır Fedai Duvan da katıldı.

İşçilere seslenen Özkan Atar, "Birleşik Metal ve DİSK işçilerin vermiş olduğu bu yasal ve haklı mücadelenin sonuna kadar destekçisi olacaktır." diye konuştu. Atar, 40 yıllık sendika tarihinin bunun göstergesi olduğunu ifade etti.

Taleplerinin iyi bir ücret, güvenli çalışma ve bağımsız bir sendika olduğunu belirterek Termo Teknik'te işçilerin bu kararlı ve net duruşu ile yetkili sendikanın Birleşik Metal olduğu vurgulandı. Atar konuşmasını patron sendika değişikliğine saygı göstermez ve işçi çıkarmaya kalkarsa fabrikanın eylem alanına çevrileceğini belirterek tamamladı.

Termo Teknik işçileri üzerinde baskılar artmaya başladı. Sürecin ilk aşamalarında tarafsız gibi görünen ancak daha o andan beri ihanetçi sendikayla ortak hareket eden patron, zamanla gerçek yüzünü göstermeye başladı.

Fabrikada çok az üyesi kalan Çelik-İş Sendikası tam anlamıyla bir yalan kampanyası başlatarak, işçileri işsiz kalmakla tehdit etti. Son olarak ise fabrika çevresinde konumlanan kişiler tarafından işçilerin kafası karıştırılıyor.

Eyleme Birleşik Metal-İş Trakya Şubesi'ne bağlı fabrikaların temsilcileri, BDSP ve TKP destek verdi.

Kızıl Bayrak / Trakya

BEDAŞ işçilerinden yürüyüş

Boğaziçi Elektrik Dağıtım A.Ş.'de (BEDAŞ) işten atılan Enerji Sen üyesi enerji işçileri, 27 Temmuz Cuma günü Galatasaray Lisesi'nden BEDAŞ Genel Müdürlüğü'ne yürüdüler. İşçiler, mücadele kararlılıklarını dile getirdiler.

BEDAŞ İşçisi Arif İnan Başgedik, Taksim'de BEDAŞ binasının önünde okunan basın açıklamasında mücadelelerini özetledi.

Enerji işçileri olarak, emeklerinin sömürülmesine, haklarının yenmesine artık sessiz kalmayacaklarını, hakları için sonuna kadar mücadele edeceklerini belirten Başgedik, polisin direniş çadırını sürekli taciz ettiğini söyledi.

Ankara metro çalışmasında toprak kaydı

27 Temmuz saat 17.30 sıralarında Ankara'da yolda toprak kayması meydana geldi. Geçtiğimiz ay bir kişinin ölümüne neden olan metro göçüğüne 250 metre mesafede toprak kayması oluşması tehlikenin sürdüğünü gösterdi.

Oluşan toprak kayması sonrasında Ankara-Çayyolu metro inşaatında çalışan işçiler çıkarılarak "önlemler" alındı. Polisin iki saatliğine araç yolunu trafiğe kapattığı caddede metro inşaatını yapan şirket olası göçük tehlikesine karşı çimento yüklü mikser çağırdı.

Şantiye alanında bekletilen mikser, toprak kaymasını durdurmak amacıyla güçlendirme çalışması yaptı. Daha fazla kar elde edebilmek için yapılan kurlsızlıklar yeni fişalara davetiye çıkarıyor.

Birleşik Metal-İş Gebze Şube Başkanı Necmettin Aydın ile kıdem tazminatının gaspı, yetki süreci ve MESS Grup TİS süreci üzerine...

“Sonbahar mücadele dönemi olacak!”

- Kıdem tazminatının fona devredilmesi gündemde. İşçi sınıfının elde kalan en önemli kazanımlarından biri olan kıdem tazminatına el konulmaya çalışılıyor. Örgütlü olduğunuz yerlerinde işçilerin tepkisi, sendikanızın bu kapsamdaki çalışmaları ne durumda?

-Yaklaşık 30 yıldan beri iktidara gelen tüm hükümetler kıdem tazminatına dönük saldırıyı programlarına koydular. Son üç dönemdir hükümet işverenlerin yaklaşımlarına göre hareket ediyor. “İşçilerin %8’i faydalıyor, yasa çıkarsa herkes faydalanacak” gibi kandırmaca var ortada. Elimizdeki hak yasa yoluyla alınıyor. %33’e denk gelen oran %1,75’lere kadar budanıyor. 1 yıl çalıştığın zaman giydirilmiş şekilde alınan tazminatın, sadece çıplak maaş üzerinden belirlenmesi öneriliyor. Ayrıca gelir vergisi kesilmesi düşünülüyor. Evlilik, askerlik, sağlık gibi nedenler de dahil 20’ye yakın maddeden tazminat kapsamında yararlanılması durumu vardı, bunlar da ortadan kalkacak. Tamamen haklarımızı elimizden almaya dönük bir saldırı.

Son dönemde, 15 gün kadar önce, Sabah ve Hürriyet’te kıdem tazminatı fonu özendirilerek haber yapıldı. İşçilerin yararlanmış gibi süslenerek verilmesi işçilerin kafasını karıştırdı. Hükümetin yalanı bazı sendikalar tarafından da onaylanıyor. Biz ne olduğunu biliyoruz. Kıdem tazminatı, var olan bir hakkın gaspı. İşçilere, kıdem tazminatının fona devredilmesinin aleyhine bildiriler okuduk. Gebze’de örgütlü olduğumuz 18 fabrika var. 1-2 tanesi hariç hepsinde kıdem tazminatına karşı yürüyüş gerçekleştirdik. Kokart taktık. İmza kampanyası başlattık. Fabrikalarda 10 bin imza topladık, bakanlığa yollaması için DİSK’e ilettik. Örgütlü olduğumuz yerlerde işçi arkadaşlarımızın kafa karışıklığı yok artık.

Geniş çerçeveli bir miting yapılmasının çalışması var. Arkadaşların bir kısmı yol kesmek, iş bırakmak gibi radikal eylemler yapılmasını istiyor, bir kısmı bekleyelim diyor. Miting daha anlamlı olacaktır. Kıdem tazminatı gaspının geri püskürtülmesi için büyük bir miting önemli.

- 2012-2014 MESS Grup TİS sürecine giderken yetkilerin belirsizliği gibi bir durumla karşı karşıya kaldı. Yetkilerin belirsizliği süreci nasıl etkiliyor? MESS Grup TİS sürecine dönük sendikanın hazırlıkları ne durumda?

-2009 yılında toplu sözleşme açısından uluslararası düzlemde Türkiye kara listeye alındı. Avrupa standartlarının çok altında olduğu belirlendi. Ocak ve Temmuz aylarında yapılan açıklamalar 2009’dan beri yapılmıyor. 2012 yılında yeni sendikalar yasasının çıkartılıp meselenin buradan doğru sonuçlanacağı söyleniyordu. Toplu İş İlişkileri Kanunu’nun çıkartılması geciktiriliyor. Gerekçelerle süreç uzatıldı ve çıkartılmadı. Başbakanın talimatı bekleniyor. Yılbaşından bu yana yeni örgütlenen veya sözleşme süreci gelen 205 işyerinin, 200 binin üzerinde işçinin sözleşme süreci askıda. Örgütlülüğe karşı bir saldırı. Memurların toplu görüşmeleri sırasında yapılan haksızlık, 18 ay süren görüşmelerin ardından hava işkolunda grev yasağıyla beraber hükümet tamamen örgütsüz bir toplum yaratmak istiyor.

MESS Grup TİS süreci geçen döneme göre zorlu olacak. 1 Eylül’de resmi olarak yetkiler sona eriyor. Yetki gelmezse MESS’i veya işvereni masaya çağıracağız. Eğer ki gelmezlerse örgütlü bir şekilde mücadeleye başlayacağız. Engel konursa sonbahar mücadele dönemi olacak.

Geçen dönem grev ve direnişlerle, eylemlerle kararlılık gösterildi. Bazı fabrikalarda grev oylamasında başarılı sonuçlar alınamamış olsa da toplamda büyük bir başarı oldu. İşverenleri, MESS’i ezerek zirvede olmak, onu korumak önemli. Bu dönem saldırı daha büyük olacak. İşçi arkadaşları buna göre uyarıyoruz.

Şu anda işçilere 1. eğitimleri veriyoruz. Bu eğitim süreci tamamlandıktan sonra 2. eğitim süreci taslakların hazırlanması olacak. Taslaklarda ekonomik talepler öne çıkacaktır. Ama bence idari konular daha önemli, öne çıkacağını düşünüyorum.

- MESS’in, Türk Metal’in bu sürece dönük hazırlıkları nasıl görünüyor?

-Geçen dönemki mücadele sürecinde MESS yasalarla ilgili çok boşlukta kaldı. Bu dönem planlı davranacaklarını düşünüyorum. 30 yıldır eylem, grev, direniş olmadı. Yasaların verdiği imkanları, işverenlerin örgütlülüğünü sağlayarak hareket edecekler. Geçen dönem İzmir’de bir fabrika MESS’ten çıktı, ayrıksı davrandıkları için 12 fabrika disipline verildi. Bu sene örgütlü davranacaklar.

Türk Metal gibi bir sendika yok. Sermayeye hizmet eden bir sendika, sahipleri grev vb. bir hamleyle izin vermezler. Ama işçilerin rahatlaması için bazı fabrikalarda manevra yapabilirler. 20 trilyon para ayırdıklarını, bu sene farklı olacağını söylüyorlar. İşçilerin Birleşik Metal’e ilgilerini azaltmaya çalışıyorlar. Çok farklı bir şey olacağını düşünmüyorum, grev yapamazlar bence.

-Geçen dönemki toplu sözleşme sürecinde ortaya konan mücadele, Bosch ve Cengiz Makine süreçlerinin etkilerini nasıl değerlendiriyorsunuz?

-2010-2012’deki mücadele süreci metal işkolundaki arkadaşların ilgisini çekti. Çelik-İş ve Türk Metal’den geçişler oldu. Bosch zaten tarihsel bir olay, sınıfsal açıdan önemli bir olay. 30 yıldan beri devlet ve sermaye güdümündeki bir sendikadan ayrıldı. İşverenlerin eski sendikaya geri dönülmesi

için yaptığı saldırı belli oranda başarılı oldu. Bosch sürecinde bir gerileme oldu. Yetki gelmedi, belirsizlik var. Eğer ki yetki de gelirse kazanımı büyük ve önemli. Cengiz Makine ve Termo Teknik bizleri güçlendirdi. 2013’te başka fabrikaların da katılımı olacak.

-Önümüzdeki toplu sözleşme dönemine dair eklemek, vurgulamak istediğiniz bir şeyler var mı?

-Bütün metal işçileri ve Türkiye işçi sınıfı Birleşik Metal’i ve DİSK’i takip etsinler. Kazanımlar DİSK’in güçlü olduğu dönemlerde kazanılmıştır. DİSK’in zayıf olduğu zaman ortada ileri bir adım yok. Bu süreçte omuz vermeye çağırıyoruz. Türk Metal ile işveren arasına sıkışan işçilere geçmişte olduğu gibi yine örgütlülüğümüze katılma çağrısını yineliyorum.

Türkiye’de sendikalara, sivil toplum örgütlerine baktığımızda neyin nasıl olduğunu görüyoruz. Tüm kurumlar sırt sırta vermeli. Örneğin sizin cephenizden bize dönük yapılmış acımasız eleştiriler olabiliyor. Sizin yayınımda bazen bize dönük çok sert eleştiriler yer alıyor. İş yapanlar ortada bunu da görmek lazım.

Kızıl Bayrak / Gebze

Roseteks işçilerinden eylem

8 Mart 2012 tarihinde işten atılan Roseteks işçileri, gasp edilen 2 aylık maaşları ve tazminat haklarını almak için Rose patronu Nedim Aşkın ve Bülent Temuroğlu’na ait olan Levent’teki Köşebaşı Restorant önünde ikinci eylemlerini 29 Temmuz akşamı gerçekleştirdi.

İşçiler adına açıklamayı Ahmet Küçük’ün okuduğu eylemdi Roseteks’teki hak gaspları sıralandı. Roseteks’te işten atılma süreçlerini aktaran Küçük, 2 aylık maaşlarını, kıdem ve ihbar tazminatlarını alana kadar burada Köşebaşı Restorant önünde olacaklarını söyledi.

Açıklamanın ardından restoranın önüne sofralar kurularak iftar yemeği yendi. Yemeğin ardından Roseteks işçilerine desteğe gelen Pınar Aydınlar “Çav bella” marşını söyleyerek direnen işçilerin her zaman yanında olduğunu belirtti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BDSP'den HEY Tekstil'e ziyaret

Direnişlerinin 178. gününde HEY Tekstil işçilerine BDSP tarafından destek ziyareti gerçekleştirildi.

HEY Tekstil fabrikasının bulunduğu caddenin başından direniş alanına yürüyen BDSP'liler işçiler tarafından sloganlarla karşılandılar. HEY Tekstil işçileri adına yapılan konuşmada direnişin geldiği

aşama aktarıldı. Komitenin ve komiteyi yönlendiren EMEP'in direnişi bitirmeye yönelik tüm çabalarına rağmen direnişin kazanana kadar sürdürüleceğinin altı çizildi. HEY Tekstil işçisi ayrıca bundan sonraki hedefleri hakkında da bilgi verdi ve sınıf devrimcilerini de direnişe destek olmaya çağırdı.

HEY Tekstil işçisinin ardından BDSP adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada, BDSP'nin HEY Tekstil direnişinin her zaman yanında olduğu belirtildi. HEY Tekstil'de elde edilecek kazanımın sadece HEY Tekstil işçileri için değil tüm işçi sınıfı adına bir kazanım olacağı vurgulandı. Direnişin kritik bir aşamada olduğuna işaret edildi ve bu aşamadan sonra direnişi kazanıma götürecek, sonuç alıcı eylem biçimlerinin hayata geçirilmesi gerektiği söylendi. Yapılan konuşmada ayrıca süren diğer direnişlere de vurgu yapılırken bu direnişleri güçlendirecek ortaklıkların oluşturulmasının önemi üzerinde duruldu.

HEY Tekstil ziyaretine katılan Kıgılı işçisi de direnişe geçme süreçlerini aktardı ve işçilerin kararlı oldukları takdirde patronları dize getirebileceğini söyledi. HEY Tekstil işçilerine güçlerini birleştirme çağrısında bulundu. Kıgılı direnişçisinin konuşmasının ardından direnişçi işçilerle sohbet devam edildi.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Patronlara karşı mücadeleye çağırısı

Tuzla'da devrimci sınıf faaliyeti, işçi emekçilere yönelik bülten dağıtımlarıyla devam ediyor. Geçtiğimiz hafta tersane işçilerinin işe gidiş noktalarında Aydıntepe ve İçmeler Köprüsü'nde ROTA'nın dağıtımı yapıldı. İş çıkış saatinde RMK ve Sedef Tersanesi işçilerine dağıtım yapıldı.

Tuzla İşçi Bülteni'nin dağıtımıysa iş çıkış saatlerinde organize sanayi bölgesindeki işçilere yapıldı. Deri Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Öncü Grup ve TEM fabrikalarına bülten dağıtımı yapıldı.

BirleşikMetal-İş Sendikası'nda örgütlü bulunan Remas fabrikası işçilerine ajitasyon konuşmaları ile dağıtım yapıldı. Baymak fabrikasına yapılan dağıtım sırasında Türk Metal çetesinin temsilcisi dağıtımı engellemeye çalıştı. Sınıf devrimcileri dağıtımın engellenemeyeceğini söyleyerek faaliyeti sürdürdü.

Ramzey fabrikasında her dağıtımda olduğu gibi yine engelleme girişimiyle karşılaşıldı. Yoğun baskı ve sömürüyü gizlemeye çalışan Ramzey patronu bu kez de güvenlikçi ve yalaka işçilerle iş başındaydı. Dağıtım engellenme girişimlerine tok bir yanıt verildi. Fakat patron tehdit ve baskıyla işçileri bildiri almamaya zorladı.

Tuzla'nın çeşitli yerlerine işçi ve emekçilerin geçiş noktalarına "Yaşasın devrim! / BDSP", "Yaşasın sosyalizm! /BDSP" şiarlı yazılamalar yapıldı.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Devrimci sınıf çalışmasına engelleme!

Ümraniye'de sınıf devrimcileri kıdem tazminatı hakkının gaspına karşı işçi ve emekçileri mücadeleye çağırmaya devam ediyor. Yasa değişikliğini madde madde anlatan ve bu saldırı karşısında mücadeleye çağırان bildiriler, 27 Temmuz sabahı sabah işe giriş saatinde İMES A kapısında işçilere ulaştırıldı.

Aynı bildiriler Türk Metal'in örgütlü olduğu Birinci Otomotiv fabrikasına ulaştırıldı. İşçiler bildirilere yoğun ilgi gösterirken dağıtımı provoke eden işyeri temsilcisi, sınıf devrimcilerine tehditler savurdu. Temsilci, dağıtımı engelleyemeyince, işçilere "alanın ismini alıyorum, kimse bildirileri almayacak, kıdem tazminatı ile ilgili sendikamız gerekli bilgilendirmeleri yapacak" diyerek tehdit etti.

Sınıf devrimcilerinin ajitasyon konuşmalarıyla temsilciyi teşhir etmesiyle iyice çılgına dönen temsilci ve yalakaları ile kısa süreli arbede yaşandı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

AKAPEN'de işçi kıyımına tepki

Kayseri-Ankara yolu üzerinde kurulu AKAPEN PVC Pencere Sistemleri fabrikasında işçi kıyımına tepki gösteren Kayseri İşçi Birliği, işten atılan işçilerin de katılımı ile 30 Temmuz günü Kayseri İşçi Kültür Evi'nde basın toplantısı gerçekleştirdi.

Açıklamada, Mehmet Kızıklı'nın patronu olduğu Kızıklı Grup bünyesindeki Akın Plastik fabrikasında ise 2006 yılında Petrol-İş Sendikası Kırıkkale Şubesi'nin örgütlendiği hatırlatıldı. AKAPEN işçilerinin ise sendikal örgütlülüğün yoksun olduklarına ve asgari ücrete çalıştıklarına dikkat çekilen açıklamada uzunca bir süredir ikramiyelerini alamayan işçilerin bu hakkı almak için harekete geçtikleri söylendi.

AKAPEN'de işçi kıyımı

İçerde bulunan 11 ikramiyelerini almak için harekete geçen işçilerin bu talebinin AKAPEN patronu tarafından duyulmadığını belirten işçiler, patronun, "Onlar mahkeme yolunu biliyorlar. Gitsinler beni mahkemeye versinler. Nasılsa mahkeme en az beş yıl sürer" diyerek saldırganlığını ayyuka çıkardığını söylediler. AKAPEN işçileri, bunun üzerine haklarını almak için İş Mahkemesi'nde dava açtıklarını sözlerine eklediler.

Petrol-İş'e eleştiri

Davanın açılmasının ardından işten atmalarla gözdağı verilmek istendiğinin altını çizen işçiler, Petrol-İş'in örgütlü olduğu Akın Plastik fabrikasında yaşanan baskılara da dikkat çekerek sendika yönetiminin tutumunu eleştirdiler.

Akın Plastik ve AKAPEN patronu Mustafa Kızıklı'nın işçilere karşı yürütmüş olduğu hasmane tavrın açık saldırıya dönüştüğüne dikkat çeken işçiler, Petrol-İş Sendikası'nın görevinin sadece örgütlü olduğu fabrikanın sorunlarına sahip çıkmak olmadığını ifade ettiler.

Petrol-İş yönetiminin, Akın plastik örgütlülüğüne yeterince sahip çıkmadığını ve AKAPEN'de örgütlenmeye ve işçilerin sorunlarına eğilmeye yanaşmadığına değinen işçiler, ikramiye hakkında sahip çıkan her Akapen işçisinin işten çıkarma saldırısının hedefinde olduğunu belirttiler.

"Susmak onaylamaktır"

Kayseri İşçi Birliği'nin açıklaması şu sözlerle sona erdi: "Şimdi köle muamelesine maruz kalan AKAPEN işçilerinin köle olmadıklarını gösterme zamanıdır. AKAPEN işçileri hepimiz birimiz, birimiz hepimiz anlayışıyla haksızlıklara karşı durmalı, mücadele bayrağını yükseltmelidirler. AKAPEN işçileri köle olmadıklarını göstermeli, haklarını almak için birleşmeli, korkuyu bir tarafa itmeli, mücadeleyi yükseltmelidirler."

Milli Güvenlik Siyaset Belgesi üzerine.../3

İran ve Suriye konusuna

Kasım 2005 tarihinde gerçekleştirilen Milli Güvenlik Siyaset Belgesi konulu konferansın “İran ve Suriye” bölümlerinin, özellikle Suriye’de ve Batı Kürdistan’da yaşanan son gelişmelere bakıldığında hala güncelliğini koruduğu görülecektir. Dolayısıyla konferansın ilgili bölümlerininin güncel gelişmelerle birlikte incelenebilmesi amacıyla bugün tekrar okurlarımıza sunuyoruz.

Kızıl Bayrak

ABD İran’a savaş açar mı ya da Suriye’ye yönelik halihazırdaki uluslararası operasyonu askeri biçimlere vardır mı? ABD’nin buna cesaret edip edemeyeceği fazlasıyla tartışmalı. Zira ABD Irak macerasından fena bir ders almış durumda. Ona yeni bir Vietnam sendromu yaşatan bu ders olmasaydı yeni savaşlar şimdi çoktan gündeme gelmiş olurdu. Hedefteki ülkelerin ise İran ve Suriye olduğunu biliyoruz. ABD’nin bu ülkelere yönelik olarak yeni savaş maceralarına girişip girişmeyeceği halen tartışmalı olmakla birlikte, girişmesi durumunda Türk devletinin bunun içinde bir biçimde yer alacağını ciddi belirtilerini öteki şeyler yanında bize bizzat Milli Siyaset Belgesi bildiriyor.

İran’ı Amerikan ağzıyla ve en üst seviyeden “nükleer tehdit” ilan edip durmaları, ABD’nin son aylarda Suriye’ye uyguladığı kuşatmanın gönüllü militanları olarak hareket etmeleri bundan dolayıdır. Sermaye iktidarının bu konudaki tutumu fazlasıyla ikiyüzlü ve düzenbazca. Abdullah Gül ikide bir apar topar Şam’a gidiyor. Bununla ilkin dost görünenlerin ağzından Suriye hükümetine Amerikan tehditleri iletilmiş oluyor. Öte yandan yarınki suç ortaklığına bugünden hazırlık yapılıyor. Bununla yarın; zamanında gittik, anlattık ve uyardık, bütün olanakları kullanarak doğru tutuma ikna etmeye, uluslararası camiayı dikkate almaya çağırdık, ama dinletemedik, bu durumda olanlara katlanacaklardır ve biz de Türkiye olarak bu konuda uluslararası camia ile birlikte hareket etmek durumundayız, diyebilmek için... Yani günü geldiğinde Türkiye ve bölge halkları karşısında ABD askeri olarak hareket edebilmeyi bir nebze olsun mazur gösterebilmenin koşulları bugünden yaratılmaya çalışılıyor. Irak krizinde bunu gereğince yapamadık, kendimizi kamuoyuna anlatamadık, bu savaşa girmemizi zora soktu ve sonuçta zor durumda kaldık diye düşündüklerine göre, bundan böyle bunun dersleriyle hareket edeceklerdir ve nitekim öyle de yapıyorlar. Bütün bunlarla savaşı istediklerini söylemek istemiyorum, tersine bu çabalarla Amerikan iradesini sözkonusu ülkelere dayatarak olanaklıysa savaşa gerek kalmaksızın sorun bir sonuca bağlansın istiyorlar. Bu hummalı çabalar biraz da bunun için kuşkusuz. Fakat sonuçta kendi istek ve iradelerinin değil ABD tercihlerinin belirleyici olacağını da iyi bildikleri için, gerçekte korktuklara ihtimale de

bugünden hazırlık yapıyorlar. Bu çerçevede bugün Türkiye’yi burjuvazi adına yönetenlerin kaderi Amerika’nın tercihlerine bağlı. Ve Amerika’nın tercihleri ise bölge halklarının direniş kapasitesine, daha somut olarak da Irak’taki direnişin seyrine bağlı. Amerika, Irak macerasına rağmen cesaret eder de İran’a savaş açarsa, Türkiye’nin işbirlikçi takımı bu savaşta bir biçimde yer alacaktır, ki bizi de burada sorunun bu yönü ilgilendirmektedir. Kuşkusuz buna bir dizi başka bahane de bulmaya çalışacaklardır. Yılların “molla rejimi” karşıtlığına dayalı yalan propagandası bunun için zaten peşinen bir olanak. Nitekim Belge’de iç ilişkilerine karışmamaya özellikle vurgu yapıyorlar. Türk kontr-gerillasının cinayetine kurban gittiklerine dair çok ciddi belirtiler bulunan bir dizi aydın cinayetinin hep de İran’ın üzerine yıkılması zaten Amerikancı politikanın bir izdüşümüydü. Günü geldiğinde, ihtiyaç doğduğunda bunlar hep ABD hizmetinde İran’a karşı saf tutup cephe açmanın malzemesi olarak ısıtılıp yeniden kullanılacak. Bütün bunlar “İran iç işlerimize karışıyor”, “irticayı kışkırtıyor”un malzemesi olacak. Bunlarla Amerika’nın hizmetinde İran’a karşı savaşa katılmanın atmosferi yaratılmaya çalışılacak. Buna bir de İran’ın komşuları için bir “nükleer tehdit” oluşturduğu, “1000-1300 kilometre menzilli Şahap 3 füzeleri”nin Türkiye’yi vurabildiği söylemlerini ekleyiniz. Nitekim başta Genelkurmay Başkanı olmak üzere üst düzey yetkililer bunu olur olmaz yineleyip duruyorlar, bu konuda tamı tamına Amerikan ağzıyla konuşuyorlar son zamanlarda.

Bütün bunlarla İran’la savaşmak hevesinde oldukların söylemek istemediğimi yineliyorum. Tersine bunu hiç arzu etmiyorlar, Amerika Irak’ta biraz daha sıkıntıya girse de böyle bir şeye gerek kalmasa diye düşündüklerini bile düşünebiliriz. Ama, Amerika gündeme getirirse ve biz de dışında kalırsak bu kez tümünden mahvoluruz diye bakıyorlar olaya. Yoksa Kasr-ı Sirin Antlaşmasından beri neredeyse

400 yıl demek oluyor bu, hiçbir sorun yaşamadıkları bir ülke İran. Elbette durduk yere bu ülkeyle savaşmak akıl kârı değil.

Sorunun özü bu kez efendi güçten, Amerika’dan ayrı düşmemek. Düşünce, bundan çok zararlı çıkacağına inanmanın getirdiği bir mesele. Bu doğru anlaşılmalı. Kaldı ki, İran’la, Suriye ile savaşması, Türk devletinin Kürt politikasını zora soktuğu için, ayrıca çıkarlarına değil. Tersinden ise İran, Suriye ile birlikte, Kürt sorunu üzerinden ve bizzat ABD-İsrail himayesinde gelişen tatsız süreçlere karşı kendileri için doğal birer müttefik de. İran’a bir Amerikan müdahalesi İran’ı bölebilir de. İran’ın bir tarafı Azerbaycan, bir tarafı Kürdistan, öte yanda Doğu bölgelerinde yakından tanımadığımız başka halklar var... Büyük bir halklar mozaiki İran aslında. Egemen ulus olarak Farslar bu ülkede gerçekte azınlıkta ve bu tarihsel olarak da böyle. Amerika İran’a savaş ilan ederse, kesinlikle onu bölmek ister, Azeri bölgesini Azerbaycan’la birleştirerek büyük Azerbaycan ister. Doğu Kürdistan’ı şimdilik Güney Kürdistan’la birleştirerek yarının büyük Kürdistan’ına yeni bir adım atmak ister. Amerika’nın kazanacağı savaşın sonucu da bu olur. Kaldı ki Irak’ta halen kazanamadığı savaşın kendiliğinden sonucu da buna benzer olacak gibi görünüyor.

Ama İran’da yeni bir Kürdistan, Doğu ve Güney Kürdistan’ın birleşmesini kolaylaştıracak gelişmeler, Türkiye’deki Kürt sorununun tüm dizginlerinden boşalması ve bu arada Güney’deki feodal-burjuva Kürt liderliğinin büyük Kürdistan’a yönelik heveslerinin yeni bir ivme kazanması demek. Bu da Türkiye’yi yöneten Amerikancı işbirlikçi takımı için bir başka büyük açmaz anlamına geliyor. Dolayısıyla, normalde İran ya da Suriye’ye karşı bir savaşı istemezler. Sadece, ipleri öylesine Amerika’nın elinde ki, Amerika neticede bunu gündeme getirirse biz bunun dışında kalamayız diye bakıyorlar soruna, işin özü bu. Demirel Irak’a

la Amerikancı politika

H. Fırat

müdahaleye karşıydı aslında. Ama belli ki ABD bunu yapacak, biz bunun dışında kalmayalım, yoksa bize bunu fena ödetir Amerika, diyordu. Herşey bir yana, zamanında kendisine 12 Mart'ta ödetmiş, bunu biliyor. Kıbrıs müdahalesini izleyen silah ambargosu ile ödetmiş, bunu biliyor, dolayısıyla özdeneyimleriyle konuşuyor. “Çok kindar bir ülkedir” diyor ABD için, boşuna değil. 60 yıllık bağımlılığın getirdiği bir mecburiyet olarak kavramak gerekir bunu. ABD'den ayrı düştük mü kaybederiz diyorlar. Ben de diyorum ki, yanına düştüklerinde gene kaybedecekler. Herşey bir yana, bir tek Kürt sorunu üzerinden bile bu kendileri için mukadder bir sonuç. Bu, bölgede Amerikan taşeronluğuna soyunan Amerikancı düzenin en büyük açmazı.

Aslında burjuvazinin bir kesimi, elbette has Amerikancı kesimi, Kürt sorunundan gelen bu açmazın bilincinde olarak farklı bir politikanın daha doğru olduğunu gitgide daha çok düşünüyor. Bunlar Kürtleri hasım ve sorun olarak görmek yerine müttefik ve olanak olarak ele almanın gelinek yerde daha doğru olacağını savunuyorlar. Mahir Kaynak gibi eski bir MİT görevlisi, daha yıllar öncesinden Kürtler ABD-İsrail-Türkiye ittifakının dördüncü ayağı olabilirler diye görüşler dile getirmişti. Başta Cengiz Çandar olmak üzere tüm sicilli Amerikancılar basında bunun sürekli olarak propagandasını yapıp duruyorlar. Zamanında Özal da bu politikayı savunuyordu. Kürdistan ayrılrsa da birleşse de bizim müttefikimizdir ve iktisadi etki alanımız olarak kalabilir, biz niye kendimize dert ediyoruz; Ortadoğu'nun değişen siyasal coğrafyasında Kürtler bize düşman değil müttefiktir, diyor böyleleri. Böyle bir kanat var düzenin kendi bünyesinde. Aslında ABD'nin dolaysız bir uzantısı olarak TÜSİAD'ın destek verdiği de bir eğilim bu. Ama TÜSİAD ekonomide çok etkin olsa da, sömürü ve yağmayı ilgilendiren ekonomik ve mali politikalar söz konusu olduğunda, onun istek ve tercihleri çoğu durumda aynen uygulansa da, iş “milli politika” alanına gelince, bu düzenin devlet aygıtı üzerinden geleneksel bekçileri var ve onlar yeri geldiğinde, hele de sorun Kürt sorunu olduğunda, TÜSİAD'ın eğilimlerine de kendilerine göre gem vurabiliyorlar. ‘90’lı yıllarda Kürt sorunu üzerinden gördük bunu. Bunu halen AB ve Kıbrıs üzerinden gösterilen direnişte de görüyoruz. Sömürü ve soygun politikaları ya da toplumsal muhalefetin dizginlenip ezilmesi değil de “milli dava”konusu sorunlar söz konusu olduğunda (Kıbrıs, Kürt sorun vb. bu kapsamdadır) devletin bazı zirvelerini tutanlar basitçe TÜSİAD askeri konumunda değiller. Ordu yalnızca bir sınıfsal baskı aygıtı olarak değil fakat dolaysız bir sermaye gücü olarak da tekelci sermayenin bir parçası. Tekelci sermaye ile organik ilişkileri çok güçlü. Öylesine ki artık en büyük

sermaye grupları sıralamasının ilk üç kademesinde yer alacak düzeyde bir güç söz konusu. Eskiden Koç, Sabancı ve Eczacıbaşı derdik, şimdi Koç, Sabancı ve OYAK dememiz gerekiyor artık. Ayrıca şirket ve banka yönetim kurullarına koyarak emekli generalleri dolgun ücretlerle hizmete bağlamak tekelci burjuvazinin geleneksel bir uygulaması ve bu orduyu dolaysız olarak kontrol etmenin bir başka kurumsallaşmış mekanizması. Bütün bunlar yeterince açık. Ama gene de, “milli dava”ları ilgilendiren politikalar söz konusu olduğunda, ordu ve onunla birlikte devletin zirvesini tutan bazı başka güçler, ben sizin çıkarlarınızı sizden daha iyi bilir ve kollarım diyen bir tavırla hareket edebiliyor tekelci burjuvazinin öğütleri karşısında.

Ve ordu, hiç değilse onun ağırlıklı kanadı, tüm Amerikancı ruhuna rağmen, halen Amerika'nın alttan alta Türk burjuvazisine empoze ettiği yeni Kürt politikasına direniyor. Bunu tehlikeli sonuçlar doğuracak büyük bir belirsizliğe kapı aralamak olarak görüyor. Haksız da sayılmaz; zira Güney Kürdistan üzerinden Kürtleri bölgede yeni müttefik olarak tanımak, beraberinde onları ulus olarak kabullenmeyi ve bu çerçevede müttefik Kürtlerin asıl büyük bölümünü oluşturan kendi Kürtlerinin temel ulusal haklarını gündeme getirecektir. Bu kapının

aralanması durumunda işlerin nerede duracağının bilinemeyeceğinden duyulan belirgin bir korku var. Peki, bu direnişi gösterirken ABD ile ilişkiler konusunda alternatif politikaları ne? Direniş gösterdikleri kanatla tamı tamına aynı. Hatta daha da fazlası. İncirlik'le ilgili yeni gizli anlaşmalara ilk destek ve onayın bizzat ordudan gelmesi boşuna değil. Kaderimizi ABD'ye bağlar, daha çok Amerikancı çizgide davranırsak, böylece etki ve inisiyatif kazanır, istenmeyen gelişmelerin önünün daha kolay alırsak diye düşünüyorlar. Elbette tümüyle yanılıyorlar. ABD hizmetinde İran ve Suriye'ye karşı girişecekleri maceralar, ya da kendileri doğrudan katılmasalar bile ABD maceralarına verecekleri destek, dönüp Kürt sorunu üzerinden kendilerini vuracaktır. Zira, yineliyorum, ABD'nin İran ve Suriye'ye yönelik müdahalesi, hele de bunda elde edebileceği her başarı, Kürt sorununu bölge düzeyinde gitgide daha çok ön plana çıkaracaktır. BOP üzerinden Amerikan emperyalizminin yeni Ortadoğu macerasına bu denli angaje olmak, nereden bakarsanız bakın, Türk burjuvazisi hesabına büyük bir macera demektir. Gelgelelim bunun akılsızlığın ya da dizginlenemeyen heveslerin değil, fakat aşırı bağımlılığın getirdiği büyük bir açmazın ürünü olduğunu da akıl tutmak durumundayız.

Ek metin:

Komşular da risk!

Hürriyet, basına yansımaları olay olan Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde (MGSB) Yunanistan dışında Türkiye'nin komşu ülkeleri ve diğer bölgesel sorunlarla yapılan değerlendirmelerin de ayrıntısına ulaştı. Türkiye'ye komşu ülkelerle ilgili bölümde en ayrıntılı değerlendirme, Irak ve İran konusunda yapıldı. Irak'ın toprak ve siyasi birliğinin korunmasının tüm bölge ülkeleri için önemine değinilirken, Irak'ta uzun vadede bağımsız bir Kürdistan devleti kurulması yönünde atılacak adımların, beraberinde ciddi tehlikeleri getireceğine işaret edildi.

Nükleer faaliyet

Aynı şekilde İran'ın nükleer faaliyetlerinin insani amaç dışında ilerlemesinin de bir tehdit unsuru olduğu vurgulanırken, bunun ileride bölgeye yeni bir müdahale ortamı yaratmasından endişe edildiği vurgulandı. Bundan dolayı belgede, ‘Her iki ülkenin Türkiye için belirsizlik ve risk yarattığı’ belirtildi.

‘ŞAHAP’lar tehdit

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

MGSB'de İran'ın yeni ürettiği 1000-1300 kilometre menzilli Şahap 3 füzelerine de dikkat çekildi. İran'ın Şahap 4 ve Şahap 5 çalışmaları yaptığına ilişkin değişik ülke istihbarat birimlerinin duyumlar aldığına işaret edildi.

Suriye izleniyor

Suriye'deki gelişmelerin de mercek altına alındığı belgede, Kafkaslar'ın bölgedeki doğal kaynak zenginliklerinin transferinde stratejik önemine değinildi. Bölgede huzur ve istikrar yaratılmasının şart olduğu belirtildi.

Kıbrıs 1. sırada

Belgede Kıbrıs'ta her iki tarafın üzerinde mutabık kalıp kabul edebileceği adil, kalıcı ve yaşayabilir bir çözümün sağlanmasının önemi vurgulanırken, Ada'nın Türkiye'nin güvenliği için ‘birinci derecede’ önem taşıdığı vurgulandı. Buradaki haklardan kesinlikle vazgeçilemeyeceği kaydedildi. (Hürriyet/5 Kasım 2005)

Avrupa işçi hareketindeki yeni dinamikler...

Asturias maden işçilerinin militan direniş sanatları!

Volkan Yaraşır

“İşçi sınıfının isyanı yerel bile olsa, evrensel bir ruha sahiptir”.
M. Löwy

Sınıflar mücadelesi içinde her ciddi deneyim ve pratik, sınıfın kolektif hafızasından güç alır. Kolektif hafızasını besler. Sınıfın otonomisi sınıf mücadelesinin yıkıcı ve yaratıcı zenginliğini oluşturur. Her eylemin dayanağı ya da iç kaynağı bu otonomidir. Yine gerçekleşen her eylem ve direniş otonomiye güç verir. Onu katmanlaştırır. Yıkıcı enerjinin birikmesini sağlar. Sınıfın otonomisi, yıkıcı enerjinin rahmidir.

Sınıflar mücadelesinin bir yansıması olan, her eylem enternasyonal bir mahiyet taşır. Aynı zamanda enternasyonal etki gücüne sahiptir. Enternasyonalizm sınıfın en temel ontolojik karakterini oluşturur.

Küresel kapitalizmin ulaştığı boyut ve entegrasyon düzeyi ulusal “çeperleri” incelttiği gibi, enternasyonalizmin etki gücünü paradoksi biçimde yoğunlaştırmaktadır. Bugün sınıflar mücadelesi birikimlerinin, deneyimlerinin, eylem ve direniş tarzlarının ve yarattığı auranın bölgesel, hatta küresel düzeyde yansımaları dünkünden çok daha şiddetli ve hızlıdır.

Dünyanın küresel bir fabrikaya dönüşmesi, kapitalist genişletilmiş yeniden üretim sürecinin geçmiş döneme oranla ulaştığı devasa boyut, üretken sermayenin mekana bağımlılıktan kurtulması, sermayenin küresel akışkanlığının olağanüstü bir hız kazanması sözünü ettiğimiz süreci etkileyen faktörler oldu.

Kapitalist kriz ve krizin AB’ye yansıma biçimi ve krizin AB’deki gelişim seyri ve şiddeti, AB’nin giderek öne çıkmasına yol açtı.

Avrupa düzeyinde sınıfsal antagonizma şiddetlendi ve yoğunlaştı. Finans kapitalin işçi sınıfına pervasızca saldırısı, radikal sosyal yıkım programı ve karşı devrimci operasyonlar kıta düzeyinde ortak bir siyasal iklimi koşulladı. Otoriter eğilimler güçlendi, proto-faşist, teknokrat hükümetler kuruldu.

Kıtanın özellikle Akdeniz havzası ya da AB’nin birinci periferisi diyebileceğimiz bölge odak coğrafya oldu. Mali kriz/ borç krizi senkronu bölgeyi 2008’den sonra sarsıcı bir biçimde etkiledi. Başta Yunanistan, İrlanda, Portekiz, İspanya, Güney Kıbrıs kriz senkronunun içine girdi. Senkron dalgaları İtalya’yı ve Fransa’yı etkileyecek boyuta yükseldi.

Kapitalizmin yapısal krizi kıtanın her ülkesinde yaygın ve kitlesel işçi eylemleri ve geniş sosyal hareketlere yol açtı. Son dört yıl içinde Avrupa, tarihinin en büyük sınıf ve kitle hareketlerine sahne oldu. Bir nevi 1848’in kıtayı saran işçi hareketi senkronlarını andıran, yeni bir 1968’i çağrıştıran sürecin içine girildi. Araştırmalara göre son yarım yüzyılın en büyük kitle mobilizasyonu yaşandı. 21. yüzyılın en önemli sınıf ve kitle hareketi Avrupa merkezli yaşanmaya başladı.

Yunanistan, bu süreç içinde son derece özel bir

Dün ellerindeki dinamitlerle, İşçi Birlikleri ve İşçi Komisyonları gibi sınıfın yıkıcı gücünü açığa çıkaran taban örgütlenmeleriyle hareket eden, işçiyken gerillalaşan Asturias işçileri bugün de aynı yoldan yürüyor.

verde durdu. Finans kapitalin karşı devrimci stratejilerinin merkezine dönüşmesinin yanında, Avrupa işçi hareketinin ön cephesi ve mücadele odağı oldu. Sınıfsal antagonizma olağanüstü şiddetlendi. Yunanistan, bir ön devrimci durum içine girdi. Son üç yıl içinde işçi hareketi olağanüstü yükseldi. 50 büyük grev, 18 genel grev gerçekleşti. İşçi sınıfı sokakla bütünleşti. Devrimci enerjisini sokakta kristalize etti. Yunanistan’da bir anlamda uzun süren bir ayaklanma süreci yaşanıyor. Genel seçimlerden sonra, Yunanistan kritik bir moment içine girdi. Yunanistan sınıflar mücadelesinin yeni momentinde Avrupa gericiliğinin ve finans kapitalin tüm şiddetine sahne olacak. İşçi sınıfı sokağı örgütlediği ve fethettiği oranda bu saldırıları boşa çıkarabilir.

Devrimci öznenin yokluğu, Yunanistan’da bütün yakıcılığıyla sürüyor. Öte yandan sınıflar mücadelesi daha girift, daha sert ve daha yoğun bir sürece giriyor.

Yunanistan işçi sınıfı gücünü devrimci enerjisinden alarak, sokakta şekillenerek ve diğer toplumsal kesimlerle sokakta buluşarak, direnç noktaları oluşturabilir. Yaşanması yüksek bir ihtimal olan sınıflar mücadelesinin bu olağanüstü sert süreci, devrimci öznenin yaratılma koşullarını da çoğaltabilir. Yine sokağın kazanılması ve sokakta kalma ısrarı bunun tek güvencesidir. Ayrıca Yunanistan’da farklı restorasyon politikaları da devreye sokulabilir (polis devleti yönünde

düzenlemeler, darbe olasılığı dahil, olağanüstü rejimlere geçiş ya da burjuva liberal rejimin tahkimi gibi gelişmeler yaşanabilir). Bunu güçler dengesi ve güçler korelasyonu belirleyecektir. Yunanistan’da sınıf mücadelesi önümüzdeki aylarda ve 2013 yılı içinde giderek radikal ve militan bir karaktere bürünebilir. Yunanistan’da krizin, tam anlamıyla katastrofa ve sosyal enkazlaşmaya dönüşmesi ihtimal dahilindedir.

Yunanistan, Avrupa işçi sınıfı mücadelesinin her boyutuyla en yoğun, en keskin ve en şiddetli yaşanacağı coğrafya haline geliyor. Bugün yaşanan “göreceli durgunluk” yeni koalisyon hükümetinin karşı devrimci saldırılarıyla büyük patlamalara her an dönüşebilir.

Bu konjonktürde Asturias maden işçilerinin ayağa kalkışı, Avrupa işçi hareketine güç, moral ve ruh verdi. Yarattığı aurayla sarstı. Sınıfın ruhunu besledi. Özellikle Yunanistan işçi sınıfının izlemesi gereken yolu işaretledi. Zengin direniş sanatlarıyla militan savunmanın, direnişin, sokağın radikal bir şekilde nasıl kullanılabileceğinin pratiğini gösterdi.

Asturias maden işçileri: Yol bloajları, barikat savaşı taktikleri, kalkanlar, sapanlar, primitif roketler

İspanya’yı anaforu içine alan borç krizinin şiddeti, proto-faşist Rajoy hükümetinin saldırılarını

artırmasına yol açtı. Rajoy hükümeti karşı devrimci uygulamalarla bir yandan toplumsal muhalefeti bastırmak, öte yandan troykanın ajandasını intikasız yerine getirmek istedi.

Troykanın isteği doğrultusunda 65 milyar €'luk kemer sıkma programını devreye soktu. Rajoy iktidarı, merkezi hükümet ve 17 otonom bölge için 48 milyar €'luk tasarruf öngördü. Bu yönde son derece yıkıcı bir program açıkladı. KDV oranlarını %18'den %21'e çıkardı. 2012 bütçesinde öngörülen ek kamu harcamalarında 660 milyon €'luk ek kesinti yapılması kararını verdi. Kamuya ait bazı şirketlerin kapatılması, işsizlik yardımının düşürülmesi, başta madencilik olmak üzere birçok alanda devlet sübvansiyonlarının ciddi oranda kaldırılmasını gündeme aldı.

Madencilik, sübvansiyonlarda yapılacak kesintiden şiddetle etkilenecek sektör olarak dikkat çekti. Hükümet 300 milyon €'luk sübvansiyon yaptığı madencilik sektöründe %63'lük bir kesintiye giderek, sektörün bütçesini 110 milyon €'ya indirdi.

Bu tavır sınıfa yönelik cepheden ve son derece soğukkanlı bir saldırı anlamına geldi. 30 bin maden işçisinin işten çıkarılması tartışılmaya başlandı. Aynı hükümet, sadece İspanya'nın dördüncü büyük bankası olan, aynı zamanda bir finans holdingi özelliği taşıyan Bankia'nın "kurtarılması için" 30 milyar €'yu gözden çıkardı. Hatta önümüzdeki dönemde bir dizi bankanın da devlet tarafından "kurtarılması" tartışılıyor.

Finans kapitalin militan siyasi aktörü gibi hareket eden hükümete karşı, Asturias maden işçilerinin tepkisi de aynı sertlikte oldu.

Asturias maden işçileri, iki ayı geçen grevleriyle ülkeyi sarstı. Asturias, Castilla Leon, Aragon bölgesi bir direniş odağına dönüştü. Aylarca barikat savaşları şeklinde gelişen direniş, ikinci ayında bir grup maden işçisinin Madrid'e yürüyüşüyle taçlandı ve yeni bir evreye girdi.

22 Haziran 2012'de başlayan "Uzun Yürüyüş" 19 gün sürdü. Maden işçileri 19 gün yürüdü. Uzun yürüyüş, Madrid'e ulaşılmasıyla sonlandı. Madenci yürüyüşü, İspanya işçi sınıfının tarihine geçen önemli bir eylem oldu. Madrid'e akşam karanlığında giren maden işçileri, baret lambalarının ışığıyla muazzam bir görsellik oluşturdu. Maden işçilerinin, "Öfkeli Hareketi'nin" kriz sonrasında alan işgal eylemlerini gerçekleştirdikleri Puerto del Sol meydanına girişi muhteşem oldu. Maden işçilerini 150 bin kişi coşkuyla karşıladı. 10 Temmuz akşamı, "düzenle" simgelenen Madrid caddelerinin ve meydanlarının "karanlığı", "ateşböceklerini" andıran ışıltılarla aydınlandı. Madrid'de "düzen" geri çekildi. Madrid'in sokakları, caddeleri ve kitleler özgürleşti. Nazım Hikmet Asturias ve İspanya iç savaşını anlatan dizesinde "karanlıkta kar yağıyor" der. Bu sefer farklı olarak Madrid'deki karanlık şimdi madenci baretleriyle, ateşböceklerinin ışıklarıyla aydınlanıyordu.

Asturias'ta kavganın ve isyanın kısa tarihi

Asturias maden işçilerinin mücadelesi İspanya işçi sınıfı tarihinde özel bir yere sahip oldu. Başkaldırı, isyan ve militan mücadele maden işçilerinin karakterini belirledi. Yeni işçi kuşakları bu birikimlerle şekillendi. Kolektif hafıza ona göre oluştu. Maden işçilerinin mücadele ruhu ocaklarda hep yaşayageldi.

İlk olarak Franco faşizmi öncesi, diktatörlüğe karşı ayağa kalkan Asturias maden işçileri 1932'de devrimci bir genel grev gerçekleştirdi. Grev, Asturias bölgesinde bir ayaklanmaya dönüştü. İşçi Birlikleri şeklinde örgütlenen işçiler, hayatın her alanına müdahale etti. Bölgeyi iktidarsızlaştırarak, alternatif

toplumsal ilişkiler ördü. Özellikle anarko-sendikalist bir örgüt olan CNT Asturias'ta muazzam bir güce sahipti. İşçi hareketini yönlendiriyordu.* Ayrıca Asturias'ta sosyalist ve komünistlerin yer aldığı sendikal yapı UGT'de bulunuyordu. CNT kadar etkin olmasa da, UGT'nin maden işçileri içinde belirli bir ağırlığı vardı.

İsyan günlerinde Asturias'ın tüm kontrolünü ele geçiren İşçi Birlikleri, başta işeiyi koordine etti. Savunma ve devrimci adaletin oluşturulmasını ve gündelik hayatın organizasyonunu bütünüyle belirledi. Asturias'ta CNT, UGT, sosyalist parti ve komünist parti temsilcilerinden seçilmiş bir komite, bölgedeki bütün kontrolü ele geçirdi ve Asturias'ta Sosyalist Cumhuriyeti ilan etti.

İki hafta süren grev ve isyan günlerinde Franco ve denetiminde olan Afrika Birlikleri (*Daha sonra bu birlikler iç savaş sürecinde son derece kritik rol oynadı. Karşı devrimin en temel gücü oldu. Acımasızlığı, katliamcılığı, işkenceciliği ve tecavüzcülüğüyle "ün salacaktı"*) iç savaş öncesindeki ilk büyük katliamı ya da "provayı" Asturias'ta gerçekleştirdi.

Maden işçileri dinamitlerle kendini savundu. Yaptıkları mancınıklara yerleştirdikleri dinamitleri askeri birliklerin üzerine attı ve onları etkisiz bıraktı. Maden işçileri sonuna kadar direndi. Grev şiddetle ve kanla bastırıldı. 2000 işçi çatışmalarda katledildi. İşçi aileleri sürgüne yollandı. Kadınlara tecavüz edildi. "Asturias Komünü" kanla ve şiddetle yıkıldı.

Asturias madencileri 1936 yılında yeniden ayağa kalktı. Maden ocaklarında biriken öfke 1936'da İspanya'da cumhuriyetin ilanı ve bir anlamıyla İspanya İç Savaşı'nın başlamasıyla yeniden patladı. 15 ay "başka bir Asturias" yaratıldı. Maden işçileri Franco birliklerinin saldırılarına ölümüne direndi. Faşizme geçit vermedi. İşçiler sonunda 1937 yılında yenildiler. Ama dün maden ocaklarında grevi örgütleyenler, bu sefer dağlara sığındılar. Maden işçisi gerillaya dönüştü. Dağları mesken edindiler. Asturias dağlarında 1940'lara kadar gerilla savaşı yürütüldü. Faşizme karşı direnildi. Asturias'ın umudu dağlara taşındı. Dağlardan maden ocaklarına, maden ocaklarından dağlara mesajlar ulaştırıldı. Büyük suç ortaklıkları yaşandı. Direniş bir oya gibi işlendi. Ayrıca hapishaneler yeni direniş odakları oldu. Çalışma kamplarında faşizme boyun eğilmedi. Umut yarınlara taşındı.

Asturias'ta "fısıltılarla", "yer altından" hayat

yeniden örgütlendi. Uzun bir geri çekilme, yenilgi döneminden sonra maden ocakları yeniden direnişlerin odağına dönüştü. Franco faşizminin ve faşist sendikaların ablukası 1960'ların başlarında dağıtılmaya başlandı. Yeni işçi kuşağı bir önceki kuşağın inançları, acıları ve umutlarıyla beslendi. Direniş ve mücadele deneyimleriyle şekillendi. 1962 yılında 7 maden işçisinin işten atılması, bölgeye hızla yayılan bir grev dalgasına neden oldu. Grev bütün maden bölgesinde etkisini gösterdi. Franco faşizminin kitlesel tutuklama, kitlesel işkence ve sürgün politikaları grevi durduramadı. Şiddet sökmedi. Bölge halkı, esnaf, yoksul köylüler ve Bask bölgesinin balıkçıları grevcilerin yanında saf tuttu. Erzak ve işe sağladı. Evlerini açtı ve ekmeklerini paylaştı.

Tüm bölgede greve katılan işçi sayısı 500 bini buldu. Grev, Franco faşizmine karşı en görkemli eylem oldu. İşçi sınıfının ayağa kalkışı faşizmin yıkılışına giden süreci işaretledi. Bu grevler içinde, sınıfın yaratıcı zenginliğiyle İşçi Komisyonları örgütlenerek faşist-korporatist sendikal yapılar fiilen işlevsizleştirildi. İşçi Komisyonları faşist diktatörlüğe karşı mücadele odağına dönüştü. Alternatif toplumsal ilişkilerin nüvesi oldu. Sınıfın taban örgütlenmesi ve bir öz-örgütlenme modeli olan İşçi Komisyonları, kapitalizme ve faşizme karşı mücadelenin taşıyıcı gücü gibi hareket etti.

Faşist devletin konsantre şiddetine rağmen grev 8 hafta sürdü. 24 maden bölgesine yayıldı. Yarı legal ve fiili örgütlenmeler olan İşçi Komisyonları hem grevleri koordine eden, hem de sınıfın öznel ve nesnel şekillenmesini sağlayan militan örgütlenmeler olarak hareket etti.

İşçi hareketinin ve toplumsal muhalefetin gelişmesi ve sınıfın devrimci enerjisini kristalize eden İşçi Komisyonlarının mücadelesi 1970'lerin ortasında faşizmin yıkılışının önünü açtı. Asturias, Franco faşizmine karşı direnişin, yaratıcı ve yıkıcı işçi örgütlenmelerinin merkezi oldu. Tarihsellikten güncelliğe, olağanüstü birikimler ve deneyimler bıraktı.

"Onurlu dur! Eyleme geç! Bize katıl!" 1932-1937-1962-2012

Asturias maden işçileri 1932 yılının "komün deneyimi" ve ayaklanması, İşçi Birlikleri ve dinamitlerle direnme gibi savaş teknikleri, İspanya İç

Savaşı yıllarında faşizme geçit vermemeleri, maden işçiliğinden gerilla savaşına geçmeleri, 1962’de uzun grev ve direniş günlerinde inatla ve her şeye rağmen ayakta kalmaları ve İşçi Komisyonları gibi öz-örgütlenmelerle bugünlere inanılmaz birikimler bıraktılar.

1932-1937-1962-2012 arasında sınıf hareketinin uzun dalgalar şeklinde yükselişi Asturias işçi sınıfının ontolojisini beslediği ve güçlendirdiği gibi, İspanya işçi sınıfına da yol gösterdi.

Bugün kapitalizmin yapısal krizinin yaşandığı koşullarında proto-faşist hükümetin sosyal enkazlaştırma ve yıkım politikalarına karşı bu derece zengin, radikal ve militan direnç göstermeleri, geçmişin yeni işçi kuşaklarına yansıması, bir geleneğin devamı, militan ruhun ayağa kalkışıdır.

Dün ellerindeki dinamitlerle, İşçi Birlikleri ve İşçi Komisyonları gibi sınıfın yıkıcı gücünü açığa çıkaran taban örgütlenmeleriyle hareket eden, işçiyken gerillalaşan Asturias işçileri bugün de aynı yoldan yürüyor. Dün mancınıklarla dinamit atma yaratıcılığı, bugün el yapımı primitif roketlerle devlet güçlerini püskürtmede kendini yeniden dışa vuruyor. Gelenek bugüne ışık tutuyor.

Proto-faşist hükümetin karşı devrimci kararları, kolektif öfkeyi harekete geçirdi. Bu kararlara Asturias maden işçileri muazzam savaş ve askeri teknikler geliştirerek direniyor.

Barikat savaşları taktikleriyle, savunma hatları oluşturuyor. Son derece organize bir şekilde geri çekilme ve saldırı taktiklerine başvuruyor. Mobilize barikat kuruyor, çatışıyor, tekrar geri çekiliyor.

Sapanlar, primitif roketler, havai fişek düzenekleriyle polis ve askeri birlikleri bertaraf ve bloke ediyor.

Ana arterleri ve demir yollarını kesiyor, etkin blokaj eylemleri yapıyor. Değerin transferini engelleyerek, muhteşem ve yeni grev pratikleri yaratıyor ve Arjantin işçi işsiz hareketinin yolundan gidiyor. Yeni, etkili savaş teknikleriyle sistemi işlemez hale getiriyor.

Gaz maskeleriyle polisin etkisizleştirme ve dağıtma operasyonlarını boşa çıkarıyor. Bazen organize savunma, organize saldırıya dönüştürülüyor. Direniş kendi pratik zenginliği içinde derinleşiyor.

Maden işçilerinin sokak ve barikat savaşçılarına dönüşmesi, edalarıyla, halleriyle, giyimleriyle, gaz maskeleriyle, kapüşonlu sweat’leriyle, yüzlerini fular ve atkılarla kapatmalarıyla ve imajlarıyla kendini gösteriyor. Tıpkı 1937’de işçilikten gerillaya dönüşmeleri gibi.

Bu ruh hali, aura ve olağanüstü zengin pratik, sınıfın muhteşem savaşçı yeteneğini ve somut koşullara göre somut tutum alışı ve mücadele zenginliğini ortaya koymaktadır.

Asturias maden işçilerinin deneyimi ve yarattığı etki sadece Asturias bölgesiyle ya da İspanya’yla sınırlı kalmayacaktır. Aynı zamanda buradaki “evrensel ruh” Avrupa işçi sınıfını da saracaktır.

Asturias işçilerini saran öfke, sınıfsal kin, radikal ve militan ruh hali Avrupa’nın birçok ülkesinin kolektif ruh hali olabilir. Asturias bu anlamda maya işlevi görebilir. AB’deki borç krizinin derinleşmesi, kıta düzeyinde sosyal enkazlaştırma ve sosyal yıkım programları her ülkede sınıfsal öfke ve kini biriktirdiği göz ardı edilmemelidir. Bu süreç ortak ruh halini örmektedir. Özellikle Akdeniz havzasının bu yeni dalga ve ruh halinden hızla etkilenmesi çok yüksek bir olasılıktır. Başta Yunanistan bu auranın parçası olabilir. Yunanistan işçi sınıfı yakın dönemde benzer radikallikte eylemler gerçekleştirdi. Yunanistan’daki yeni süreç daha militan ve daha radikal mücadeleyi zorunlu kılıyor.

Asturias işçilerinin militan direniş çizgisi, Yunanistan işçi sınıfının uzun süreli ayaklanma haliyle rezonans içine girmesi muazzam bir atmosfer yaratabilir. Asturias maden işçilerinin mücadelesinin uzun solukluluğu ve Yunanistan’ın içine girdiği yüksek konjonktür Avrupa işçi sınıfını sarsacak pratiklere yol açabilir.

Önümüzdeki aylarda Yunanistan sokaklarında, caddelerinde sokak savaşları, barikat savaşları, primitif roketler ve yol blokajlarını görürsek şaşırılmamalıyız.

Bu, sınıfın kolektif belleğinin ve ruh halinin harekete geçtiğinin göstergesidir. Hatta bu pratikler sokak parlamentoları, yeni özyönetim pratikleriyle taçlanabilir. Aynı şekilde İspanya’da meydan işgalleri yayılabilir, Asturias’ta barikat savaşları yeni boyutlar kazanabilir. 1932’deki İşçi Birlikleri ve komün deneyimlerinin ve 1962’deki İşçi Komisyonları pratiklerinin aktüel biçimleri ortaya çıkabilir.

Böylesine zengin deneyimlerin başta Portekiz, İrlanda olmak üzere özellikle İtalya ve Fransa’da sarsıcı etkiler yaratması kaçınılmazdır.

Asturias işçileri “sol” tandanslı sendikal bürokrasiyi ve korporatizmi, CCOO ve UGT’yi pratik içinde aştı. Blokajlarını kırdı. Bugün başta Yunanistan ve diğer Avrupa’nın Akdeniz havzasındaki ülkelerde (kıtadaki bütün ülkeler için de söyleyebiliriz) benzer sendikal yapıların sınıf üzerinde ciddi hegemonyaları var. Asturias maden işçileri bu hegemonyanın nasıl kırılacağını ortaya koydu. Sokak ve sokağın kazanılması, sınıf mücadelesinin şiddeti, sınıfın devrimci enerjisinin açığa çıkması, militan ve radikal mücadele hattı bu yapıların nasıl etkisizleştiğini ve hatta tabi olduğunu ortaya koydu.**

Avrupa işçi sınıfı Asturias maden işçilerinin bu pratiğine dikkat etmelidir.

Yunanistan’daki tehlike sınıfın mücadelesinin düzen sınırlarına çekilmesi, sınıfın radikal ruhunun köretilmesi şeklinde biçimlenebilir. Sendikal bürokrasi ve korporatizm yeni momentte Rosa Luxemburg’un değimiyle sınıf içinde tam bir “Truva atı” rolü oynayabilir. Yine sadece sokak, sokakta mücadele, sokakta politika ve bunun bilince yansısıyla bu çember ve hegemonya kırılabilir.

Asturias deneyimi bugün çok fazla “fark edilmese” bile Avrupa işçi sınıfının ruh halini değiştirdi. Yunanistan’da yaratılan yeni ve olağanüstü pratikler bu ruh haline yeni boyutlar katacaktır. Enternasyonal bir ruh haline dönüştürecektir. Asturias maden işçileri ve Yunanistan işçi sınıfı Avrupa’yı güzelleştiriyor. Avrupa işçi sınıfının katarsisi oluyor. Ataletini kırıyor. Sınıfın devrimci enerjisini ortaya çıkarıyor.

İşçi sınıfı gerçekleşen her eylemden beslenir ve şekillenir. Kolektif belleğini oluşturur. Kolektif aksiyonu buna göre ortaya çıkar. Çünkü işçi sınıfının her isyanı ya da her büyük eylemi evrensel bir ruha sahiptir.

Dipnot:

* İspanya işçi sınıfın mücadele tarihi, İspanya İç Savaşı ve Franco sonrası sınıf mücadelesi deneyimleri ve İşçi Komisyonları pratikleri hakkında daha geniş bilgi için bakınız: Volkan Yaraşır, Uluslararası İşçi Hareketleri; Tüzm zamanlar Yay., 2004; s. 259-422.

** Bugün Yunanistan işçi sınıfı yaşanan yüksek konjonktüre ve yaratılan muazzam eylem potansiyeline rağmen bir türlü sendikal bürokrasi ve korporatizmin hegemonyasını aşamadı. Burada belirleyici neden sınıfın siyasal öncüsünün yokluğudur. Ama asıl olarak sendikal bürokrasi son derece oportünist ve esnek manevralarla, her şeye rağmen sınıfı düzen sınırları içinde tutmayı becerebilmiştir. Fakat Asturias maden işçileri, sistemin lejitimasyonunun aşıldığı noktada ve bunun pratiklerinin gerçekleştirildiği aşamada sendikal bürokrasinin ve koporatizmin ne derece etkisiz bırakılabileceğinin örneğini gösterdi. Halihazırda Asturiasta tehlike ortadan kalkmış değildir. Ama izlenmesi gereken yol, pratik olarak açığa çıkmıştır.

Suriye süreci ve güncel gelişmeler

Halep'teki şiddetli çatışmalar ikinci haftasını doldurdu. Baas rejiminin Şam'a yapılan saldırıları püskürtmesi üzerine batılı emperyalistlerin güdümünde hareket eden Özgür Suriye Ordusu (ÖSO), en önemli ikinci kent olan Halep'e yönelik saldırılarını yoğunlaştırdı.

Mevcut durumda emperyalist güçlerin desteğini arkasına alan kukla savaşçıların, kısa sürede zafer şansı az görünüyor. Suriye ordusunda kısmen çözümler yaşansa da, bu haberler basın tarafından abartılı bir biçimde veriliyor. Eski general, yeni devlet başkanı adayı, işbirlikçi Manaf Tlass da rejimin askeri darbeyle devrilemeyeceğini söylüyor. Bu yüzden ÖSO, emperyalist merkezlerden ve Türkiye'den tank ve uçakları durdurabilecek silahlar istiyor.

Kısa bir süre önce Libya'da yaşananlar, emperyalistlerin bizzat müdahalesi ya da halklar arasında boğazlaşma zeminleri yaratılmadan kukla askerler üzerinde mevcut rejmin çözülmesi zor görünüyor. Hatırlanacağı üzere Kaddafi yönetiminin doğru düzgün bir ordusu bile bulunmamasına rağmen silahlı güçler Kaddafi'ye karşı büyük başarılar elde edememişti. Ne zaman ki Türk ordusunun da desteklediği emperyalist müdahale geldi, ancak o zaman silahlı Libya muhalefeti bir ilerleme kaydedebilmişti.

Suriye'deki güdümlü muhalefet de Halep'le birlikte benzer bir süreci inşa etmeye çalışıyor. Neredeyse tüm burjuva medya son saldırının ardından "rejim düşüyor" çığlıkları atmaya başladı. Muhalifler Libya-Bingazi'ye benzer bir kurtarılmış bölge yaratmak için, hedeflerine, ana karargahları olan Türkiye'nin güneyine yakın Halep kentini koydu. Fakat şimdiye kadar Halep sakinlerinden istediği desteği bulamadı. Tabi bunların yanında Suriye rejiminin de zamanla gücü tükeniyor, kukla muhalefetin halkın gözünde teşhir olması ve yeterince destek bulamamasına karşın, benzer bir bıkkınlık zorba Esad rejimine karşı da var. Sürekli olarak gerici bölge devletlerinden yardım alan muhalefet bunun yanında birçok İslam ülkesinden gelen Selefi militanları da saflarında savaştırıyor ; üstüne üstlük Batılı ajanlar da cabası. Buna karşılık Esad ise başta Rusya ve İran'ın desteği ve onyıllardır biriktirdiği silahlarıyla ayakta durabiliyor. Suriye sürecini uzatan asıl etken tam da bu güç dengeleridir. Batılı emperyalistlerin kaba müdahalelerden şimdilik uzak durmasının gerisinde Suriye sorununun Suriye'yi aşan bu gerçekliğidir. Böylesi bir müdahale tüm bölgeyi saran yeni bir emperyalist hegemonya savaşı anlamına gelecektir.

Washington'daki efendiler şimdilik temkinli

Emperyalistler ise süreci incelikli takip ediyorlar. Özellikle Washinton, muhalefete verecekleri silahların radikal islamcılarının eline geçmesinden kaygı duyuyor. Bu yüzden CIA, Suriye ve Türkiye'nin güneyinde cirit atıyor, Suriye muhalefeti tanımaya, onayladıkları gruplara ise çekidüzen vermeye çalışıyor. Bu çekidüzen vermenin içerisinde askeri eğitimin yanısıra kaos ve kontr-terör eğitimleri de var. Bu çalışmayı tasmaını tuttuğu Ankara'daki taşeronlar üzerinden

yürüten Washington şimdiden geçiş hükümetinin başına kimin geçeceğini dahi hesbını yapıyor.

Bu süreçte Suriye Ordusu'ndan kaçan üst düzey generallerden biri olan Manaf Tlass saklandığı Fransa'dan çıkarak Davutoğlu'nun iftar yemeğinde boy gösterdi. Son haftalarda Batılı emperyalistlerin muhaliflere "Alternatif hükümet kurun" çağrılarından bağımsız olmayan bu görüşmede Manaf Tlass, ağabeyi Davutoğlu'ndan çeşitli talimatlar aldı. Manaf Tlass, geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklamada yönetime aday olduğunu, Suriye'ye "hizmet etmek" istediğini söyledi. Son dönemde ABD'den gelen açıklamalara dikkat edilirse dönek Baasçı Tlass'ın açıklamalarıyla birebir paralellikler olduğu gözlemlenebilir. Yani Manaf Tlass saklandığı Fransa'da yeni sürece dair eğitilmiş, savaşın kızışması üzerine oluşan otorite boşluğunu gidermek amacıyla piyasaya sunulmuştur. Muhtemelen yakın bir gelecekte, muhalefetin birleşebilmesi durumunda, Baas'a alternatif kukla bir iktidar ilan edilebilir.

Batı Kürdistan'a tehditler devam ediyor

Batı Kürdistan halkının özerklik ilanının ardından etekleri tutuşan Ankara'daki taşeronlar ise Kürt halkına yönelik tehditlerine devam ediyorlar. Batı Kürdistan halkı ise alanlara çıkarak tehditlere boyun eğmeyeceğini ortaya koyuyor. Buna rağmen Ankara, askeri tehditlerin yanında, diplomatik girişimlerle de Kürt halkının özgürlük atılımını dizginlemeye çalışıyor. Bu girişimlerden biri Suriye Ulusal Konseyi ile Kürt hareketini birleştirebilme çabaları. SUK'un başında kendisi de bir Kürt olan Abdulbari Atwan bulunuyor. Türk Dışişleri'nin niyeti Abdulbari Atwan'ın Kürt kimliği üzerinden, kukla Suriye muhalefeti, Batı Kürdistan'da nüfuz elde edebilmesi. Ancak Atwan'ın Batı Kürdistan'da hiçbir etkisi bulunmuyor.

Diplomatik saldırının diğer bir ayağı da şu: Geçtiğimiz günlerde Davutoğlu, Batı Kürdistan üzerine "şahin" söylemlerini yumuşatarak "kırmızı çizgileri"nin olmadığını söyledi. Tabi bunun ardında işbirlikçi Kürt bölgesi yaratma projesi bulunuyor. Sermaye ve PDK-Kan Arslan'ın kurtuluş stratejisi kadar

Suriye'de yeni kurulacak yönetim eğer Kürtlere özerklik tanırsa saygı duyarız söyleminde bulunsa da bunun gerçekleşmemesi için elinden geleni yapacaktır. Barzani'yle yapılan görüşmede, Barzani diplomatik bir dille tehdit edildi.

Bir başka açıdan bakarsak Batı Kürdistan'da PYD-PKK çizgisine en büyük alternatifi ancak Barzani oluşturabilir. Türk sermaye devleti daha önce de Barzani üzerinden Batı Kürtlerini işbirlikçi Suriye muhalefetine katmak istemişti. Ancak bu oyunları tutmadı. Kürt ulusal güçlerinin en büyük ortak paydası savaşı Batı Kürdistan'a taşımamak ve sadece kendi özgüçleriyle özerklik ilan edebilmek. Suriye Ulusal Konseyi'nin Kürt halkına karşı şoven yaklaşımı devam ettiği sürece Kürt halkını kirli savaşa bulaştırabilme planının başarıya ulaşma şansı yok.

Erbil'de yapılan görüşmede Barzani, Davutoğlu'na özerkliğe karışılmamasını ve PKK'yi zaten dengelemek istediğini söylemiş olabilir. Suriye'den kaçan Kürt askerleri eğiterek, tekrar Batı Kürdistan'a yollaması, ayrıca Batı Kürdistan'daki en büyük güç olan PYD'yi birliğe katmak için çabalaması denge siyasetidir. Tabi ki bu adımlar Kürtlerin Ulusal birliği açısından olumlu oldu ve dış kuvvetlere karşı Batı Kürdistan'ın birliğini sağladı. Ancak pazarlıklar Türk sermaye devleti açısından daha üstten gidecek, Davutoğlu mümkün olduğunca Barzani'den Batı Kürdistan'a yardımı kesmesini isteyecektir. Çünkü son dönemde Batı Kürdistan'a dair AKP tezini şu oluşturuyor: Kürt halkı sessiz kalsın, onun akıbetine Suriye'de kurulacak yeni yönetim karar versin. "Suriye Lübnanlaşmasın" (kendileri Sünni cephe yaratmışken) demagojisiyle Kürt ulusal uyanışını dizginlemek gibi bir köy kurnazlığına başvuruyorlar. Suriyeli işbirlikçilerin de bu durumda ne karar verebilecekleri zaten açıklamalarından anlaşılıyor.

Davutoğlu'nun Erbil ziyaretiyle aynı günlerde, Suriye Kürt Ulusal Konseyi de Erbil'de bulundu. Bununla beraber SUK Başkanı Atwan, PYD temsilcileri, hatta Rus heyeti dahi Erbil'deler. Erbil'deki pazarlıklardan neler çıkacağını önümüzdeki günlerde göreceğiz. Tarafların ne diyeceğinden bağımsız olarak, bu aşamadan sonra Batı Kürdistan'ın kaderini tayin edecek en temel güç, Batı Kürdistan halkıdır.

Kürt halkının özgürlük yürüyüşü devam ediyor...

“Yüksek Konsey benim irademdir!”

PYD-Demokratik Birlik Partisi önderliğindeki Batı Kürdistan halkı geçtiğimiz günlerde Kobani, Afrin, Amude, Derik, Seri Kaneye ve Dırbesiye kentlerinde yönetime el koyup, bundan böyle kendi kendilerini yöneteceklerini ilan ettiler. Gelişme, başta Türkiye’de olmak üzere, tüm bölgede anında geniş bir yankıya yol açtı.

Batı Kürdistan halkı hiç ara vermeden, bu kez de, 28 Temmuz’da Kobani, Afrin, Derik, Tırbe Spi, Amude, halep, Haseki, Seri Kaniye, Dırbesiye ve Kamışlo kentlerinde büyük bir yürüyüş yaptı. Bu kentlerdeki yürüyüşlere toplam 1 milyon kişi katıldı. Yürüyüşlerde Kürt bayrakları ile A. Öcalan, M. Barzani ve C. Talabani’nin posterleri taşındı, coşku içinde özgürlük şarkıları söylendi. Fakat dikkate değer olan, bu coşkulu kitlenin her yerde ve hep bir ağızdan, “Yüksek Konsey benim irademdir!” diye haykırması, yani kendi kendini yönetmek istediğini bir kez daha dostu düşmana ilan etmesiydi.

Yalanlar ve gerçekler

Sömürgeci sermaye devleti kendisinden bekleneni yaptı, Batı Kürdistan halkının iradesini tanımadı. Tanımadığı gibi, anında çiçeği burnundaki özerk yönetime dönük çok yönlü bir saldırı başlattı.

Sermaye devleti öteden beridir yalana dayalı kirli ve kara propaganda konusunda oldukça mahirdir. Bir kez daha buna başvurdu. Kürt halkının başından itibaren Suriye’de Beşer Esad rejimi ile Özgür Suriye Ordusu arasındaki kanlı hesaplaşmadan uzak durduğunu, B. Esad’a açık tavır almadığını, savaşı kaybedeceğini anlayan B. Esad’ın da bu durumu gözeterik, sözkonusu kentleri boşaltarak, Batı Kürdistan halkının yönetime el koymasına göz yumduğunu, yani Batı Kürdistan’da ilan edilen özerkliğin B. Esad’ın bir lütfu olduğunu ileri sürdü. Hiç kuşkusuz bu kara propagandanın temel hedefi, Batı Kürdistan’daki halk iradesi hakkında şaibe yaratmak ve meşruiyetine gölge düşürmektir.

Kirli propaganda aygıtı sermaye devleti bununla da kalmadı, özerk yönetime dönük fiili bir müdahaleye zemin hazırlamak, bir meşruiyet kazandırmak amacıyla, Batı Kürdistan’daki özgürlük yürüyüşüne öncülük eden PYD’nin PKK’in bir kolu olduğunu, dolayısıyla bu oluşumun kendileri için bir tehlike arzettiğini, bundan böyle kendilerine dönük saldırıların üssü olarak kullanılacağını dillendirmeye başladı. Bu arada, Türk sermaye devletinin başbakanı T. Erdoğan “Bu duruma eyvallah demeyiz. Bunu kimse bizden beklemesin” diyerek tehditler savurmayı da ihmal etmedi.

Kürdistan’ı sömürgeleştiren diğer devletlerdeki (Türkiye, Irak ve İran) gibi, Suriye’deki Baas rejimi de kanlı ve kirli bir rejimdi. Öyle ki, buradaki Kürtler, temel ulusal hakları şöyle dursun vatandaşlık hakkına dahi sahip değillerdi. Pek çok

yerde kimlik dahi verilmiyordu. Her hak talepleri diğer sömürgeci devletlerde olduğu gibi kanla ve katliamla karşılandı. Bu durum yakın döneme kadar da hep bu yönde seyretmiştir.

Özgürlüğü ne Başer Esad ne de bir başkası Batı Kürdistan halkına bahsetmemiştir. Batı Kürdistan halkının biri diğerinden kirli iki güçten, Baas rejimi ve Özgür Suriye Ordusu’ndan ayrı durduğu, bunlar arasındaki kuralı ve kanlı boğazlaşmaya bulaşmadığı doğrudur. Fakat bu yine de sömürgeci Türk devletini doğrulamaz.

Özgürlük, geçmiş tarihsel birikimin yanısıra, onların yılları bulan emeklerinin ve fedakarlıklarının eseridir. Özellikle son on yıla sığdırılan politik, pratik, örgütsel, eğitsel, askeri ve kültürel çok yönlü çabalarının dolaysız sonucudur. Gerçek budur.

PYD’nin PKK’ye yakınlığı da doğrudur. PKK’nin uzun yıllar Batı Kürdistan halkı içinde çeşitli çalışmalar yürüttüğü, burada da ulusal bilincin, örgütlülüğün ve özgürlük mücadelesinin gelişmesine katkıda bulunduğu tartışmasızdır. Demek oluyor ki, bugün ilan edilen özerk yönetim PKK’nin de katkılarını içeriyor.

Fakat PYD, PKK’nin kurduğu paravan ya da yapay bir örgüt de değildir. Tam tersine PYD, PKK ile ideolojik-politik yakınlığına karşın, esas olarak Batı Kürdistan halkının özgürlük mücadelesinin öz ürünü bağımsız bir örgüttür. Söz konusu olan 10 yıla sığan ve her yıl artan oranda bir halk desteği alan, çok yönlü örgütlü bir çalışma ve hazırlıktır. Denilebilir ki PYD, sürece en hazırlıklı tek güçtü. Süreç iyi okunmuş, zamanlama doğru yapılmış ve günü geldiğinde de yönetime el konulmuştur. Bu da bir gerçektir.

Dolayısıyla, hiçbir güç ve hiçbir kara propaganda bu gerçeği karartamaz. Özgürlük her uygar ulus gibi Kürtler’in de en doğal ve en meşru hakkıdır. Kürtler de bu haklarını kullanmışlardır. Gelecekteki seyri ve sonucu ne olursa olsun, bu hakkını kimse yok sayamaz, şu ya da bu yönde kimse Kürt halkının iradesine müdahale hakkına Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sahip değildir.

Özgürlük yürüyüşü devam ediyor

Batı Kürdistan halkı attığı adımı pekiştirip, kalıcılaştırmak için çok yönlü bir çaba yürütüyor. Geçtiğimiz hafta yönetime el konulan kentler başta olmak üzere, Kürtlerin yaşadığı her yerde yapılan yürüyüşlerin hemen akabinde, PYD’nin oluşturduğu BKKH-Batı Kürdistan Halk Konseyi ile SKUK-Suriye Kürt Ulusal meclisi bir kez daha Hewler’de toplandı. Bundan sonra izleyecekleri yol haritasını belirlediler. Bu çeçevede, ortak bayrak üzerinde tartışmalar yaptılar. Bir kez daha, “hiçbir komşu ülke için tehdit olmadıklarını ve Suriye’nin bütünlüğü içinde, “Özgür Kürdistan”dan yana olduklarını dile getirdiler.

Geceli gündüzlü ırkçı-şoven bir propaganda eşliğinde Batı Kürdistan’a dönük tehditler savuran, müdahale için yoğun bir diplomasi faaliyeti yürüten sermaye devletine seslenmeyi de ihmal etmediler. Bir milyon kişinin hep bir ağızdan, “Yüksek Konsey benim irademdir” diye bağırıldığını, bunun görmezden gelinemeyeceğini belirttiler. “TC kendi iç sorununu çözün ve irademizi tanıyın” dediler.

Kirli hesaplar, kanlı seneryolar

Batı Kürdistan halkının haklılığı ve özerk yönetimin meşruiyetinin başta Kürt halkı olmak üzere kardeş diğer halklar, ilerici ve devrimci güçler nezdinde sempati ile karşılanması ve desteklenmesi, hem sermaye devletinin desteklediği Suriye Ulusal Konseyi’ni hem de bizzat sermaye devletinin kendisini hayli telaşlandırmış bulunuyor. Son bir kaç gündür, her iki koldan ve Barzani üzerinden yürütülen çabalar da bu telaşın ürünüdür.

Önce Suriye Ulusal Konseyi başkanı Abdülbasit Seyda Güney Kürdistan’ı ziyaret etti. Barzani ile görüştü, PYD de dahil Batı Kürdistan Halk Konseyi ile görüşmek istediğini dile getirdi. Görüşme hala gerçekleşmiş değil ama kendisinin de Kürt olduğu

söylenen A. Seyda'nın ne buyuracağı biliniyor. “İlan edilen özerk yönetimi dağıtın, buna gerek yok. Gelin bize katılın. Eşit vatandaşlar olarak hep beraber yeni Suriye'yi inşa edelim.” Burada yeni bir şey yoktur. Suriye Ulusal Meclisi başından itibaren Kürt halkının iradesini tanımadı. Tıpkı Baas rejimi ve sömürgeci Türk devleti gibi Kürtler'in ulus olarak varlığını da inkar etti. Kürt halkı da yeni Suriye'de kendi varlığını ve geleceğini göremediği için, kendi kaderini kendisi tayin etme yolunu tuttu.

Batı Kürdistan halkı Suriye Ulusal Meclisi'ni ve A. Seyda'yı çok iyi tanıyor. Seyda uzun yıllar Avrupa'da kalmış, hiç bir halk desteği olmayan, tuzu kuru işbirlikçi bir Kürt burjuvasıdır. SUK'a gelince; SUK İstanbul'da kuruldu. İçinde Müslüman Kardeşler adlı kirli örgüt mensupları, başıbozuk çeteler, İngiliz ve başka ülkelerin istihbarat ajanları ve paralı askerler var. Batılı emperyalist devletlerce, Türkiye, Katar ve Suudi Krallığı'nca desteklenen gerici ve kirli bir organizasyondur kısacası. Bu kirli ittifakın elbetteki kirli hesapları vardı.

Batı Kürdistanlı örgütler bunu çok iyi biliyorlardı. Dolayısıyla, Batı Kürdistan halkının kendi iradesini ayaklar altına alıp SUK ile kader birliği yapması olanaksızdı ve öyle de oldu. SUK, Batı Kürdistan Halk Konsey'ince görüşmeye dahi layık görülmedi.

Sermaye devleti hiç boş durmuyor. Her gün yeni bir kanlı seneryo üretiyor. Bu çerçevede kirli ilişkiler kuruyor, kirli ittifaklar oluşturuyor. Tam bir kirli savaş aygıtı olan sermaye devleti geçtiğimiz hafta, Başer Esad'ın çocukluk arkadaşı olduğu bilinen, yıllarca Baas rejiminin kanlı icraatlarına suç ortaklığı yapmış, daha düne kadar Suriye ordusunda generallik yapan Menaf Tlos adlı kirli bir şahsiyeti konuk etti. Tam da kendi kanlı ve kirli kimliğine yaraşır biçimde, hiçbir desteği olmayan, Paris'te oturan, zenginlik içinde yüzen, bu zenginliğini de Suriye halkını sömürmeye ve ona zulüm etmeye borçlu olan bu kirli adamı halkların geleceğini tayin etmede bir figür olarak tanıttı.

1 Ağustos günü ise, önceden planlandığı üzere, Dışişleri bakanı A. Davutoğlu Güney Kürdistan'ı ziyaret etti. Davutoğlu ve Barzani görüştüler. Taraflar bu görüşme hakkında henüz etraflı bir açıklama yapmış değil. Ama bunu beklemek gerekmiyor. Zira sermaye devletinin ne diyeceği biliniyor.

Sermaye devleti, M. Barzani'ye bir kez daha “Onları sen bir araya getirdin. Yönetime de bu birliktelik sağlandıktan sonra başvuruldu. Bu bir yanıştır. Sana olan güvenimizin zedelenmesini istemiyorsan, derhal bu yanlış düzelt. Aksi halde olanlardan sen sorumlusun” dedi.

Bu aynı zamanda Kürt halkını aşağılayıcı, iradesini hiçe sayıcı, Musul'u Kerkük'ü, Şam'ı, Halep'i kendi ili ve eyaleti sayan, sömürgecilere özgü baştan aşağı küstahlık örneği tehditler daha önce de dile getirildi. Şimdi yineleniyor. Barzani'ye denmek isteniyor ki, “Bu birliği nasıl sağladıysan, öyle de dağıt. Ya da kendi kontrolün altına al. Bağımsız ve birleşik bir Kürdistan'dan hiç söz etme. Bu bir bölge savaşı demektir.”

Bu küstah ve aşağılayıcı tutum, doğu, batı, kuzey ve güneydeki ile tüm Kürt halkına dönüktür. Nereden bakılırsa bakılsın bir gücün ifadesi olmayıp, açık bir aczin ve gizlenemez bir çaresizliğin ifadesi bir durumdur.

Sermaye devleti Güney'de ve şimdi de Batı'da kaybetti. Kuzey Kürdistan'da da kaybedecektir. Zulmün ve zorbalığın sonu yoktur. Eninde sonunda emperyalizm ve sömürgecilik yenilecek, direnen mazlum halklar kazanacaktır.

Enternasyonal-Info

Suriye'de siyasi çözüm çağrısı

Roma'da Sant'Egidio Cemaati'nin davetlisi olarak toplanan 11 Suriyeli muhalif grup, şiddete son verilmesi ve siyasi bir çözüm bulunması çağrısı yaptı.

Yapılan çağrıya Suriye demokratik muhalefetinin ana örgütleri, Suriye'de Demokratik Değişim için Ulusal Eşgüdüm Organı, Demokratik Forum, Batı Kürdistan Meclisi ve Demokratik İslami Grup imzacı oldu. Çağrıda acil ateşkes, tüm askeri personelin kışlalarına geri dönmesi, tutuklu ve rehin alınanların serbest bırakılması, mültecilerin geri dönmesi, zarar görenlere acil yardım yapılması ve hiçbir tarafı dışlamayan gerçek bir küresel müzakere temelinde siyasi çözüm çağrısı yapıldı.

Çağrıda “Yurttaşların meşru savunma hakkını kabul etmekle beraber yineliyoruz: Silahlar çözüm değildir. Şiddeti ve bir iç savaşa kaymayı reddetmeliyiz, çünkü bunlar halkın birliğini, devleti, ulusal kimliğimizi ve egemenliğimizi tehlikeye sokuyor.” denildi. Demokratik muhalefet, Beşar Esad'ın eli kanlı işbirlikçileri hariç tüm taraflarla müzakere yapma niyetinde olduğunu beyan etti.

Suriye'de Demokratik Değişim için Ulusal

Eşgüdüm Organı'ndan Abdülaziz el-Hair, Suriye Ulusal Konseyi'nin dış müdahale çağrısı yapmaya hakkı olmadığını, çünkü üyelerinin çoğunun yıllardır ülke dışında yaşadığını ve böyle bir müdahalenin sonuçlarını doğrudan yaşamayacaklarını dile getirdi.

Suriyeli mültecilere yardım faaliyetinde faal olan Sant'Egidio Başkanı Marco Impagliazzo, “bu platformun Suriye toplumunun sesinin temsilcisi” olduğunu dile getirdi.

Suriye-Ürdün sınırında çatışma

Emperyalistler ve işbirlikçilerinin hedefindeki Suriye'de, Esad rejimine bağlı askerler ile Ürdün sınır birlikleri arasında çatışma yaşandı.

Basında çıkan haberlerde, Dera kentinin eş-Şehab bölgesinden Ürdün'e geçmeye çalışan ailelere ve sınırdaki Ürdün birliklerine Suriye askerlerinin ateş açmasının ardından çatışma çıktığı iddia edilirken, çatışmalarda yaralanan bir çocuk hayatını kaybetti.

Dinci-gerici AKP hükümetinin şefi Erdoğan, Suriye-Ürdün sınırında yaşanan çatışma ile ilgili olarak, “Böyle bir şey bekliyorduk” dedi.

Kürtler Suriye'de sokaklara çıktı

Suriye'nin çeşitli kentlerinde yönetime el koyan Kürtler, 30 Temmuz günü akşam saatlerinde birçok kentte yürüyüşler düzenledi. Kobani, Afrin, Kamışlo, Amude, Halep, Derik, Haseki, Seri Kaneye, Dırbesiye ve Tırbe Spi kentlerinde Yüksek Kürt Konseyi tarafından düzenlenen yürüyüşlere binlerce Kürt katıldı.

Yürüyüşlerde atılan sloganlar ve yapılan konuşmalarda, Kürtlerin birlik ruhu içerisinde, özgürlüğe olan özlemlerini ve elde ettikleri kazanımlarını korumadaki kararlılıkları dile getirildi. Gösteriler sırasında Kürt bayrakları ile Kürt liderlerin resimleri taşındı. Gösterilerde Öcalan resimlerinin yanı sıra, Federal Kürdistan Bölge Başkanı Mesut Barzani ile Irak Devlet Başkanı ve YNK lideri Celal Talabani'nin resimleri de taşındı. Kadınların yoğun katılımının gözlemlendiği yürüyüşlerde, savunma birlikleri ve komiteler güvenliği sağladı.

Yaklaşık 600 bin Kürdün yaşadığı Suriye'nin ikinci büyük kenti Halep'te de, binlerce kişi sokaklara çıktı. Çatışmalardan kaynaklı olarak gıda, elektrik, ulaşım ve iletişim sorunlarının giderek ağırlaştığı kentte, Kürtler Şêx Meqsud ve Eşrefiye mahallelerinde toplandı. Her iki mahallenin güvenliği savunma birlikleri tarafından sağlandı.

Sermayenin yeni yalanı: Harçlar kalkıyor!

Üniversite har(a)çları sermaye için önemli bir rant kapısı olmaktadır. Daha üniversiteye atılan ilk adımda istenen bu para üniversite eğitimi boyunca öğrenciden karşılanmaktadır. Birkaç fakültenin harç ücretlerine bakmak bile bu alanın sermayenin iştahının kabarmasının, yanı sıra öğrenci ve aileler için yaratılan yükün boyutlarını gösterecektir. Örneğin Hukuk Fakülteleri ve İktisadi ve İdari Bilimler Fakülteleri için birinci öğretim 626 TL, ikinci öğretim 2310 TL’dir. Har(a)çlar Mühendislik Fakülteleri için 476 TL olurken, Veterinerlik Fakülteleri’nde birinci öğretim için 772 TL, ikinci öğretim için 4268 TL olmaktadır. Devlet Konservatuvarları’nda da birinci öğretim har(a)ç miktarı 1178 TL, ikinci öğretim har(a)ç miktarı ise 8536 TL’dir. Ayrıca, her uzatılan eğitim-öğretim dönemi için de öğrencilere yüklenen har(a)ç miktarı katlanarak artmaktadır.

Harçların harcandığı yerler olarak yemek, üniversite içi ulaşım için ring servisler, sosyal faaliyetler ve spor aktiviteleri ya da yurt dışı gezileri gibi alanlar gösterilse de bu ihtiyaçların hepsinin üniversitede ücretli ve fahiş fiyatlarda olduğu öğrenciler tarafından bilinmektedir. Yani har(a)çlar eğitim için gerekli yerlere harcanmamakta, üniversitelerin bütçelerini yağmalayan sermayedarların kasalarını doldurmaktadır.

İşçi ve emekçi çocuklarına üniversite kapılarının kapatılmasına sebep olan harçların yarattığı vahim tablo, harcını ödeyemediği için okulu yarıda bırakmak zorunda kalan öğrencilerden tutun da harcını ödeyebilmek için ölüm pahasına ağır işlerde çalışan öğrencilerin halinden bile kolaylıkla anlaşılmaktadır.

Sermaye-AKP ikilisinden yeni oyunlar!

Harçların sermaye açısından tuttuğu özel önem bu denli ortadayken gündeme getirilen iddialar sermayenin üniversitelere dönük kapsamlı saldırılara hazırlandığını işaret ediyor.

Şöyle ki; geçtiğimiz günlerde burjuva basında yer alan haberlerde AKP MYK toplantısında harçların da gündeme alındığı, dinci-gerici parti AKP’nin şefi Tayyip Erdoğan’ın harçları kaldırmak için talimat verdiği iddia edildi. 4 milyon üniversite öğrencisini ilgilendiren ve yaklaşık 1.1 milyar dolar gibi devasa bir bütçe yaratan harçların “öğrenciler üzerinde ciddi yük getirdiği ve sık sık eylem konusu olduğu kaygısıyla” kaldırılacağı iddiaları, resmi makamlardan hiçbir açıklama yapılmamasına rağmen “Üniversite öğrencilerine müjde, harçlar kalkıyor” başlıklarıyla haberleştirildi.

İşçi ve emekçi çocuklarını eğitimden mahrum bırakan sermaye, şimdi de AKP iktidarı eliyle yeni hamleler yapmaktadır. Harçlar üzerinden yaratılan tartışma da esasında “YÖK reformu” olarak adlandırılan saldırının makyajı olmaktadır. Zira bu saldırı üniversitelerin parasız hale getirilmesi şöyle dursun, özellikle mütevellî heyetleri olarak ifade edilen yeni yönetim biçimiyle üniversiteleri şirketleştirmeyi hedeflemektedir.

Yaz dönemiyle beraber üniversitelerin kapanmasını fırsat bilen dinci-gerici AKP hükümeti ise üniversitelere dair planlarını gerçekleştirmek için yeniden şansını denemektedir. Burjuva basın eliyle

öğrencilerin ve ailelerinin tepkisini ölçmek isteyen dinci parti, gelen tepkilere göre yaz sonunda adımlarını atacaktır.

Harçların kaldırılmasına dönük çalışmalara ilişkin bilgisinin olmadığını, paydaşlardan görüş aldıklarını ve onlarla sürekli görüştüklerini belirten YÖK Başkanı Gökhan Çetinsaya ise süreci sermaye ve hükümet ile beraber ördüklerini dile getirdi.

ÖTK temsilcisinden arsız açıklamalar

Üniversite öğrencilerinin sözde temsilciliğini yapan Ulusal Öğrenci Konseyi Temsilcisi Nihat Buğra Ağaoğlu, gazetelere yaptığı açıklamalarda bir taraftan öğrencilerin “parasız eğitim” talebini istismar ederken diğer taraftan harçları kaldırmanın devlete yaratacağı “maddi külfeti” dile getirdi. “Tüm üniversiteleri kapsıyor olması çok büyük bir olay. Maddi problemlere yol açabileceği için çok büyük bir yükümlülük. Biz de bu konuda görüşmelerde bulunmuştuk, karşılanacak bir durumdaysa olmasını istemiştik” diyen Ağaoğlu, öğrencilerin yıllardan beri savundukları parasız eğitim talebinin devlete maddi bir yük getireceğini savunabilecek kadar arsızlaştı. Hak olan bir talebi, külfet olarak görmek ancak bu tarz, öğrencilerden uzak bir yaşam süren, Jaguarlı arabalarla toplantılara giden bir temsilci tarafından söylenebilir.

Açıklamasını “Biz öğrenci konseyi olarak öğrencilerin sorunlarını doğru bir yoldan iletmiştik. Devletin üst komiteleriyle oturarak öğrencilerin sorunlarını olumlu bir şekilde iletiyoruz. Bunu tutuklanan öğrenciler doğru bir üslupla yapmadılar. Doğru bir üslup sonuçların daha olumlu olmasını sağlıyor. Bu adım için başbakanımıza çok teşekkür ediyoruz” diye devam ettiren sözde temsilci Ağaoğlu, parasız ve anadilde eğitim talebinde bulundukları için tutuklanan 800’e yakın öğrenciyi de hak alma yollarını bilmemekle suçladı.

Kendince siyasi yorumlar yapan sözde temsilci, öğrencilerin tutuklanmasını meşru göstermeye çalışmanın yanında, her fırsatta muhalif öğrencilere

kin kusan dinci parti şefine de şükranlarını sundu.

Rektörlerin ticarethane hevesleri

Akademisyen cübbesi giymiş rektörlerin, harçların kaldırılmasına ilişkin düşünceleri ise üniversiteleri birer ticarethane gibi işletme heveslerini gözler önüne serdi. Eskişehir Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Davut Aydın, “Kredi, burs, cari harcamalarının finansmanı kısaca yeni anlayışla, rektör seçimleri, yönetim biçimlerinin yeniden yapılandırılması ve buna bağlı olarak finansman modellerinin yeniden gözden geçirilmesi gerekiyor. Bizim döner sermayeyi şirkete dönüştürmek istiyoruz” sözleri ile üniversitelerin sermayeye peşkeş çekilmesi konusunda adeta hükümete fikir verdi.

Öğrencilerin ihtiyaçlarının ticari yerlerden karşılanacağı üzerine açıklama yapan Galatasaray Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Ethem Tolga ise “Devletin, o paranın yerini doldurması lazım” diyerek hükümete rant kapısının korunması gerektiğini hatırlattı.

Parasız eğitim için mücadeleyle!

Üniversitelerin her geçen gün daha da paralılaştığı bir dönemde, büyük kar alanlarından biri olan harçların kaldırılacağı haberi yalandan ibarettir. Olabilecek herhangi bir hak gasbına karşı ise tüm ilerici-devrimci kamuoyunun hazır olması gerekmektedir. Zira bu tarz haberlerin arkasından yeni saldırıların gündeme gelmesi olasıdır. İşçi ve emekçilerinin kıdem tazminatı hakkının gasbını dahi süslü haberlerle veren medyanın öğrencilere yönelik hak gasplarını da bu şekilde vermesi şaşırtıcı değildir.

Yeni dönemde üniversiteleri ve üniversite öğrencilerine dönük artacak olan saldırıları püskürtebilmenin tek yolu ise birleşik, kitlesel, militan bir devrimci gençlik mücadelesi yükseltmekten geçmektedir.

YÖK disiplin yönetmeliği değişir mi?

Sermaye hükümeti AKP'nin "ileri demokrasi" iddialarıyla baskı yasalarını maskeleyemeye çalıştığı bugünlerde sıra üniversitelere geldi. İddialara göre Yüksek Öğrenim Kurumu (YÖK) Öğrenci Disiplin Yönetmeliği tamamen yenileniyor!

İlk olarak 1982 yılında yayınlanan yönetmelik 12 Eylül askeri darbesiyle yaratılan baskının üniversiteler ayağında gençliği kontrol etmek için konmuş ağır ceza maddeleri taşıyordu. “1980 darbesi sonrasında üniversite öğrencilerini disiplin altına almak amacıyla” çıkartıldığı kabul edilen yönetmeliğe “daha demokratik ve özgür bir içerik” kazandırılacağı söyleniyor.

Yeni yönetmelikle pankart asmak, afiş yapmak, bildiri dağıtmak, siyasi parti propagandası yapmak, şarkı söylemek, enstrüman çalmak gibi en temel hakların artık ‘demokratik hak’ sayılacağı savunuluyor.

YÖK başkanından “özgürlük” yalanları

Sermaye hükümetinin yeni eğitim dönemini yönetmelik değişikliğiyle açma iddiaları üzerine konuşan YÖK Başkanı Gökhan Çetinsaya, öğrencilerin kendilerini daha özgür ifade edebileceği yönetmelik için çalıştıklarını iddia etti. Çetinsaya, yönetmelikte ‘çok komik’ olarak adlandırılacak cezalar olduğunu ve bunların zaman zaman üniversite yönetimleri tarafından uygulanmasıyla ilgili üzüntü duyduğunu söyledi. Timsah gözyaşları döken Çetinsaya tüm sorumluluğu ‘çok komik’ cezalar barındıran yönetmeliğe atsa da o yönetmeliğin okul yönetimleri kullanmadığı sürece anlamsız olduğu biliniyor. Kaldı ki yönetmelikte olmayan cezalar bile üniversite yönetimleri tarafından devreye sokulmakta, öğrencilerin en temel demokratik hak ve özgürlükleri tırpanlanmaktadır.

Çetinsaya'nın bahsettiği “daha demokratik ve özgür” yönetmelikte gerçekte düzene itiraz etmeyen ve onun icazet alanını kabul edecek sınırlar ifade edilmektedir. Bu oyun daha önce de üniversitelerde oynanmış, onyılların fiili meşru kazanımları olan afiş asma hakkının, rektör izni olması şartıyla “özgürce” yapılabileceği üniversite öğrencilerinin önüne konmuştu.

“İçebileceğinden fazla ayran taşımak”, “ideolojik halay çekmek” ‘komik’ ceza gerekçeleri olsa da aslında sermayenin azgın baskı ve terörünü ifade etmektedir. Yargının bile ceza veremediği dosyalardan kaynaklı üniversitelerde bir yıl veya bir dönem uzaklaştırma gibi ağır cezalar verildiği gerçeği orta yerde duruyor. Keyfi baskı ve terörün en temel hukuk kurallarını dahi çiğneyerek hayata geçirildiği bir dönemde yüzlerce öğrenci tutukluyken, bahsedilen ‘özgürlük’ ise koca bir yalandan ibaret olmaktan öte bir anlam taşımıyor.

Yeni manevralar devrede

Üniversiteli gençliğin biriken öfkesini baskı mekanizmalarıyla kırmaya çalışan sermaye devleti yeni manevralarını arka arkaya devreye sokuyor. Yönetmelik değişikliği haberlerinin servis edildiği günlerde YÖK tarafından üniversitelere yazılar iletilerek geçtiğimiz yıl çıkarılan öğrenci affının hala kullanıma açık olduğu ve okula dönmek isteyen öğrencilerin işlemini yaptıktan sonraki dönem okula dönebileceği belirtiliyor.

Öğrenci Disiplin Yönetmeliği'nin değiştirileceği vaatlerini sayanlar diğer yandan üniversiteleri ticari işletmelere çeviriyorlar. Binlerce öğrenci için çıkarılan keyfi cezaları gölgelemeye çalışan bu adımlar karşısında mücadeleyi yükseltmeden hiç bir hak kazanılamaz.

ekingencligi.net

Beytepe'de ceza terörü

Hacettepe Üniversitesi yönetiminin devrimci ve yurtsever öğrenciler hakkında geçen dönem açtığı soruşturmalar yaz döneminde cezaya dönüştü.

Atatürk İlke ve İnkılapları dersinde ırkçı bir akademisyenin saldırgan üslup ve tavrı üzerine düşüncelerini ve kimliklerini savunan devrimci ve yurtsever öğrenciler hakkında açılan soruşturmalar sonuçlandı. Bu olayla ilgili, aralarında Ekim Gençliği okurlarının da olduğu 5 öğrenci hakkında açılan dava sürerken 2 öğrenci için idari soruşturma sonuçlandırıldı. Biri Ekim Gençliği okuru olan 2 öğrenci 1 ay okuldan uzaklaştırma cezası aldı. Diğer öğrenciler hakkında verilecek karar için ise adli soruşturmanın sonuçlanmasının bekleneyeceği belirtiliyor.

Diğer yandan yine DTCF'deki faşist saldırının ardından gerçekleşen toplu çıkış ile ilgili Hacettepe Üniversitesi tarafından açılan soruşturma sonucu 1 Ekim Gençliği okuruna “öğrencilik onuruna yakışmayan davranışlarda bulunmak” gerekçesiyle ‘uyarı’ cezası verildi.

Ekim Gençliği / Ankara

Devrimci liselilere polis tehdidi

İstanbul da Esenyurt bölgesindeki liselerde faaliyet yürüten devrimci liseliler, polisin ajanlaştırma girişimleri ve tehditleriyle karşı karşıya kaldılar.

Devrimci liselilerin ailelerine ulaşarak baskı kurmaya çalışan polis, **Liselilerin Sesi** ve **Ekim Gençliği** okuru 2 devrimci lisenin ailelerini arayarak “Terörle Mücadele’den arıyoruz. Çocuklarınız hakkında görüşmemiz gerekiyor. Gelmezseniz tutuklanacaklar, eğer gelmezseniz zorla getiririz” gibi sözlerle tehdit ettiler.

“Çocuğunuzun geleceği söz konusu” diyerek ailelere ajanlık teklif eden polislerin bu saldırısı sonuç üretmedi.

Esenyurt Devrimci Liseliler Birliği (DLB),
aileler kullanılarak devrimci liseliler üzerinde
baskı kurulmak istenmesine ilişkin yazılı açıklama
yaptı.

Açıklamada şu ifadelere yer verildi:

“Sermaye devleti içinde ve dışında savaş ve saldırganlık politikalarını yürütürken bir taraftan da milyonlarca işçi ve emekçinin yaşamını daha da köleleştirip, bir avuç asalağın çıkarı için milyonların yoksulluğunu derinleştiriyor. Ve sermaye devleti de çok iyi biliyor ki, bu kokuşmuş düzene karşı işçi ve emekçiler er yada geç baş kaldırıp hesap soracak.

Bu korkudandır ki başta ilerici ve devrimciler olmak üzere emekçilerin tamamı üzerinde baskıyı arttırmayı kendisine görev ediniyor. Binlerce ilericiyi, devrimci ve yurtseveri tutuklarken polis terörünü de devreye sokarak kirli yöntemlerini ifşa ediyor.

Bu düzenin çürümüşlüğüne, yozluğuna karşı duran emekçilere yönelik bilindik polis yöntemlerinden biri kendi yasalarını da çiğneyerek yürüttüğü tehdit veya ajanlaştırma yöntemidir.

Bizler iseli genç devrimciler olarak polisin bu kirli oyunlarıyla dün de karşı karşıya kaldık, bu gün de kaşılaşmaya devam ediyoruz. Bizleri, ailelerimizi tehdit ederek yıldırabileceklerini sanıyorlar.

Bu aşağılık yöntemleriyle sermayenin polisi bölgemizde bir kez daha Liselilerin Sesi ve Ekim Gençliği okurlarına yöneldi. 2 arkadaşımızın ailesi aranarak ‘Terörle Mücadeleden arıyoruz. Çocuklarınız hakkında görüşmemiz gerekiyor. Gelmezseniz tutuklanacaklar, eğer gelmezseniz zorla getiririz’ gibi sözlerle tehdit ediliyor. İlerleyen aşamada da ‘çocuğunuzun geleceği söz konusu’ denerek ajanlaşma teklif ediliyor.

Bir çok kez bu yönteme başvuranlar her defasında devrimci iradeye çarparak deşifre oldular. Bu kez de Liselilerin Sesi ve Ekim Gençliği okurlarına yönelik bu saldırılarında devrimci iradeye çarpacaklar.

Çürümüş, kirli yöntemleriyle haklı ve meşru mücadelemizi yok edemediler, edemeyecekler. Liselilerin sesi yükselmeye, bu çürümüş düzene karşı mücadeleyi büyümeye dünden daha güçlü olarak devam edecek.

Baskılar bizi yıldırılmaz!

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Esenyurt DLB

Kapitalist düzenin kadın düşmanlığı durmak bilmiyor!

Melek Karaaslan geçen hafta çifte sömürü düzeni tarafından katledildi. Henüz çocukken cehenneme dönüştürülen yaşamı söndürüldü. Dünyaya ilk gözlerini açtığı anda belki de güzel düşlerle ailesi Melek ismini koymuştu ona. Ama acımasız sömürü düzeni ona güzel olan hiçbir şey vermedi. Ondan bahar güneşlerini, çocuklarının gülücüklerini, kendi çocukluğunu, mutluluğunu, geleceğini, aklını, bedenini, en son umut ışığını, yani yaşamını ve böylece her şeyini çaldılar.

Melek'in dramatik yaşam öyküsü ailesinin ondan 6 ay haber alamamasının ardından gün yüzüne çıktı. Polis Melek'i iki büküm bir şekilde tuvalete bağlanmış, açlıktan ölmek üzereyken buluyor. Gördüğü işkence yüzünden yaraları kurtlanmış, 30 kilo'ya düşerek bir deri bir kemiğe dönmüş.

Melek 16 yaşında evlendirilmiş. O günden itibaren kocasından, kayınpederinden ve kayıvalidesinden sürekli işkence görmüş. 18'inden önce hamile kalmış. Hamileyken dövülmüş. Yaşadığı (nasıl yaşamak denebilirse) Ağrı'da -30 derecede sokağa atılmış. Akıl sağlığını yitirmiş, hem fiziksel hem de psikolojik olarak aldığı ağır yaralarla tüm bedeni sakatlanmış. Perişan ve çaresiz. Kucağında ölü bebeğiyle evine gittiğinde ailesi tarafından kocasının evine geri yollanmış.

Bu aradan geçen 6 yıl boyunca Melek'in neler yaşadığını anlamak için hastanedeki görüntülerine, fotoğraflarına bakın. Yalnızca gözlerine bakın yeter. İnsanlık dışı zorbalığın ve vahşetin, 10 yıl süren zindan yaşamının tahribatı gözlerine işlenmiş adeta. Bakışları her şeyi anlatıyor 'insana'. Yaşarken öldürülmüş bir kadının karşılık bulamadığı sessiz imdat çılgınlıkları donmuş kalmış gözlerinde.

Mahmure Karakule'nin öyküsü de yaşamı da tıpkı Melek'inki gibi. İstanbul'da 13 yaşında evlendirilen, sürekli kocası tarafından işkence gören, iki çocuk dünyaya getiren Mahmure'nin öyküsü kısa ve acı. Mahmure'yi de geçtiğimiz günlerde imam nikahlı kocası 47 yerinden bıçaklayarak öldürdü. Ve Mahmure 19 yaşında kaldı.

Zahide'nin öyküsü de çarpıcı bir örnektir. İstanbul'da yaşayan Zahide Feyzioğlu kendisini sürekli dövdüğü için kocasından şikayetçi olmuş. Polis Zahide'yi sığınma evine, çocuklarını da yakınlarının yanına yerleştirmiş. 7 aylık bebeğini görmeye giden Zahide ile karşılaşan kocası boğazını keserek onu katletmiş.

Bu yalnızca Melek'in, Mahmure'nin ya da Zahide'nin değil, tüm kadınların öyküsüdür; Güldünaylar'ın, Ayşe Paşalılar'ın ve nice isimsiz kadının öyküsü...

Sermaye devletinin kadının bedenine ve yaşamına yönelik sistematik saldırıları hızlanırken Melek'in ve güya devletin koruması altındayken kocaları, sevgilileri tarafından hunharca katledilen kadınların haberleri yaşamlarımızın tam ortasına düştü. Bu saldırılar sermaye düzeninin kadınlar için hazırladığı karanlık geleceğe dair önemli ipuçları veriyor. Geleneklerin, dinin ve toplumsal değer yargılarının ağır baskısı altında ezilen, aşağılanan, çalışma yaşamında emeği azgınca sömürülen kadınların kölelik zincirlerine eğitim reformu ve kürtaj yasağı ile yeni halkalar ekleniyor.

Ekonomik-sosyal yıkımı, Ortaçağ'dan kalma gerici ideolojik saldırılar tamamlıyor. Kadına yönelik fiziki şiddet dinci-gerici sermaye uşağı AKP iktidarı döneminde tamamen dizginlerinden boşalmış durumdadır.

Peki suçlu kim? Bedensel ve zihinsel olarak sakat bırakılmış Melek'in perişan, çaresiz durumuna rağmen kocasının evine geri yollayan, onu ufacak yaşında evlendiren ailesi mi? Yoksa ona bu işkenceyi sistematik olarak uygulayan kocası ve onun ailesi mi? Mahmure'yi acımasızca katleden kocası mı suçlu?

Sermaye iktidarı eşitsizliği ve ayrımcılığı yerleşik hale getirerek kadının toplumsal yaşamdaki ikincil konumunu daha da derinleştirmenin, kadınların kazanılmış haklarını yok etmenin peşindedir. Gelenek-göreneklerle, töreyle, şiddetle, emek sömürsünü, ayrımcılığı ve aşağılanmayı, ezilmişliği ağırlaştıran politikalarla dünden bugüne kadın üzerindeki çifte sömürü en ağır biçimlerde sürdü.

O halde suçlu eşlerini, kardeşlerini bıçaklayanlar, kurşunlayanlar mıdır? Kapitalizmin yapısal ve çözümsüz krizleri derinleştikçe artan sömürü karşısında hakları için mücadele yolunu seçmeyen işçiler umutsuzluğun ve karamsarlığın etkisi altında kötürümleştirilmiştir. Emekçi kitlelerin içinde bulundukları yoksulluğa ve yoksunluğa karşı örgütsüz ve doğallığında savunmasız olmaları farkına varmadan sermayenin hegemonyası altına girmelerini ve çaresizliği, çaresizlik de insanı insanlıktan çıkaran psikolojik sorunları, davranışları doğurmaktadır.

Bu vahşi cinayetlerin, kadına yönelik cinsel istismarın, tecavüzün, şiddetin tek faili vardır. O da işçi sınıfını sömürerek esareti altına alan, yüzlerce yıllık gerici tortuyla beslenmiş egemen ideolojiyle zihinleri zehirleyen ve kadınları hem cinsel, hem sınıfsal, hem ulusal baskı ile ezen kapitalist zorbalıktır.

Bugün binlerce kadın duvarları sayısız engellerle örülmüş bir zindan yaşamına mahkum edilmektedir. Dini referanslar eşliğinde ev işlerinin ve çocuk bakımının ağır yükü altında eve hapsedilmek kadının toplumsal misyonu ve rolü olarak kabul ettirilmeye, kanıksatılmaya çalışılıyor. Kadının yüzlerce yıllık köleliği kapitalizm koşullarında 'özgürce' devam ediyor.

Köhne düzenlerini aklamaya çalışacak, ideolojik tahakkümlerini güçlendirecek kampanyalarla kadının tarihsel sömürüsüne neden olan egemen sınıf gerçeklerin üzerini örtmeye, kendi uğursuz misyonunu gizlemeye çalışıyor. Yoksa sürekli katledilen, baskı gören, ötekileştirilen, yaşamın dışına itilen, sosyal-ekonomik eğitim hakkı ellerinden çekip alınan kadınları umursadıkları bile yok.

Kadın cinayetleri sıklıkla sermaye hükümetinin aldığı önlem kadının sosyal-ekonomik haklarını düzeltmek midir? Hayır! Kadına yönelik şiddetle ilgili farkındalık yaratmak ve sağlık hizmetlerinin sunumu için kimlere görev verilmektedir, sosyal hizmet uzmanlarına mı? Hayır, din görevlilerine!

Din düzeni bir hak aracı olarak kullanılıyor

düzeninin bekası için kadının tarihsel ezilmişliğinin ideolojik dayanağıdır. Dinin ahlaki değerler sistemi kadına yönelik ayrımcılığı ve şiddeti daha da derinleştirir. Çünkü dinde kadının özgürlüğü ve eşitliği olgusuna yer yoktur. Erkeğe itaat ve hizmet etmeye razı olmayan her kadın bir çatışmanın içinde kendini bulur. Kadının daha az şiddet görmesi için düzenin çizdiği toplumsal role harfiyen uygun hareket zorunda olması bunun en açık örneklerinden biridir. Yapılan pek çok araştırma, çalışma yaşamına katılan ya da üniversite mezunu kadınların şiddet görme oranlarının daha yüksek olduğunu söylemektedir.

Kadının eve hapsedilmesini ya da üretime çekilmesini bir avuç sömürücü asalağın dönemsel çıkarları, politikaları ve kârı belirliyor. İşçi sınıfına yönelik kapsamlı yıkımın bir parçası olarak emekçi kadının toplumsal yaşamda ve çalışma yaşamında kazanılmış hakları bir bütün olarak yok edilmeye çalışılıyor. Ev işleri ve çocuk bakımı-hasta bakımı tümüyle kadınların omuzlarına yükleniyor. Böylece sermaye devletinin karşılaması gereken sosyal hizmetler milyonlarca kadının bir arı misali gece gündüz çalışmasıyla karşılanıyor. Kapitalistler kadın emeğini bu şekilde de sömürerek ciddi bir kâr elde ediyorlar. Kadınlar fabrikalarda ve atölyelerde patronların eşitsiz politikalarıyla, ağır, ucuz, sendikası, sigortasız ve sosyal haklardan yoksun çalışma koşullarıyla sömürülüyorlar. Öte yandan kadınların işsizlik oranı da giderek artıyor.

Toplumsal üzerindeki egemen ideolojinin gerici tahribatı ancak devrimci bir sınıf hareketi ile kadının eşitlik ve özgürlük mücadelesi güçlendirilerek kırılabilir. Kadınların yaşamında derin izler bırakan tüm acılar ve yaralar ancak bu şekilde sarılabilir. Ve nihayetinde, sosyalist bir toplumsal düzen ile kadınların tüm hakları güvene altına alınacaktır.

Burjuvazi asalak bir sınıf, kapitalizm bir israf düzenidir!

Milyonlarca insan, kısa bir süre önce, bir ayı aşkın bir zaman boyunca Polonya ve Ukrayna’da düzenlenen Avrupa Futbol Şampiyonası ile sersemletildi. Her biri milyonlarca dolar ve euroya mal olan futbol karşılaşmaları ve sonuçları, neredeyse her şeyin önüne geçip, dünyanın her yerinde en önemli gündemlerden biri oldu. Günlerce futbolla yatılıp kalkıldı. Yüzbinlerce futbol fanatığı pahalı-ucuz demeden elinde avucunda ne kadar para varsa maç biletlerine, yiyeceğe, alkole ve eğlence yerlerine yatırarak tüketti. Böylece kapitalizm denen tüketim toplumuna kendi cephelelerinden hatırı sayılır bir katkı yapmış oldular.

Şampiyonanın yapıldığı ülkelere gitme şansı bulanları ve gidemeyenleri ile insanlar bu süre zarfında küresel krizi, sömürüyü, işsizliği, açlığı, yoksulluğu, futbol sahalarına inen ırkçılığı ve savaşı adeta unuttular. İki başka lafın ardından, mutlaka futbol kouşulur oldu. Nihayetinde bu şampiyona sona erdi.

Bu kez devreye Londra Olimpiyatları girmiş bulunuyor. Şimdi de tüm gözler Londra Olimpiyatları'nda. Milyonlarca insan bu kez de adeta uyuşturulmuş biçimde, her yerde varlığını milyonlarca işçi ve emekçinin katmerli biçimde sömürülmesine, geri ve yoksul ülkelerin yağmalanmasına, işsizliğe, açlığa ve yoksulluğa mahkum edilmesine borçlu olan kapitalizmin beşiği, “güneş batmayan ülke” İngiltere’deki sadece açılış töreni 27 milyon Sterlin’e mal olan ihtişamlı törenleri izliyor.

Kapitalizm ilk kez İngiltere’nin rahminde döllendi. İnsanlık sömürüyü, sömürgecilik ve köle ticaretini ilk kez bir an önce zengin olma hırsı ile yanıp tutuşan aç gözlü İngiliz tacirlerinden, deniz korsanlarından ve acımasız köle sahiplerinden öğrendi. Döne döne Hindistan’dan Afrika’ya, Avrupa’dan Amerika’ya, büyük seferler düzenlediler. Uygarlık ve uygarlaştırma aşağılık yalanı ile kan dökücülüğü ve katliamcılığı ilk kez onlar tattırdılar işgal ettikleri toprakların gerçek sahipleri olan yerli halklara.

Yerli halkların dilinde onların adı “beyaz adam”dı. İşte bu “beyaz adamalar” ilk iş olarak, bu kendi kendilerine yaşayan halkların “zengin tarih ve kültürlerine” saldırdılar, adeta toprağa gömüp, unutturdular. Sömürgeciliğin tunç yasası “Kan ve kılıç”tı, onlar da buna başvurdular. Yerli halkları kılıçtan geçirdiler. Ardından tüm zenginliklerine el koydular. Yani, İngiltere’si, Amerika’sı, Hollanda’sı, Almanya’sı, Belçika’sı ile tüm tarihe adını sömürgeci olarak yazdıran devletler, bugünkü tüm zenginliklerini, işgal ettikleri ülkelerin ilk ve gerçek sahipleri olan yerli halkların kemik yığınları üzerinden elde etmişlerdir.

Şimdi, en başta olimpiyata ev sahipliği yapan İngiliz sömürgecileri olmak üzere, dünyamızın bu ilk beyaz adamaları, emperyalistler, varlığını bir yanıla da kan ve kılıca borçlu oldukları geçmişlerini unutturucasına, bu kez, 21. yüzyılın teknolojisini de çok iyi kullnarak, gerçekten de göz kamaştırıcı gösteriler yapıyorlar. Acı olan, tüm bunların zengin bir tarih ve kültüre sahip oldukları övgüleri eşliğinde

yapılıyor olmasıdır.

Aslında aynı şeyleri yapıyorlar. Dün yeni ve keşfedilmemiş topraklara deniz aşırı büyük seferler düzenliyorlardı, ayak bastıkları bu toprakların altı üstü demeden yağmalıyor, büyük servetlerle geri dönüyor, kurdukları imparatorlukların, Buckingham Sarayı gibi debdebeli saraylarında ihtişamlı törenler düzenliyorlardı. Bugün ise özel olarak inşa ettikleri stadyumlarda ihtişamlı törenler düzenleyip, insanlığı uyutuyorlar.

Emperyalist sömürü ve yağma bugün de var. Ülkeler bugün de döne döne işgal ediliyor, zenginliklerine el konup, sınırsız biçimde yağmalanıyor. İngiliz’i, Amerikalı’sı ile emperyalist sömürgeciler, günümüzde klasik sömürgecilik dönemindekini fersah fersah geride bırakan bir zenginliğin üzerinde oturuyorlar.

Dün sadece kılıç ve karbina silahı kullanıyorlardı, şimdi çağın en gelişmiş modern silahlarını kullanarak insanlığa boyun eğdirmeye çalışıyorlar. Dün çıplak zora ve doğrudan işgal yöntemine dayanılarak sömürü ve yağma yapılıyordu, bugün yeni sömürgecilik, yeni sömürü biçimleri devreye sokulmuş bulunuyor. Teknoloji çok değişti, dünyanın keşfedilmemiş toprağı kalmadı. Dünya çok küçüldü. İnsanlığı sersemletmek ve uyuşturmak için fazla çabaya gerek yok, zira dev propaganda aygıtları var.

Rekabet adına, yarış adına çoğu genç insanlar tıklım tıklım dolu spor alanlarında yarıştırılıyor. Madalya almak uğruna sonu olmayan bir koşunun içine sokuluyorlar. Kendileri için değil, ihtişamlı gösteriler düzenleyen zengin ülkeler için yarıştırılıyorlar. Tüm yeteneklerini asalak burjuvalar

daha bir zengin olsun diye harcıyorlar.

Eskiden kâr getiren başka alanlar vardı. Günümüzde bilinenlerin yanısıra, her geçen gün daha da gelişen bir spor endüstrisi var. Bu sahada faaliyet gösteren büyük spor şirketleri var. Fuhuş ve uyuşturucu sektörü ile birlikte, en karlı sektör olarak iş görüyorlar. Gerçek şudur ki, spor endüstrisi günümüzün en kârlı pazarlarından biridir. Dünyanın isimli-isimsiz yetenekli-yeteneksiz tüm sporcuları da bu sektörde çalışan birer ücretli köledirler.

Dünyanın işçi ve emekçileri sömürüyle, dur durak bilmeyen baskılarla, küresel krizle birlikte tam bir kabusa dönüşen işsizlikle, açlık ve yoksullukla, insanlığı kırıp geçiren hastalıklarla boğuşurken, kapitalizm denen sömürü ve yağma düzeni ha bire turnuvalar düzenliyor. Üç-dört yılda bir milyonlar harcanıp büyük spor kompleksleri yapılıyor. Kuşku yoktur ki, bu turnuvaların hepsi de dünyadaki yoksulların açlık ve yoksulluğunu giderecek derecede bir masrafa mal oluyor.

Burjuvazi asalak bir sınıftır. Kapitalizm de aynı zamanda bir israf, bir tüketim toplumdur. Deyim uygunsu insanlığın sırtındaki asalak bir tümördür. İnsanlık bu asalak urdan kurtulmadıkça, bu uru bir daha ürememek üzere kökten kesip atmadıkça sömürüden, açlık ve yoksulluktan kurtulamayacak, acı çekmeye devam edecektir.

İnsanlığın acılarına sadece ve sadece işçi sınıfı son verebilir. İnsanlığın kurtuluşu bu melanetlerin olmadığı sosyalizmdir. Ve onu kurtuluşa sadece ve sadece işçi sınıfı taşıyabilir.

Enternasyonal-Info

“Ödemek istemeyenler”den eylem

Kapitalist krizin etkilerinin kitlesel işsizlik, hayat pahalılığı ve sosyal yıkım saldırılarıyla görüldüğü İspanya’da, paralı otoyol geçişlerine yapılan yüzde 7,5’lik zam protesto edildi. İspanya genelinde geçerli olacak zam, özellikle Barcelona kentinde eylemlere neden oldu.

AP-7 otoyolunda toplanan çok sayıda araç sahibi, gişelere geldiğinde “ödemek istemiyorum” diyerek, eylem yaptı. Yaklaşık bir saat süren eylemden dolayı otoyolda uzun kuyruklar oluştu.

İspanya Ulusal İstatistik Enstitüsü’ne bağlı araştırma şirketi EPA tarafından yapılan açıklamada, 2012’nin ikinci çeyreği itibarıyla İspanya’daki işsiz sayısı 5 milyon 639 bin 100 olarak verildi. Bu aşağı yukarı her dört kişiden birinin iş aradığı anlamına geliyor.

Avrupa Birliği ülkeleri arasında işsizliğin en fazla olduğu ülke olan İspanya’da işsiz sayısında yeni bir rekor kırıldı. Aktif nüfusun yüzde 24,63’ü işsiz olarak gösterilen İspanya’da, 1 milyon 737 bin 600 ailenin tüm bireylerinin işsiz olduğu kaydedildi. Verilen rakamlarda, 2012’nin ilk çeyreğine oranla ikinci çeyrekte 9 bin 300 daha fazla ailenin işsiz kaldığı görüldü.

9. Mamak Kültür-Sanat Festivali Hazırlık Komitesi sözcüsüyle konuştuk...

“İşçilerin birliği halkların kardeşliği!”

- Mamak Kültür-Sanat Festivali’nin geçmişten bugüne gelişimini anlatabilir misiniz?

Hazırlık Komitesi Sözcüsü: Çalışma yaptığımız bölge geçmişten beri ilerici olarak bilinen, emekçilerin yoğun olarak oturduğu, bundan kaynaklı sistemin saldırılarını derinden hissedilen ve özel olarak yozlaştırılmaya çalışılan bir bölge. 9 yıl önce İşçi Kültür Evleri olarak mahalledeki işçi-emekçi ve gençlerle bu sorunu tartışarak “Yoksulluğa mahkum yozlaşmaya teslim olmayacağız” şiarıyla bir kampanya örgütledik. İki ay boyunca binlerce emekçiyle sorunları yüz yüze tartışarak, emekçileri taraflaştırmaya çalıştık. Kampanyanın sonunda ise sistemin gerici, bireyci, yoz kültürüne karşı, devrimci kültür-sanatı temsil etme iddiasıyla ilk festivalimizi gerçekleştirdik. İlk festivalimizin son gününde Mamaklı emekçilerin yeni bir mücadele mevzisi olarak Mamak İşçi-Gençlik Kültür Evi’nin açılışını gerçekleştirdik. İlerleyen yıllarda yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı çalışmalarımız farklı araçlarla devam ederken, festivalleri her yıl öne çıkan gündemler etrafında örgütlemeye devam ettik. Festival programlarında özel olarak kendi kültür-sanat çalışmalarımızı sergilerken, bir yandan da festivale destek sunabilecek ilerici, aydın ve sanatçıların katkısını örgütledik. 9. festivale gelene kadar kültürü, sanatı parayla alınıp satılabilen, sadece izlenebilen bir meta haline getirilmesine karşı alternatif devrimci kültür sanatı yaratmaya çalıştık ve bunları emekçilerle birlikte üretip, yine emekçilere sunduk. 9 yıl önce devrimci kültür sanat mücadelesinde attığımız mütevazı adım, Mamak’ta binlerce insanın desteklediği ve katıldığı büyük bir kardeşlik sofrasına dönüştü, yeni bir mücadele mevzisi haline geldi.

Festival çalışmalarımızın öncesinde ve sonrasında birçok kez sermaye devletin saldırılarına maruz kaldık. Kimi zaman festivalimiz yasaklanmaya, kimi zaman Kültür Evi çalışanları gözaltı ve tutuklamalarla yıldırılmaya çalışıldı. Bunlardan sonuç alamayınca emekçilerin festivale katılımları engellenmeye, provokasyonlar yaratılmaya çalışıldı. Ancak bu saldırılarında başarılı olamadılar. İşçilerin, emekçilerin ve gençlerin desteğiyle bu mevziyi daha da güçlendirerek bugünlere getirdik.

- Mamak Kültür Sanat Festivali’nin bu yılki gündemini anlatır mısınız?

Hazırlık Komitesi Sözcüsü: Bu yılki festivali “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarıyla örgütledik. Gündemde olan ve başta Ortadoğu halkları olmak üzere dünya halklarını tehdit eden emperyalist savaş ve işgallere karşı halkların kardeşliği şiarını daha güçlü haykırmak bugün için yakıcı bir ihtiyaç. Aynı zamanda kapitalizmin işçi sınıfına dayattığı kölelik koşulları, dizginsiz sömürü ve yoksulluk her geçen gün ağırlaşıyor. Türkiye’de de işçi sınıfının kazanılmış haklarına dönük saldırı yasaları peşi sıra meclisten geçiyor ya da sırada bekletiliyor. Başta kıdem tazminatı hakkının gaspı olmak üzere, özel istihdam büroları, bölgesel asgari ücret gibi saldırılar, emekçileri tehdit eden ciddi saldırılar durumunda. Yoksulluk ve sömürü koşullarının ağırlaşmasıyla birlikte yozlaşma, bireycileşme, gericilik de emekçilerin yaşamına daha fazla hakim olmaya başlıyor. Bu saldırılara karşı durabilmek işçi sınıfının birliğinin sağlanabilmesinden geçmektedir. Bu yılki

festivalimizi bu bakış açısı ve şiarla örgütlüyoruz. İşçi ve emekçileri kendi yaşamları ve gelecekleri için örgütlenmeye, mücadele etmeye çağırıyoruz.

- 9. Mamak Kültür Sanat Festivali’nin programı ve hazırlık sürecinden bahsedebilir misiniz?

Hazırlık Komitesi Sözcüsü: Aylar öncesinden Kültür Evi çalışanları ve festivale destek veren emekçilerin katılımıyla festival hazırlık komitesi oluşturduk. Hazırlık komitesi, festivalin bu yılki gündemi, şiarı, katılacak sanatçılar, hangi günler yapılacağına dair yürütülen kolektif tartışmalarla çalışmalarına başladı. Bu çerçevede festival tanıtım bülteni, afişler, el ilanları hazırlandı. Festivalimize destek olmak isteyen aydınlarla, sanatçılarla, sendikacılarla, akademisyenlerle görüşülerek mevcut program oluşturuldu. Programın netleşmesiyle birlikte bölge hazırlık komiteleri oluşturuldu. 5 bin bülten, 10 bin el ilanı emekçilerin kapıları tek tek çalınarak dağıtıldı. İşçi servis güzergahlarında yapılan dağıtımlardan açtığımız stantlara kadar yaygın bir çağrı yapıldı. Emekçilerle yüz yüze gelinerek festival gündemleri ve programı anlatıldı. Suriye’deki savaş tehdidinden, Kürt halkına yönelik

saldırıları, işçi sınıfına yönelik saldırılardan en son Malatya’da Alevi emekçilere dönük saldırılara, 4+4+4 yasasından gecekonduların yıkımlarına kadar pek çok gündem emekçilerle tartışılmış oldu. Gerici, bireyci, yoz burjuva kültürüne karşı devrimci kültür sanat mücadelesine destek çağrısı güçlü bir tarzda işlendi. Haftalardır Mamaklı emekçiler, deyim ugunsu kafalarını çevirdikleri her yerde festival ile karşılaşmış oldular. Binlerce afiş, onlarca pankart, radyo yayınları ile festivale çağrımızı güçlendirdik.

Bir yandan dağıtımlarımız, çağrılarımız sürerken bir yandan da Kültür Evi’ndeki sanat çalışmalarımız devam etti. Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu türküleri ve marşlarıyla, Şiir Topluluğu kavga şiirleriyle, Tiyatro Topluluğu emekçilerin karşı karşıya kaldıkları saldırıları teşhir eden oyunları festivaldeki yerini alacak. 3 gün boyunca Erdal Beyazgül, Deniz Arslanbaş, Doğukan Kaya, Yavuz Canpolat, Malik İnci türküleriyle sahnede olacak. Can Şenliği oyuncularını “Laz Marks” oyunuyla, Ve Sanat Tiyatro Atölyesi üretimleriyle yer alacak. Şair Mehmet Özer şiirleri ve belgesel gösterimiyle festivale destek sunacak. Sendikacılar kurumlara, direnişçi işçilerden akademisyenlere kadar birçok kişi ve kurumun konuşmacı olarak katılacağı festivalde belgesel gösterimleri ve devrim şehitleri için hazırlanan anma programı da olacak. Ayrıca festivalin Hacı Bektaş-ı Veli Parkı’nda gerçekleştirilecek programları dışında Cumartesi günü saat 16.00’da, İşçi Kültür Evi’nde liselilere yönelik film gösterimi ve söyleşi gerçekleştirilecek. 5 Ağustos Pazar günü saat 16.00’da yine İşçi Kültür Evi’nde, TOGO işçileri ve Gazi Üniversitesi’nden bir akademisyenin katılımıyla işçi söyleşi gerçekleştirilecek.

Festival alanında hiçbir teknik aksaklık yaşanmaması için yine komiteler oluşturuldu. Sahne ekibinden sunuculara, teknik ekipten stant ekibine kadar festival alanının tüm ihtiyaçları kolektif çabayla sağlanacak.

- Son olarak eklemek istedikleriniz nelerdir?

Hazırlık Komitesi Sözcüsü: Tüm Mamaklı işçi ve emekçileri “Yeni bir dünya yeni bir kültür” için, yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı yükselttiğimiz bayrağı sahiplenmeye çağırıyor, festivalimize bekliyoruz!

Kızıl Bayrak / Ankara

Mamak’ta yıkım saldırısı

Ankara Mamak’ta “kentsel dönüşüm” adı altındaki rant projesi kapsamında harekete geçen Ankara Büyükşehir Belediyesi ekipleri ve polisler 27 Temmuz sabah saatlerinde yıkım için Eski Çöplük Mahallesi’ne girdi.

Gecekonduların yıkılmasına tepki gösteren bölge halkı, sokaklara kurdukları barikatlarla yıkıma karşı direnişe geçti. Çöplük Mahallesi’nde 15 evin ardından sıranın diğer evlere de geleceğine dikkat çeken mahalle halkı, polislerle taşlarla karşılık verdi. Saat 09.00’da mahalleye yığınak yapan kolluk güçleri ile emekçiler arasında yaşanan çatışma mahallenin iç taraflarında da devam etti. Her gördüğü kitlenin üzerine gaz bombası atan polisler gaz bombasını silah gibi kullandı. Ayrıca

polisler provokatif tavırları ile kitleyi sürekli taciz etti.

Çatışmanın ardından, yıkılmak istenen gecekonduların olduğu bölgeye giren polis ve yıkım ekipleri 15 gecekonduyu yıktı. Emekçilerin birçoğu hafif yaralanırken mücadelelerinin devam edeceğini belirttiler.

Belediye ekipleri yıllardır bu bölgeyi yıkmak için uğraşıyordu ve her seferinde mahallelinin direnişi sonrası geri çekilmişti. Belediye ekipleri bu sefer ise “Şimdi 15 evi yıkacağız diğerlerine dokunmayacağız. Provokasyonlara gelmeyin” diyerek kitleyi bölmeye çalıştı ama bu çabasında başarılı olamadı.

Kızıl Bayrak / Mamak

İşçi ve emekçiler festivale çağırıyor...

3-4-5 Ağustos'ta gerçekleştirilecek 9. Mamak Kültür-Sanat Festivali öncesinde görüşlerini aldığımız işçi ve emekçiler geçtiğimiz yıllarda gerçekleştirilen festivalleri değerlendirdiler. Festivalin önemine vurgu yapan emekçiler, bu seneki etkinliklere de katılım çağrısında bulunuyorlar.

Çetin Gül (Belediye işçisi): Mamak Kültür-Sanat Festivali'ne daha önce katıldım. Bu sene "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarıyla yapılan festivali işçilerin birliğini sağlamak için örgütleyici olarak görüyorum. İşçilerin haklarının onlara hatırlatıldığı bir festival. Ben şahsım adına söylüyorum burada gerçekten bilgileniyorum. Festival üç gün sürüyor ve bu üç gün boyunca kültürel ve sanatsal yönden çok etkileyici şeyler yapılıyor. Sadece tanınmış kişilerin değil devrimcilerin de sanatsal üretimleri, tiyatroları, şiirleri, müzikleri hem izlenmeye değer hem de işçi sınıfının bunları izleyerek de bilgilendiğini düşünüyorum. Sadece işçi sınıfının değil güncel olayların da üzerinde durulduğunu, kardeş halklarla dayanışmanın yükseltildiği, kendileri üzerinden yapılan politikaların neler olduğunu öğrendiğini görüyorum. Kitlelerin kalabalık olduğunu gördükçe de bu festivallerin çok yararlı olduğunu ve sürekli yapılması gerektiğini düşünüyorum. Festivallerin örgütlenme aşamasında bulunmadığım için ne gibi eksiklikler var bilemem ama bana ne kattığını anlatabilirim. Bu açıdan baktığımda festivalin bana kazandırdıkları var. Mamak bölgesindeki halkın yoksulluk çektiğini, açlıkla yüzyüze kaldığını görüyoruz. Mamak halkının bu festivale katılımı yüksek oluyor. Önemsemelerindeki en büyük etken kendi yaşamlarından birşey bulmalarıdır. Kendilerinin nasıl mücadele etmesi gerektiğini görüyorlar. Mamak halkı kendini bulduğu için bu tür festivallere katılıyor ve destek veriyor. Buradan da kendisini kültürel açıdan eğitmiş bir halk var. Bunların da bu festivaller sayesinde kendilerini ilerlettiğini düşünüyorum. Çünkü festival 9. kez yapılıyor ve gelenekselleşti. Halk da bu festivalin neden yapıldığını ve kimin için yapıldığını çok iyi biliyor. Bunun için Mamak halkı bu konuda tutumunu sergiliyor. Ama festivalin Mamak'ın dışına çıkması gerektiğini düşünüyorum.

Hülya Karabudak (Ev kadını): Ben de festivale daha önce birçok kez katıldım. İnsanları bir araya getirdiğini düşünüyorum. Çünkü katıldığım festivallerde katılım oldukça yüksekti. İşçi Kültür

Evi'ni başka etkinliklerinden de tanıyorum. Mahallede bir yozlaşma var. Festival bu konuda etkili olmaya çalışsa da mahallemizde devletin özel politikalarıyla yozlaşma devam ediyor. Sadece festivalle bu yozlaşmanın önüne geçilemez. Evlere tek tek gidilerek iletişime geçilmesinin daha etkili olduğunu düşünüyorum. Birebir ilişkiler geliştirilmesi gerekiyor. Bu yolla yalnızca festivale değil Kültür Evi'nin çalışmalarına da katılım artacaktır. İşçi kesimi de var ama daha çok ev hanımı var. Çalışan kesimin evleri akşamları, ev hanımlarının evleri de gündüz ziyaret edilerek ilişkiler ileri noktaya taşınabilir. Buraya direk çağırdığın zaman gelmezler. Biz bunu birlikte yapacağız dediğiniz zaman daha sıcak ilişkiler kurulur ve daha iyi sonuçlar elde edilir. Daha çok katılım, sahiplenme olur. Bu sahiplenmeyi sağlamak lazım. Sonuçta herkese soruyoruz; destekliyoruz diyorlar ama bir alana çıktığımızda üç beş kişi ancak görünüyor. Devlet öyle birşey yapıyor ki resmen insanların beynini yıkıyor. İnsanlar etkinliklere sadece müzik dinlemek için geliyor. Bu da bir yozlaşmadır. Yozlaşmaya karşı emekçilerle birlikte örgütlemek gerekir bu festivali.

Fadime Karagüç (Ev kadını): 8 senedir festivale katılıyorum. Daha önceki festivaller çok güzeldi. Festivale katılım iyi oluyor, etkinlikler de çok güzel oluyor. Ben eksiklik var diyemem çünkü Kültür Evi ne gerekirse onu yapıyor zaten. Bunun karşılığını da alıyor.

Cuma Aydın (İnşaat işçisi): Ben çalışıyorum, emekçiyim, inşaat işçisiyim. Daha önce festivale katıldım. Festivalleri çok beğeniyorum. Çok güzel geçiyor. Festivalin eksikliği yok gerekeni yapıyorsunuz bence. İşçi Kültür Evi'ni de biliyorum. Çalışmalarını ve etkinliklerini takip ediyorum.

Mahmut Kahraman (İşçi): Mamak İşçi Kültür Evi'nin düzenlediği festivale birkaç kere katıldım. Mamak bölgesinde genel anlamda buradaki sosyal faaliyetlerden en iyisi olduğunu belirtmek gerekiyor. Gerçekten bu böyle. Konuşmacılar da içeriği dolu şeyler söylüyorlar. Bu festivalin daha yaygınlaştırıp geliştirilmesi konusunda herkesin üzerine düşen görevler var. Herkesin kendi çevresiyle birlikte katılmasını, katkı sunmasını, destek olmasını isteriz.

Munzur'da festival coşkusu

26 Temmuz günü başlayan festivalin ilk gününde "Dersim İnancı ve Cemevleri" konulu panel gerçekleştirildi.

Tunceli Atatürk Stadyumu'nda yapılan etkinlik, selamlamalar ve Qole tersim Halk Oyunları Ekibi'nin "Varvara" oyununu sergilemesi ile başladı. Daha sonra DEDEF adına Ali Mükân açılış konuşmasını yaptı.

KESK Genel Başkanı Lami Özgen, ESP Genel Başkanı Figen Yüksekdağ da programda söz aldılar. Festivalin ilk gününde sanatçılar Cemil Koçgün, Mikail Aslan, Erkan Oğur, Ali Baran, Grup İsyan Ateşi ve Grup Vardiya sahne alarak türküler ve marşlarla Dersimlilerle buluştular.

Festivalin ikinci günü olan 27 Temmuz akşamında Atatürk Stadyumu'nu dolduran binlerce kişiye Tunceli Belediye Başkanı Edibe Şahin Zazaca hitap etti. İstanbul Milletvekili Levent Tüzel'in de konuşma yaptığı konserde Denge Jinen Azad, Aynur Doğan, Pınar Aydınlar ve Silbus û Tari sahne aldı.

Festivalin Ovacık ve Pertek programları yapılan birçok etkinliğin ardından sona erdi.

Dördüncü gün etkinlikleri, Eski Kütüphane bahçesinde yapılan "Dersim Soykırımı, Talepler, Tazminat ve İstismar" paneli ile başladı.

Akşam saatlerinde ise Seyit Rıza Meydanı'nda düzenlenen forumda Dersim'in güncel sorunları üzerine festivale katılanlara söz verildi. Forumun ardından binlerce kişi, Büyük Çevre Yürüyüşü'nde bir araya geldi.

Stadyum etkinlikleri, Yunan sanatçı Giannis Xaroulis'in sahne alması ile başladı. Ardından Güney Kürdistan'dan gelen müzik grubu, Kürtçe ezgilerini Dersimlilerle paylaştı. Daha sonra HDK adına BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel konuşmasını yaptı. Etkinlik Ozan Cömert'in sahne almasıyla devam etti.

12. Munzur Doğa ve Kültür Festivali kapanış konuşmasını yapan Belediye Başkanı Edibe Şahin, kısa bir teşekkür konuşması yaparak festivalde emeği geçenlere teşekkürlerini iletti. Daha sonra Erdoğan Emir sahne aldı.

İbrahim Yoldaş ezgisini okudukları için yargılanan Grup Munzur, "bu suçu bir kez daha binlerle işliyoruz" diyerek İbrahim Yoldaş'ı on binlerin korusuyla seslendirdiler. Şair Mehmet Çetin de Mazlum e Ma adlı şiiri Grup Munzur ile beraber okudu. Daha sonra okunan halay türkülleri ile coşku en üst seviyeye taşındı. Grup Munzur'un ardından Ferhat Tunç da sahne alarak yargı konusu edilen bir yemini binlerce kişi ile beraber tekrarladı.

“Üstelik de anlattığını, yaşanmışlıktan damıtarak anlatıyordu!”*

Salıncaklar kurdum düşlerimden, rüzgar çok çok eski diyarlardan havalar getirdi. Kaldırdım başımı, “nasıl anlatmalı” diye diye başladım.

Sessizlik, karanlık, bilincin dehlizlerinde güneş doğuyor oysa. Oysa bu taş duvarlar, bu tel örgüler, “bu çiçeğe, toprağa düşman” mekanlar izlerini taşıyor yüzyılların... Dolaşırken her bir karesinde 19.5 adım havalandırmasında, 13 adım hücresinde ne umutlar büyümüş insanlık... Bu taş duvarların tarihini, doğuşunu okurken bir örümceğin yaşam alanına işgalci ordular saldı... Toz, rutubet, dokunulmamış ama yaşanmışlık kokan sayfalar. Hafızasında hatıranın “an”ını keşfeden kazıcı ya da çok kullanılan tanımlama ile “eskici”. Kelimeler, düşlerin/düşüncelerin kağıda dökülmüş haliyse, gözlerimden beynime akan düşlerdir.

Tenimizden geçen “an”la usumuzdan geçen zaman arasında bağdaşlıklar kurdum. Tarihin/tarihimizin orta yerine bağdaş kurdum.

deneyimi...” (Kaktüsler Susuz da Yaşar-syf 11)

Bildik, bildimizi sandığımız tüm her şeyin üzerine acınızı acımız, mücadelenizi mücadelemiz bildik.

Öğrendik, onurun, iradenin tüm zorbalığa rağmen ayakta dimdik durduğunu öğrendik.

Gördük, “gözlerinizdeki parıltıyı”, yaşam savaşınızı, dağların ardındaki güneşin doğuşunu.

Duyduk, sloganlarınızı, türkülerinizi, marşlarınızı...

“Kaktüsler susuz da yaşar”

Mamaklı kadınlar kitap grubu birbirlerini tekrar Ankara’da buluyor. Devrimci 78’liler Derneği’nin “26 yıl sonra sahibini arayan mektuplar sergisi” vesile oluyor. Darbe döneminde Mamak’ta görev yapan (kimliğinin açıklanmasını istemeyen) biri tarafından mektuplar 78’lilere ulaştırılmış. Kitap ismini Ersin Öztoklu ananın bir mektubunda yazdığı cümleden almış.

Tarihsel bir analiz değil aktardığım kitap. 12 Eylül’e dair birçok kitap yazıldı-yazılıyor. Toplumsal nedenleri, koşulların analizi vs. Ama bu bir “anı” kitabı. Onca çözümlemenin içinden süzülmesi “an”ı yazıyor. Pratiğin öğreticiliğini, devrimci kadınların direngenliğini, zulmün karşısında dimdik durmayı anlatıyor. Kadınların dilinden..

Kitaptan bir alıntı:

“Yaşanılması çok muhtemel haksızlıklar karşısında dayanma gücüne ve donanımına sahip olmak, başkalarının yaşadıkları ve ayakta kalabilmek için buldukları çıkış yollarını da öğrenmekten geçiyor. İçine birçok cümle sığdırabilen bir cümle. Bazen insanın hiç beklemediği anda karşılaştığı zorluğa karşı elinde birer kalkan haline dönüşebiliyor. Bu dayanak noktasını bulmak her türlü baskıya direnç gösterebilmek için bir zorunluluk, belki de sadece basit bir fizik kuralı...”

Onlar tarihe ışık tutmakla birlikte ışık olduklarını, zulmün olduğu her yerde bir direngenlik olduğunu gösteriyorlar bize. Tüm eksiklikleri, tüm fazlalarıyla, Kollantai “Birçok Hayat Yaşadım” kitabında dediği gibi “yazıyorum hem kendim için hem de uzaktaki kadınlar için. Ne kadar zayıf ve ne kadar güçlü olduğumuzu bilsinler”. Çünkü bilmek aynı zamanda güçtür. Güç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ancak bilgi ile gelir, hissedilir, uygulanır, hayat bulur. Bilmediği birşeyi yapmaz insan. Acıların ortak olduğunu başka diyarlarda insanların karşı koyuşlarını, ayakta duruşlarını bilmek, yapılabilişliği kanıtlar. O yüzden de önemlidir böyle anlatılar. Aynı Arzu Torun ve Muhabbet Kurt’un 19 Aralık Katliamını ve direnişini anlattıkları “İçimizdeki Bahar” kitabı gibi. Oradan bir alıntı:

“Acıyı paylaşmak üzerine güzel bir Hint söylencesi var. çırağının hayattaki her şeyden sürekli yakınmasından bıkan yaşlı usta bir gün onu tuz almaya gönderir. Çırak tuz alıp döndüğünde yaşlı usta ona bir avuç tuzu bir batdak suya atıp içmesini söyler. Yaşlı ustanın söylediğini yapan çırak, bardaktaki suyu içer içmez tükürür. ‘Tadı nasıl ? Diye sorduğunda, ustasını öfke ile ‘acı’ diye yanıtlar. Bunun üzerine yaşlı usta çırağının kolundan tutup, yakınlardaki bir gölün kıyısına götürür. Çırağına bu kez bir avuç tuzu göle atmasını ve gölden biraz su alıp içmesini söyler. Söyleneni yapan çırağa sorar “‘Tadı nasıl?’” Çırak hiç düşünmeden “ferahlatıcı” der. Bunun üzerine yaşlı usta “hayattaki acılarda tıpkı tuz gibidir. Ne azdır ne de çoktur. Acının miktarı hep aynıdır. Fakat bunu neyin içine koyduğun önemlidir. Acın, ısrabın olduğunda yapman gereken tek şey , acı veren şeyle ilgili hislerini genişletmek ve gözden geçirmektir. Onun için, sende artık bardak olmayı bırak, göl olmaya bak”. (İçimizdeki Bahar-syf 498)

Bardak olmayı bırakmak aynı zamanda göl olabilmek elbetteki büyük denizleri, okyanusları görebilmek, düşleyebilmek ile ilintili. Başladığım cümleye dönersem ; düşlerimde kurduğum salıncak yıldızlarla dolu bir göğün altında, çengellerinde ölümlerimizin başları. Rüzgar esiyor, esintide çorak bozkırlardan, bataklıklardan nasıl en verimli olarak fişkırdığını müjdeliyor.

Herkese iyi okumalar.

NOT: “Kaktüsler Susuz da Yaşar / Kadınlar Mamak’ı Anlatıyor” kitabı Dipnot yayınları tarafından 2011 yılında basılmış. Kitapla ilgili daha fazla bilgi okumayı işlevsizleştirir.

Burcu Deniz

17.07.2012

**Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi
B-5 Koşuşu**

* Başlık kitaptan syf-415 nazik ışık

Mücadele Postası

Ali Çelik işkenceyle katledildi!

Geçtiğimiz Haziran ayında yaralı olarak yakalanmasının ardından Erzincan Mengücek Gazi Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde işkenceyle katledilen MKP gerillası **Ali Çelik** için ailesi ve avukatları basın toplantısı düzenledi.

27 Temmuz günü Dersim Kültür Derneği'nde düzenlenen toplantıda, Çelik'in katledilmesine ilişkin detaylar aktarıldı.

Av. Uğur Yeşiltepe aile tarafından gerekli tüm yasal işlemlerin yapılmasına rağmen tedavi için gerekli adımların atılmadığını ifade etti. Yeşiltepe, Ali Çelik'in katledilmesine ilişkin şunları söyledi:

"Hastanede Ali Çelik'in kustuğu ve kalbinin durduğu iddia ediliyor ve bu zaman zarfı içerisinde elleri kelepçelidir. Eğer bu doğruysa ki bunda da şüpheler var başka koşulların da olabileceğini düşünüyoruz. Ali Çelik'in elleri kelepçeli olmasaydı bu duruma engel olabilir miydi? Doğrulanabilir miydi? Adalet Bakanlığı yaptığı açıklamada ceza evlerinde gerçekleşen bir ölümdenki sorumluluğunu aklamaya çalışmıştır. Biz bu meselede ilgili kurumlar hakkında suç duyurusunda bulunacağız. Temel sorumlunun Adalet Bakanlığı olduğunu gözeterek aileyle birlikte sürecin takipçisi olacağız."

Avukatın açıklamasının ardından Ali Çelik'in ablası **Filiz Çelik** basın açıklamasını okudu. "Ali Çelik İşkence Yapılarak ve Gerekli Tedavisi Yapılmayarak Katledilmiştir." başlıklı açıklamada polisin ilk andan itibaren yoğun işkence uyguladığı, Çelik'in götürüldüğü hastanede de işkencenin devam ettiği aktarıldı. Sistematik baskı sırasında aileye sağlık durumu hakkında bilgi sunan doktorların zorla izne çıkartıldıkları belirtildi.

28 gün boyunca hastanede yatmasına karşın tedavi edilmeyerek katledilen Ali Çelik'in sorumlularının devlet ve tüm devlet kurumları olduğu ifade edildi. Açıklama şu sözlerle sona erdi:

"Kısacası Ali Çelik'in katili insanlıktan nasibini almamış faşist diktatörlük olmuştur. Tüm kurum ve kuruluşlar ve çalışanları hakkında gerekli hukuksal mücadelenin başlatılacağı tüm kamuoyuna duyurulur. Tüm duyarlı kesimleri ve insan yaşamına önem veren herkesi bu mücadeleye destek olmaya çağırıyoruz."

Cumartesi Anneleri işkencecilerden hesap soruyor

Cumartesi Anneleri, Galatasaray Lisesi önündeki 383. buluşmalarında kayıplarının akıbetini sormaya devam etti.

Eylemde 20 Temmuz 1992 tarihinde kaybedilen Hasan Gülünay'ın akrabası Zeki Eyi, 12 Eylül 1994'te Ankara'da polis tarafından kaçırılan Kenan Bilgin'in kardeşi İrfan Bilgin, 21 Mart 1995'te gözüaltına alınıp işkenceyle öldürülen Hasan Ocak'ın kardeşi Ali Ocak konuşmalar gerçekleştirdi.

İnsan Hakları Derneği (İHD) yöneticisi Avukat Gülseren Yoleri de Sedat Selim Ay'ın İstanbul Emniyet Genel Müdür Yardımcılığı'na terfi ettirilmesiyle devletin hala işkencecileri savunduğu ifade etti.

İHD Gözüaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına açıklamayı yapan Canan Kaftancıoğlu, devletin tüm mekanizmalarının insan haklarına hizmet edecek şekilde yeniden dizayn edilmesi gerektiğini ifade etti.

Hasan Gülünay'ı gözüaltında kaybedenlerin korunduğu zaman aşımı kararıyla hukuka aykırı bir şekilde dosyanın aklanmak istendiği söylendi. Sedat Selim Ay'ın kirli sicilinde değinilerek, devletin işkencecileri koruduğu vurgulanarak şu sözlerle açıklama sonlandırıldı:

"Kayıp yakınlarını cezalandıran, devlet adına suç işleyenleri ödüllendiren bu anlayış, kaybedenleri, işkencecileri, tecavüzcüleri suça teşvik eden anlayıştır."

Dersim'de tutuklama terörü

Dersim'de Peri Suyu üzerine yapılan Pembelik Barajı'na karşı 26 Temmuz günü gerçekleştirilen eylemin ardından tutuklama terörü devreye girdi.

Peri Özgür Köylü Hareketi'nin çağrısıyla Demokratik Haklar Federasyonu, Partizan ve DEDEF gibi çeşitli kurumlar tarafından gerçekleştirilen eylemde, yürüyüş yapmak isteyen kitleye jandarma ve özel güvenlik saldırmıştı. Saldırı sonrasında çıkan çatışma sırasında özel güvenlikler ve jandarma ateş açarak kitleyi durdurmak istemişti. Dikenli telleri demir makası ile keserek şantiyeye giren kitle ise burada bulunan barakaları ve bazı araçları ateşe vermişti.

Baraj yapmak isteyen Limak Şirketi ve HES projelerinin protesto edildiği eylemin ardından Peri Özgür Köylü Hareketi Temsilcisi Özkan Aslan tutuklandı.

Gece geç saatlerde Karakoçan Savcılığı'nın talimatıyla evinden alınan Özkan Aslan, çıkarıldığı mahkemede jet hızıyla tutuklanarak Elazığ Hapishanesi'ne gönderildi. Ayrıca polisin elinde onlarca kişiden oluşan bir listenin de olduğu ifade ediliyor.

Tutuklama terörüyle ilgili açıklama yapan Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), 12. Munzur Doğa ve Kültür Festivali'nin 3. gününde gerçekleştirilen bu saldırının başta Dersim halkı olmak üzere, yaşamı ve geleceği için direnen tüm halka verilmeye çalışılan bir gözdağı olduğunu belirtti.

Açıklamada şu ifadeler yer aldı:

"HES'çilerin 'kutsal ittifakına' Dersim derelerinden, Trabzon derelerinden yükselen direniş çığlıklarıyla haykırmaya devam edeceğiz: 'Baraj Yapma Boşuna, Yıkacağız Başına!'"

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3 İzmit / KOCAELİ

*“Varsın bizim için,
düşüncelerimiz uğruna kolaylıkla feda edebileceğimiz
sevgi, çıkar, zenginlik olmasın;
bu düşünce bize her şeyin kat kat fazlasını verecektir!
Savaşacak ve kanımızı dökeceğiz,
düşmanın acımasız gözlerine
korkusuzca bakacağız
ve son nefesimize kadar
savaşacağız!”*

Friedrich ENGELS

**Proletaryanın militan savaşçısı
ve büyük öğretmeni F. Engels'i
ölümünün 117. yılında
saygıyla anıyoruz...**